

& oleum, & vinum, & res alias venales vniuersas. Atque constituto tempore quo pretium persolueretur, & opportunum erat negotiatoribus: non ad heminam merces distrahi, sed vxnire simul vniuersas, & ipsi cum persoluerent per opportunitatem, non stipendia deuehebant, sed res venales in onerariis nauibus, & vnum quastorem singulis nauibus praxficiebant. Cumque iam in terram hostium ventum esset, emebant ab his omnia milites; & argentum collectum fuit, stipendiumque dederunt ductores. Et ita accidit vt idem argentum daretur, donec domum redierunt. ¶ Lacedzmonii, cum Samii ab ipsis peterent vt pecunias sibi conferrent recuperaturis patriam, scitum fecerunt: Vno die debere & dominos, & familiam, & iumenta ieiunare, & quantum insumpsisset, si non ieiunaretur, quisque, tantum tribuere Samiis. ¶ Carthaginenses, cum militum apud ipsos externorum multitudo cresceret, non habebant vnde eis debita stipendia persoluerent. Praxconium igitur factum est: Si quis ciuium incolarumve ius haberet perhendendi vel ciuitatem vel priuatum quempiam, siue veller perhendere, vt profiteretur. Proficientibus autem permultis, ita nauigia contententia in Pontum comprehendebant, tempore quidem praxfinito, quo de his causam dicturos se esse affirmarent. Copia vero tunc magna pecuniæ cum extitisset, & milites illos dimiserunt, & de comprehensione disceptarunt. Et quibus comprehensione esset facta iniuria, iis de vectigalibus suis satisfaciebat ciuitas. ¶ Cyziceni, seditione orta apud ipsos, & plebe superiore, oppressisque ac captis diuitibus, cum deberetur militibus pecunia, scitum fecerunt, Ne capti interficerentur, sed pecuniis exactis vt exularent. ¶ Chii, cum esset lex apud ipsos, vt debita publicè perscriberentur; indigentes pecunia scitum fecerunt, vt debitores ipsi quidem mutuas pecunias numerarent ciuitati, ciuitas vero creditoribus, vt scenus ex vectigalibus penderet, donec fors persolueno aquaretur. ¶ Mausolus Carix tyrannus, petente per legatos rege Persarum, vt tributa penderet, conuocatis in illa terra opulentissimis, ostenditeis, Regem peteretributa, se autem nequaquam abundate pecunia. Ibi tum subornati quidam statim polliciti sunt, se esse collaturos, & summam indicarunt. Hoc facto, opulentiores, partim pudore, partim metu, & plura sunt polliciti, & contribuerunt.

A καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον, ἔτι ἄλλω ἀργεῖν. χροῦ δὲ ἰσαμῶν ἐν ᾧ ἐμελλον ἀποδώσιν πένυμιώ, πῆς τε δὴ ἐμπόροις καλά, εἶχε μὴ κτυλῆζειν, ἀλλ' ἀδρα πα' φορτία περσάδα, ἐκείνοι τε, διδόντες. δι' ἄλλω, οὐ μισθὸν πρῆξον, ἀλλὰ πένυ ἀργεῖν ἐν ὀλκῆσι, ἔτι ἀδρα ἱομίας ἐπίσησθμ ἐφ' ἐκάστη τῶν ἰεῶν. ἀφικομῶν δ' εἰς πένυ πολεμίας αὐτῶν, ἠγρόροζον οἱ στρατιῶται πα' τούτων ἀπόρτα· πρῆξον σιωλέγη, ἢ ἀργύριον ἐδίδοσαν οἱ στρατηγὸν πάλιν τὸν μισθόν. ὥστε σιωέβαινε τῶν τὸ ἀργύριον διδόνται, ἕως εἰς οἶκον ἀπήλθον. ¶ Λακεδαιμόνιοι, Σαμίων διηθέντων χρημάτα αὐτοῖς εἰς πένυ κῆροδον δοῦναι, ἐψηφίσθη ἱομίας ἡμέραν καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς οἰκέταις καὶ πα' ἰσοζύγια νηγεύσαι. ἔσοι δὲ ἐδαπόρτα ἕκαστος, ἑσούτον δοῦναι τοῖς Σαμίοις. ¶ Καρχηδόνιοι δὲ, ξένων ἐν τῇ πόλει συχῶν πρῆξ αὐτοῖς γιομῶν, ὀφείλοντες αὐτοῖς μισθόν, ἐκ ἡδυνῶν ἀφελύσαι. αἰτήσθαι δὲ πῆς τῶν πελ τῶν ἰ μετοίκων σύλῶν ἔχει χῆ πόλεως ἰδῶν, εἰ βούλεται λαβεῖν ἀπογράψασθαι. ἀπηξασθαι δὲ συχῶν, τὰ πλοῖα τὰ πλείοντα εἰς τὸν πόντον, ἐσύλων μῆς περσάσεως θύλαξον ἔταξαι δὲ χροῖον, ἐν ᾧ λόρον ἰσφ' αὐτῶν ἔφασθαι ποιήσασθαι. συλλεγῶν δὲ χρημάτων συχῶν, τοῖς μὲν στρατιώταις ἀπήλλαξαι, ἰσφ' δὲ τῶν συλῶν διεδικασθῆναι. πῆς δὲ μὴ δικαίως συληθῆσιν, ἢ πόλις ἀπὸ τῶν περσῶν ἀπεδίδου. ¶ Κυζικλιῶσι δὲ, σασιάσθητες πρὸς ἀλλήλους, ἐπιχεροθήσθητες τῷ δήμῳ, τῷ δὲ πλεισίαν σιωειλημένων, ὀφείλοντες χρήματα στρατιώταις, ἐψηφίσθη μὴ θαιατῶσαι πῆς σιωειλημένων, ἀλλὰ χρήματα περσάσεως φυγαδῶσαι. ¶ Χίοι δὲ, νόμου ὄντος αὐτοῖς ἀπογράψασθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσθη τοῖς ὀφείλουσιν μὲν ἀποδοῦναι τῇ πόλει τὰ δαμῆα, πένυ δὲ πόλιν ἐκ τῶν περσῶν πῆς τοῖς τοῖς διδμεικοῖς κῆρα φέρειν, ἕως δὲ χῆ τὸ ἀρχαῖον θύπορῆσθαι. ¶ Μαισθῶν, ὁ Καρίας τυραννος, πέμποντες βασιλεὺς πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῶν τοῖς φόροις δοῦναι, σιωαγαζων τοῖς θύπορῶταις ἐν τῇ χώρῃ ἐλθῶν ὁ βασιλεύς.

γρ. πῆς πῆς

εἰπῶ, εἰαὶ ἔπ' ἄρ. ὁκ πῆς

σπλάς ἀπτεῖ πῆς φόροις, αὐτοῖς δὲ οἶκ θύπορεῖται. κατασκυβασοῖ δὲ ἀνδρες αὐτῶν θύπῶς ἐπηγγέλλοιτο ὅσοι εἰσοίσθ' ἕκαστος. τούτων δὲ τῶν περσῶν, οἱ θύπορῶτες, τὰ μὲν ἀρχαῖοι, τὰ δὲ, φοβούμῳ, πολλὰ τούτων πλείω ἐπηγγέλλοιτο, καὶ εἰσεφεροῖ

πάλιν δεηθείς χρημάτων, ὅτε κλησιασάσας τοῖς
 Μυλασείοσιν ἐλέγη, ὅτι μηδ' ἔτι πόλις οὐσα ἢ
 πόλις * αὐτῶν, αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν ὅτι δὲ βασι-
 λείας * ἐπὶ αὐτὸν στρατεύει. ἐκέλευσεν οὖν τοῖς
 Μυλασείοσιν φέρειν ἕκαστον ὅτι πλεῖστα χρήμα-
 τα· φάσκων αὐτοῖς τοῖς νειῶ εἰσενεχθεῖσι καὶ τα-
 λοιπὰ σώζειν. εἰσενεχθέντων δὲ πολλῶν, τὰ μὲν
 χρήματα εἶχε· τὸ δὲ τεῖχος οὐκ ἔφη * τὸν
 Θεοῦ ἐν τῷ παρόντι οἰκισθῆναι. ¶ Κόνδα-
 λος, Μαυσώλου ὑπάρχων, ὁπότε διαπορευο-
 μένος αὐτὰ διὰ τῆς χώρας παρενεγκοί τις
 παρβατοῦ ἢ μύρον, ἀπογραφεύς ἢ δόν-
 τα καὶ τὸν χρόνον, ἀγαθόντα εἰς οἶκον ἐκέλυ-
 σε τρέφειν ἕως αὐτῶν ἐπιμελῆσαι. ὁπότε δὲ δοκίμη
 χρόνος ἰσχυρὸς εἶ, αὐτῶν τε τὰ τετραφῆν καὶ πλεῖ-
 ῶντικαρπία λογισάμενος ἀπῆτει. τῶν τε
 δένδρων τὰ ὑψέροντα ἢ πικρόντα εἰς τὰς
 ὁδοὺς τὰ βασιλικὰς, ἐπώλει τὰς ὄπτικαρ-
 πίας. τῶν δὲ φραλιωτῶν εἰς τὰς τελευτήσας,
 διὰ πύλιον ἐπώλει δραχμῶν τὴν σάματος.
 ἀμα οὖν ἐντεθέν ἐδύρετον ἐλάμβανεν,
 ἀμα τε ἠγεμόνες οὐκ ἐκρούοντο αὐτὸν, πό-
 τε τετελεύτηκεν ὁ φραλιώτης. τοῖς τε
 Λυκίοις ὁρῶν ἀγαπῶν τὰς ὀτειχῶμα φέ-
 ρειν, ἔφησε γράμματα ἠκεῖν πρὸς βασι-
 λέως, κόμας ἀπετεῖραι εἰς * παρθέμια.
 παρθετῶν οὖν αὐτῶν ὑπὸ Μαυσώλου
 ἀποκτεῖραι αὐτοῖς· ἔφησεν οὖν εἰ βούλοισθε
 ὄπτικα φάλαγον τακτὸν δοῦναι, * μεταπέμ-
 ψεσθαι ἐκ τῆς Ἑλλάδος κόμην. οἱ δ' ἀσμέ-
 νως ἔδοσαν ὅ ἦται· ἐστὶν ἐλέγη χρημάτων
 πολλὰ ἀπὸ πολλοῦ ὄχλου.
 ¶ Αἰσωτέλης Ρόδιος, διέχων Φωκίας, ἀπο-
 ρῶν χρημάτων, ὁρῶν γαστῆς οὐσας δύο τῶν * Φω-
 κείων, λόγους ἐποίησατο πρὸς τὴν ἑτέραν γα-
 σιν ἐν ἀπορήτοισι, φάσκων αὐτῶν διδοῖναι
 χρήματα τοῖς ἑτέροις, ἐφ' ᾧ αὐτοῖς τὰ παρθε-
 ματα ἐγκλίνας· αὐτὸς δὲ μάλλον βούλεσθε
 πρὸς τούτων λαβεῖν, ἐπὶ τῶν πλεῖστον πόλιν
 τούτων διακτεῖν πρὸς αὐτοῦσιν. ἀκούσαντες δὲ
 αὐτῶν, διέτεως τὰ χρήματα οἱ παρόντες ὅσα
 ἐκέλευσεν, ἔδωκαν ὁ δὲ τοῖς ἑτέροις * πᾶσιν
 ἔδειξεν ἀεὶ ἰληφῶς εἶναι πρὸς τῶν ἑτέρων· οἱ
 δὲ καὶ αὐτοῖς ἔδωκαν οὐκ ἐλάττω. λαβῶν δὲ
 πρὸ ἀμφοτέρων, κατήλαξεν αὐτοῖς πρὸς
 ἀλλήλους. τοῖς τε πολίταις καὶ δῶν οὐσας δι-
 κὰς πολλὰς, ἐμὴ ἀλας ἐκ πολλοῦ χρόνου
 ἀδικίας τούτων διὰ πολέμου, δικαστηρίων καὶ δι-
 κῶν, παρθετῶν, ὅσοι αὐτῶν μὴ δικάσω) * νόμον δ'
 ἐθηκε μὴ κῆρ εἶ) ὑπὸ τῶν παρθετῶν ἐκλήμην, χρίσας τὸ τε δὴ * πρὸς ἄλλοις πολλοῖς δικῶν, καὶ τὰς ἐκλήμους
 ad se

A Rursum pecunia indigens, Mylassensibus
 conuocatis demonstrauit, oratione sua,
 Eam ciuitatem principem regni, ex qua
 ortus esset ipse, non esse mœnibus se-
 ptam, Regem autem Persarum exercitum
 aduersus illam adducere. Iussit igitur, My-
 lassenses, quantum posset quisque pecu-
 nia conferre plurimum, affirmans iis que
 tunc contribuissent, ceteras ipsos suas fa-
 cultates esse conseruatuos. Collatis au-
 tem copiis magnis, ipse quidem retinuit
 pecunias: mœnia verò extrui illo tempo-
 re Deum velle negauit. ¶ Condalus Mau-
 soli prefectus, si quando iter per regio-
 nem suam facienti sibi afferret aliquis do-
 num ouis, aut porci, aut vituli, iussit per-
 scripto nomine eius qui donasset, & die,
 domum abduci, & ali donec reuertere-
 tur. Ac vbi tempus satis longum abisset
 videbatur, repetiit quod ille aluerat, sub-
 ductis fructus quoque rationibus. Arbo-
 rum item eminentium aut procidentium in
 regias vias vendebat fructus. Militum quo-
 que si qui mortem obierant, copiam effe-
 rendi extra portam corpus denario vende-
 bat. Atque hinc simul argentum accipie-
 bat, simul non fallebant eum duces in-
 dicio temporis, quo aliquis ex militibus
 esset mortuus. Lycios etiam cernens ca-
 pillis gestandis delectari, literas esse dixit
 allatas regias, quibus capilli ad crines mit-
 ti iuberentur. Mandata igitur se habere
 à Mausolo, vt illi tonderentur. Atque
 promisit, si certam summam in capita con-
 tribuere vellent, ex Græcia capillos affe-
 rendos se esse curaturum. At illi libenter
 præbuerunt quod postulabat, collectaque
 est de magna multitudine pecunia copio-
 sa. ¶ Aristoteles Rhodius Phocææ prin-
 cipatum obtinens, in pecuniarum inopia
 cernens duas esse Phocæensium factiones,
 verba vni illarum occultè fecit, indicans
 sibi dare alteros pecunias, vt rem ad ip-
 sos inclinet: Sese verò ab ipsis accipere
 malle, & administrationem ciuitatis eis tra-
 dere. Quibus auditis statim tantum illi
 pecuniarum dederunt, quantum iusserat. At
 hic alteri factioni rursum ostendit quæ ac-
 cepisset ab alteris. Hi verò dederunt ne
 ipsi quidem minus. Atque ita accepta
 pecunia ab vtrisque, gratiam inter eos re-
 conciliauit. Cum animaduertisset autem
 inter ciues multas esse controuersias, &
 magnas in iis propter bellum iniurias,
 iudicio constituto edixit: Si qui lege
 non egissent intra tempus præscriptum,
 non amplius de prioribus criminibus iu-
 dicia iis datum iri. Tunc itaque complu-
 rium caussarum atque litium collatio-
 nem, & prouocationes, multis propositis,

Qu. αὐτῶν
 κ. ἐπ' αὐ-
 τῶν
 Cem. τ.
 θ. ἰὰ ἐν
 κ. Κόν-
 δαλος
 al. Κόν-
 δαλος
 κ. παρθε-
 μια
 γρ. μα-
 πύμασιν
 γρ. Φω-
 κείων
 Cam. πᾶ-
 λιν
 γρ. πρὸς
 βολίω
 γρ. ἐκ τῶν
 τοῖς παρθε-
 τῶν
 Σικ.

ad se referens, & ab utrisque per diuersos aliquid accipiens, non parum pecuniae contraxit.

Clazomenii, in penuria annonae cum pecunia deficerentur, scitum fecerunt: Ut qui oleum haberent, commodarent hoc Reipublicae cum faenore. Existit autem hic fructus in regione illorum copiosus. Cum igitur ita commodaretur oleum, conductis nauigiis euehendum illud in ea loca curarunt, in quibus fora exercebantur, unde frumentum ipsis aduenit, pignore dato olei pretio. Militibus cum deberent stipendii nomine quadringenta & octoginta sestertia, neque possent dissoluere, annis singulis faenus pendebant ducibus sestertia nonaginta & sex. Quia vero hoc pacto de sorte nihil decedebat, & sumptus facere frustra ipsi pergebant, percusserunt nummum ferreum ad argenti rationem, sestertiorum quadringentorum octoginta. Hanc deinde pecuniam dabant opulentissimis in ciuitate, pro eo atque consentaneum erat cuique, & tantumdem ab eis recipiebant argenti. Habebant igitur priuati quod in quotidianos usus impenderent, & debito liberata fuit ciuitas. Deinde ex uectigalibus & faenus pendebant illis, & diuidendo semper pro parte sua cuique distribuiebant, nummosque ferreos recipiebant.

Selybriani, in pecuniarum inopia, cum lex esset, Ne frumentum exportaretur famis tempore, vetere illis frumento reliquo, scitum fecerunt, Tradere priuatos debere frumenta sua reipublicae pretio constituto, sic ut quisque retineret victum sibi unius anni. Postea euehendi potestatem fecerunt volenti constituto pretio, quod aequum videbatur.

Abydeni, quod terra ipsorum per seditionem inculta esset, neque quicquam amplius impendentibus incolis, propterea quod alia adhuc deberentur, scitum fecerunt: Qui pecuniam mutuam dedisset agricolis, ut opus ruri facerent, eum percipere fructus natos primum debere, & caeteros ea demum quae reliqua fuissent.

Ephesii cum pecunia indigerent, tulerunt legem: Non licere ut mulieres autum gestarent; quicquid eo tempore auri haberent, id ut commodarent ciuitati. Constituta etiam argenti summa, quae numeraretur, permiserunt ut in templi columnis, nomen eius qui argentum illud numerasset, tanquam eius, qui illam consecrasset, perscriberetur.

A τότε δὲ μετ' ἐπιτήμιου ἐφ' αὐτὸν ποιούμενος, καὶ πρὸς ἑκατέρων δι' ἑτέρων λαμβάνων, σωθήσασθαι σὺν ὀλίγῳ χρηματί.

Κλαζομένιοι δὲ, ἐκ σπλοδία ὄντες χρημάτων ἀπορροῦντες, ἐψηφίσαντο πρὸς ἑλπίον ἐστὶ τῆς ἰδίας τῆς, ἀδμεῖσθαι τῇ πόλει ἐπιπικῶν γίνεσθαι δὲ πολὺς ἑστὶ ὁ καρπὸς ἐν τῇ χώρῳ αὐτῆς. ἀδμεῖσθαι δὲ, μισθωσάμενοι πλοῖα, ἀπέστειλαι εἰς τὰ ἐμπόρια ὅθεν αὐτοῖς ἦκε σίτος, ὑποθήκης ἡμοῦνης τῆς τῆς ἐλαίου ἡμῆς. ὀφείλοντες φραζώσασθαι μισθὸν

B εἴκοσι τάλαντα, καὶ οὐ δυνάμενοι, τόκον ἐφέρειν τῆς ἡγεμόσι τέτταρα τάλαντα τῆς αὐτῆς. ἐπεὶ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχαίου ἀπέκοπλαν οὐδὲν, αἰεὶ δὲ μάττω ἐδαπύων, νόμισμα ἐψηφίσαντο εἰς ἀργυρίου λόγῳ εἴκοσι τάλαντων· εἴτα διδόντες τοῖς ὑπερωτάτοις ἐν τῇ πόλει καὶ λόγῳ ἑκάστῳ, πρὸς ἑκείνῳ γρ. ἀργύριοι παρ' ἑ. ἴσοι.

C τῆς ἀπορροῦν ἐκείνοις ἐν τῷ τόκῳ κατέφερον, αἰεὶ τε ἀφαιρούμενοι ἑκάστῳ πρὸς μέρος διέδδον, τοῖς δὲ σιδεροῦς ἐκομίζοντο.

Σηλυβριανοὶ δὲ, διηγήτες χρημάτων, νόμου ὄντος αὐτοῖς σίτον μὴ ἄραγειν ἐν λιμῶν ἡμοῦνης. ἐκείνοις δὲ ὑπαρχοῦντες σίτου παλαιοῦ, ἐψηφίσαντο τῇ πόλει ὡς ἀδμεῖσθαι τοῖς ἰδίοις τὸν σίτον τῆς τεταγμένης ἡμῆς, ὑπολειπόμενον ἑκάστῳ σίτου

D ἑσφλω· εἴτα ἄραγωγίῳ ἑδωχῶν τὰ βουλομένης, τὰ ἑσφλωτῆς ἡμῶν ἐδόκει καλῶς ἔχειν αὐτοῖς.

Αβυδωνοὶ δὲ, ἀφ' αἰσασμὸν τῆς χώρας ἀργυρίου ἡμοῦνης, καὶ τῆς μετρίων ἑσφλωμένων αὐτοῖς ὅθεν ἀφ' ἑστὶ ὀφείλειν, ἐψηφίσαντο τὸν βουλομένης τῆς γεωργίας δαμνίζεσθαι, ὡς ἐργάσασθαι, ὡς ὁσφλωτῆς αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομίδης ἐκ τῆς καρπῶν, τοῖς

E δὲ ἄλλοις ἐκ τῆς ἀπορροῦν.

Ἐφέσιοι, διηγήτες χρημάτων, νόμον ἔθεντο μὴ φορεῖν χρυσὸν τὰς γυναῖκας· ὅσον δὲ νῦν ἔχουσι, ἀδμεῖσθαι τῇ πόλει τῆς τε χιόνων τῆς ἐν τῷ νεῶ τὰς αἰσαστῆς ἀργυρίου ὅθεν καταβαλεῖν, εἴων ἐπιγράφεσθαι τὸ ὄνομα τῆς δόντος ἀργυρίου, ὡς αἰατεθικότος.

¶ Διονύσιος Συρακούσιος, Βουλομήδης χρη-
 ματα σίωαγαγίν, ἐκκλησίας ποιήσας, ἐ-
 φησεν ἑωραχέναι τὴν Δήμητρα, καὶ κελεύει
 ἔν τῃ γυναικῷ κόσμον εἰς τὸ ἱερόν ἀποκυ-
 μίζειν. αὐτὸς μὲν οὖν τῷ πατρὶ αὐτῆς γυναι-
 κῷ τὸν κόσμον τῷτο πεποιχέναι ἠξίου δὲ
 καὶ τοὺς ἄλλοις, μὴ τὴ μὲνίμα τῶν τῆς θεοῦ
 γήνηται. τὸν δὲ μὴ τῷτο ποιήσασα, ἔνοχον ἐ-
 φησεν ἱεροσυλίας ἔσεσθαι. ἀνεγενχάντων δὲ
 πύργων ἀεὶ χον, ἀφ' ἧς τὴν θεόν, ἔτι εἰ-
 κείνον, θύσας τῆς θεῶ, τὸν κόσμον ἀπὸ τῶν
 κατ' ὡς τῶν τῆς θεοῦ δεδωμεισμένους. πρῶ-
 τος δὲ χροῖου, καὶ τῆς γυναικῷ πάλιν
 φορουσῶν, ἐκέλευσε τὴν Βουλομήδην χρυ-
 σοφορεῖν, * τὰ γὰρ ἡ ἀναλίσθεται ἐν τῷ ἱερῷ.
 τελερεῖς δὲ ναυπηγήσειν μέλλων, ἠδὲ οὐ δεή-
 σιτο χρημάτων. ἐκκλησίας οὖν σίωαγα-
 γόν, ἐφη πόλιν αὐτῆς ἀνα σπυροδιδόσθαι, εἰς
 ἡ δὲ δεῖσθαι χρημάτων ἠξίου τε αὐτῆς τοὺς
 πολίτας εἰσεγγεῖν δύο σατῆρας ἕκαστον· εἰ
 δὲ εἰσώεγγεν. ἀφ' ἧς δὲ δύο ἢ τρεῖς
 ἡμέρας, ὡς διημῶρτηκὸς τῆς πρῶτης, εἰς
 ἐπαμείσας αὐτοῖς, ἀπέδωκεν ἕκαστος οὐ εἰσῆ-
 νεγγῆν. ποιήσας δὲ τῷτο, ἀνεκτήσασα τοὺς
 πολίτας εἶπε πάλιν οἰόμενοι ἀπολήψασθαι,
 εἰσώεγγεν· ὁ δὲ, λαβὼν, εἶχε εἰς τὴν ναυ-
 πηγίαν. οὐκ ἐπιπορῶν δὲ ἀργυρίου, νόμισμα
 ἔκοψε κατ' ἰτέρον· καὶ σίωαγαγόν ἐκκλη-
 σίαν, πολλὰ τῶν κακομήδου νομίσματος ὑ-
 πὸ φρεῖπεν· οἱ δὲ ἐψηφίσαντο καὶ μὴ βουλο-
 μένοι ἕκαστος οὖν εἶλετο ἔχειν ὡς ἀργυ-
 ροῦ, ἀλλὰ μὴ κατ' ἰτέρον. πάλιν τε
 δεηθεὶς χρημάτων, ἠξίου τοὺς πολίτας εἰσε-
 νεγγεῖν αὐτῆς. οἱ δὲ ἔφασαν οὐκ ἔχειν. ὁ δὲ
 ἐγγεῖν οὖν τὸ σκῆν * τὰ πατρὶ αὐτῆς, ἐπώ-
 λει, ὡς δὲ ἀπερίδω τῷτο ποιῶν· ἀργυροῦ-
 τω δὲ τῆς Συρακουσίων, ἀπερζάφετο τί
 ἕκαστος ἀργυροῖσθαι. ἐπεὶ δὲ τὴν ἡμιλίω κα-
 τέβαλον, ἐκέλευσε τὸ σκῆν ἀναφέρειν ἕ-
 καστον ὃ ἠγρόσασε. τῆς δὲ πολιτῶν ἀφ' ἧς εἰς-
 φορεῖς οὐ πρὸς ὄντων βοσκήματα, εἶπεν ὅτι
 ἰχθῆμα ἡ αὐτῆς πρὸς τὸ σκῆν· τοὺς οὖν νῦν
 κτησαμένων, ἀτελεῖς ἔσεσθαι. πολλῶν δὲ
 τὰ κτησαμένων πολλὰ βοσκήματα, ὡς
 ἀτελεῖς ἔξόντων, ἐπεὶ χροῖον ἔφετο εἶ, τμή-
 σα δὲ κελεύσας, ἐπέβαλε τέλος. οἱ οὖν πο-
 λῖται, ἀναγκασθέντες ὅτι τὰ δὲ πατῆ-
 ρα, σφάζοντες ἐπώλεον. * ὡς δὲ πρὸς
 τῷτο ἔταξε, σφάζεσθαι ὅσα δὲ τῆς ἡμέρας

παλαιά

Qu. π. παρ' αὐτῆς

οὐδὲ

A ¶ Dionysius Syracusius cumulare pecu-
 nias volens, concione aduocata dixit: Vi-
 sam sibi Cererem esse, iubentem, mun-
 dum muliebrem in suum fanum deferri.
 Ac se quidem hoc de suarum mulie-
 rum mundo fecisse. Postulare igitur
 ut idem fieret ab aliis quoque, ne Dea
 irasceretur. Qui non fecisset, eum sa-
 crilegii reum fore pronunciauit. Cum-
 que omnes, quæ habebant, attulif-
 sent, & Deæ respectu & ipsius, re di-
 uina facta, abstulit mundum illum, tan-
 quam commodatum ab ipsa Dea. Vbi
 verò temporis aliquid præterisset, &
 mulieres iterum ornatus ferrent, edixit:
 Ut quæ aurum gestare vellet, ea in tem-
 plo, quod tanti esset, dedicaret. A-
 edificaturus triremes, sciebat pecunia sibi
 opus fore: Concione igitur aduocata,
 prodi quandam urbem dixit, & ad eam
 rem sibi pecunia opus esse. Postulauit-
 que ut singuli ciues conferrent aureos
 duos. Hanc pecuniam illi contulerunt.
 Spatio autem interposito dierum duum
 triumve, quasi frustrata res ipsum esset,
 collaudatis ciuibus, id restituit vni-
 cuique quod contulerat. Quo facto vo-
 luntates illorum sibi reconciliauit. Po-
 stea simili spe, se esse recepturos, tur-
 sum contulerunt. Dionysius autem, quod
 tunc acceperat, retinuit ad triremium
 ædificationem. Cum non abundaret ar-
 gento, nummum percussit ex stanno, ad-
 uocataque concione, copiosa oratione
 nummum eum commendauit. Syracusii
 verò, quamuis inuiti, illum scito suo
 approbauerunt, & vnusquisque prætulit se
 habere argentum, non stannum. Rur-
 sum in pecuniæ inopia postulauit à ci-
 uibus, ut sibi contribuerent. Quibus
 negantibus se habere, protulit uten-
 silia sua, & venalia, quasi per ino-
 piam hoc faceret, proposuit. Hæc
 cum Syracusii emerent, quid quis-
 que emitteret, perscribatur. Persolu-
 to autem pretio, referre ad se utensile
 iussit, quod emitteret, vnumquemque.
 Syracusii propter crebra tributa de-
 fierant pecudes alere. Ibi Dionysius sa-
 tis sibi collatum esse affirmauit ad tan-
 tum vsum, quique posthac parassent
 pecudes, eos fore immunes. Cum
 multi autem multas pecudes immunita-
 tis spe parassent, nactus opportunita-
 tem, quid quisque haberet, æstimari
 iussit, & imposuit tributum seu pensio-
 nem. Ibi tum Syracusii agrè ferentes se
 esse deceptos, pecudes iugulare & ven-
 dere. Cum autem ad hæc Dionysius e-
 dicto definiisset iugularum pecudum
 in dies numerum, illi magetantes sacrificare.

Tunc Dionysius vetuit maectari pecudem
 feminam. Rursum in pecuniae inopia,
 professione apud sese describi iussit pe-
 cunias familiarum, quaecumque essent
 orbis parentibus. Quo facto, ipse pecu-
 niis illis abusus fuit, donec singuli in suam
 tutelam venissent. Rhegio occupato,
 advocata concione dixit: Quod deri-
 pere urbem ipsorum iure posset, sed
 velle se, si modo auferat impensas fa-
 ctas in id bellum, & pro singulis capi-
 tibus tres minas, eos missos facere. Tunc
 Rhegini, quicquid occultauerant, id
 protulerunt in conspectum. Et cum ege-
 ni quoque pecuniam mutuo ab opulen-
 tioribus & externis sumpserant, ita il-
 lam summam persoluerunt. At Diony-
 sius hac accepta, nihilominus & om-
 nes sub corona vendidit, & suppelle-
 tiliam, quam occultatam protulerant,
 abstulit uniuersam. Mutuo sumpserat pe-
 cuniam à ciuibus quam redderet. Cum-
 que illi repeterent, iussit afferri ad se
 argentum, quantum possideret unus-
 quisque, proposita poena mortis, nisi
 facerent. Allato autem argento, per-
 cussit nummum, ita ut denarius vnus
 xtimaretur duobus, eoque, quod de-
 bebatur quodque attulerant ad se, per-
 soluit. Cum nauibus centum in Tyr-
 rheniam nauigasset, abstulit ex fano
 Leucothæ, & auri argentique pluri-
 mum, & non parum ornamentorum
 ceterorum. Quod non fugeret autem
 ipsum, habere multa nautas quoque, præ-
 conium fieri iussit, ut dimidium eo-
 rum quæ quisque abstulisset, ad se refer-
 retur; alterum dimidium retinere posse
 eum qui abstulisset: qui non retulisset,
 ei mortis poenam proposuit. Arbitrati
 autem nautæ, si dimidium retulissent, tu-
 to se retenturos esse reliqua, illud retule-
 runt. At Dionysius his acceptis, rursum
 dimidium referre eos iussit.

¶ Mendæi fructibus quos redderent
 & alia vectigalia, utebantur ad ciuita-
 tis administrationem. Sed quod ex solo
 & ædificiis perciperetur, id non exi-
 gebant, nec nomina tantum occupan-
 tium perscribebant. Qui quoties ciuita-
 ti pecunia opus erat, persoluebant quan-
 tum debebatur. Lucrum faciebant igitur
 ex tempore præterito, abusi illis
 pecuniis sine scenore. Idem in bello ad-
 uersus Olynthios cum pecunia indige-
 rent, & copia mancipiorum abunda-
 rent, scitura fecerunt: Ut vnusquis-
 que tantum duo retineret, matrem & fœ-
 minam, & reliqua venderet uniuersa, ut
 haberent priuati pecuniam, quam ciuitati
 mutuo darent.

Tom. III.

Α οὐδὲ πάλιν ἰερόγυλα ἐποίω· ὁ δὲ ἀπὸ
 Σηλυμνήθου· πάλιν δεηθεὶς χρημάτων,
 ἐκέλευσεν ἀπογράψασθαι χρήματα πρὸς
 αὐτὸν ὅσοι οἴκοι εἰσὶν ὀρφανικοί. ἀπογρα-
 ψαμένων δὲ ἄλλων, τούτων χρήματα ἀ-
 πεγράψατο, ἕως ἑκάστος εἰς ἡλικίαν ἔλθοι. Ρή-
 γιον τε καταλαβὼν, ἐκ κλησίου πτωχὰ
 γὰρ εἶπε, δὴ τί δικαίως κτλ. ἢ ὄξυδραπο-
 διατεῖεν ἕω' αὐτῶν· νῦν κτλ. τοὶ τὰ εἰς τὸν
 πόλεμον ἀνήλωκον χρήματα κομισάμε-
 νος, καὶ ἕω' ἑκάστου ὄφρα πρὸς τρεῖς μνας, ἀ-
 φήσθη αὐτοῖς. οἱ δὲ Ρηγῖνοι, ὅτε ποτ' ἰὼ αὐ-
 τοῖς ἀποκεκρυμμένα, ἐμφαιῆ ἐποίησεν· καὶ
 οἱ ἀπογοῖσθαι τῆν βύπορωτέρων ἔπειτα
 τῶν ξένων ἐδημειζόμενοι, ἐπὶ τῶν ἀσκέ-
 λθαι χρήματα λαβὼν δὲ ταῦτα πρὸ αὐτῶν,
 τὰ τε σώματα πύματα ὄφρα ἦσαν ἀπεδοτο,
 τὰ τε σκεῖνα ἄτε ἰὼ ἀποκεκρυμμένα, ἐμ-
 φαιῆ ἀπόμνησεν ἔλαβε. ἐδημειζόμενος τε πα-
 ρεῖ τῆν πολιτῶν χρήματα ἐπὶ ἀποδοσει, ὡς
 ἀπῆτοιμα αὐτῶν, ἐκέλευσεν ἀναφέρειν ὅσον
 ἔχει τις ἀργύριον πρὸς αὐτὸν. εἰ δὲ μή,
 θανάτον ἔταξε ὁ βεπτιμίμοι. ἀνεγχεῖν δὲ
 τῶ ἀργυρίου, ἐπιπέρας χαρακτηρισα, ὄξε-
 δωκε πύ δραχμῶν δύο δυνάμει δρα-
 χμας ἑ, πὸ φειλομένων πρὸς τῶν, ἀνέ-
 γχεθαι πρὸς αὐτὸν· εἰς Τυρρηνίαν τε πλῆ-
 στας ναυσίν ἐκαλεῖν, ἔλαβεν ἐκ τῶ τῆς Λυκα-
 θεας ἰερόγυλοι τε καὶ ἀργύριον πολὺ, καὶ
 ἄλλοι κώμοι ὅσον ὀλίγον· εἰδὼς δὲ ὅτι καὶ
 οἱ ναῦται πολλὰ ἔχοισι, κήρυγμα ἐποίησε, τὰ
 ἡμίσεια ὧν ἔχει ἕκαστος, ἀναφέρειν πρὸς αὐ-
 τοῦ τὰ δὲ ἡμίσεια ἔχει τὸν λαβόντα· πρὸ δὲ
 μὴ ἀνεγχεῖν, θανάτον ἔταξε τὸ βεπτιμίμοι.
 ἕω' λαβόντες δὲ οἱ ναῦται, ἀνεγχεῖν δὲ
 τὰ ἡμίσεια, τὰ καταλοιπὰ ἔξεν ἀδεῶς, ἀνέ-
 γχεθαι· ὁ δὲ, ἐπειρῶν ἐκείνα ἔλαβεν, ἐκέ-
 λυσε πάλιν τὰ ἡμίσεια ἀναφέρειν.

¶ Μειδαῖοι δὲ, τὰ μὴ ἀπὸ λιμνῶν
 ἔπ' ἄλλων τελαῶν αὐτοῖς παροσσειζόμενα,
 ἐγράψατο εἰς δέσποισιν ἢ πόλεως· τὰ δὲ ἀπὸ
 γῆς ἔοικαδι τέλη, σὺν ἑσπερίων, ἀλλ' ἀπὸ
 γραφοῖν τοῖς ἔχουσιν ὁπότ' ἂν δεηθεῖεν χρη-
 μῶν, ἀπεδοῦν ὀφείλοντες. ἐκέρδαμον ἔν τ'
 πρὸ γυλιότα χεῖρον, ἀπὸ τοῖς τοῖς χρημασιν
 ἀποκεκρυμμένοι. πολεμῶν ἰε πρὸς Ολυμ-
 θίς, καὶ δεόμενοι χρημῶν, ὄντων αὐτοῖς ἀδρα-
 πόδων, ἐψηφίσαντο, κατὰ λαφύρα ἐνὶ ἐκεί-
 νῳ Σηλεος ἔαρρηνος, τὰ ἄλλα ἀποδοῦν τῆ
 πόλει, ὡς ἐκδημειζοῦσι τοῖς ἰδιώταις χρήματα.

Sylb. πλ.
 λω vel
 πῶτων
 κατὰ
 λιπῶν

γρ. ἀνεγχε-
 κόπτε

οὐκ ἔστιν

Mmm ij

Aduocata coniectione militum, non esse se pecuniarum inopem dixit, sed habere pecunias quodam in loco, quem etiam indicauit. Et castris motis illuc perrexit. Deinde ubi appropinquauit regioni illi, in locum ipsum processit, deque fanis quae ibi erant, abstulit quicquid vasorum argenteorum reperit. Mox onustis mulis, quasi illi nihil nisi argentum portarent, cum eminentia hi vasa ostentarent, ita facere iter. Hoc cernentes milites, & arbitrati quicquid portaretur à mulis, id esse argentum vniuersum, animum habuerunt bonum, tanquam stipendium accepturi. At ille Amisum perueniri, ibique signari argentum oportere dixit. Erat autem via Amisum vsque complurimum dierum, & difficilis propter frigus. Toto igitur illo tempore abusus est exercitu, cum nihil nisi victum praeberet. Idem opifices in castris, & caupones, & permutantes aliquid penes se habebat omnes, neque licebat horum quicquam alteri exercere vlli.

¶ Chabrias Atheniensis, cum Taos rex Aegyptiorum educeret exercitum, & pecunia deficeretur, suavit ut demonstraret vtriusque sexus sacerdotibus, sibi propter sumptus belli, numerum ipsorum diminueret necesse esse. His illi auditis, & quique sacrorum administrationem volentes esse suam, ita singuli pecunias regi dare. Hæc cum accepisset, suavit Chabrias regi, ut insuper iuberet, sacerdotes, quos sumptus eatenus fecissent in sacra & sese, eorum deinceps ut decimam tantum partem impenderent, & sibi reliquum darent mutuo, donec bellum aduersus regem Persarum finiretur. De vnaquaque etiam colonia suavit ut imperaret certam pecuniam tributi nomine, itemque de singulis corporibus. Item de frumento quod veniret, ut exigerentur ultra pretium tam ab emptore quam venditore, de singulis artibus asses bini, nec non de nauigiis & officinis, & aliis, quicquid negotii gereretur & fieret quæstus, quæstus illius pars decima. Iamque copias exera terram educturo regi suavit, ut iuberet, quod quisque argenti aut auri non signati haberet, id ad se afferret. Cumque esset allatum, suavit iterum, Rex eo uteretur. Et eos qui mutuo dedissent, commendaret nauarchis, qui debita persoluerent ex tributis.

¶ Iphicrates Atheniensis, cogente copias Cotye, ut ei pecunia suppeteret, effecit hoc modo: Suavit ut imperaret omnibus suæ ditioni subiectis, ut conferrent singuli soli partem exemptam regi xviii. modis.

A ὀκνησίαι σίω αραγών, ἔφη οὐκ ἀπορεῖ-
 ομαι χρημάτων, ἀλλ' εἶ) αὐτά ἐν χερσὶ
 ἡμῶν, λέγων ἐν ᾧ εἶη. Ἐὰν αἰαζώξας, ἐβάδιζεν
 ἐπ' αὐτῶν. εἶτα ὡς ἐγγύς* τῆ χειρὸς ἐγγύετο,
 παρελθὼν εἰς αὐτῶν, ἔλαβεν ἐκ τῶν ἐόντων
 ἱερῶν ὅσος ἐνὶ κοίτης δ' ἔγγυρος. εἶτ' ἐπι-
 σκεδάσας τὰ ἡμίοιους ὡς ἀγύσας ἀργύ-
 ριον, πρὸς φαινούσας τε τῶντα, ἐβάδιζεν.
 ἰδόντες ὅ οἱ στρατιῶται, ἔνομοσθευτες ἀπὸματα
 εἶ) δ' ἔγγυρος* τ' ἀγύρμον, ἐθάρρησαν ὡς κο-
 μιούμενοι τ' μισθόν. ὁ δ' ἔφη δὲν εἰς Ἀμισσον
 ἐλθόντας ἐπισημνώσας. ἡ δ' εἰς τ' Ἀμι-
 σσον ὁδὸς πολλὰν τε ἡμερῶν ἔχει μέερος. τὸν
 ὅ χρόνον τῶν ἀπεχεῖτο ᾧ στρατῶντα, τὰ
 ἐπιτήδεια μόνον διδούς. τοῖς ὅ τεχνίταις τοῖς
 ἐν τῶν στρατῶντα αὐτὸς εἶχε, ἔποιε καπη-
 λους τοῖς μεταβαλλομένοις ἡ. ἄλλα ὅ οὐκ
 ἡ οὐδὲν τῶντων ποιεῖν. ¶ Χαβείας Ἀθη-
 ναῖος,* Ταῶν τ' Αἰγυπτίων βασιλεῖς ἐστρα-
 τήσιν καὶ δεομένοις χρημάτων, σιωεβού-
 λουε* τῶν τε ἱερῶν ἡντα ἔ ἱερείων ὅ πληθος
 φαίαι πρὸς τοῖς ἱερέσιν δὲν πρὸς αὐτῶντα
 ἀφ' αὐτῶντα δαπνῶν. ἀκούσαντες δὲ οἱ ἱερέσιν,
 καὶ τὸ ἱερόν πρὸ αὐτῶντα ἕκαστοι βουλόμενοι εἶ-
 ναι,* καὶ ἰδὲ αὐτῶντα οἱ ἱερέσιν ἐδίδουσαν χρή-
 ματα. ἐπεὶ δὲ πρὸς ἀπὸ τῶντα εἰλήφει, πρὸς
 τάξαι αὐτῶντα ἐκέλευσεν εἰς μὲν τὸ ἱερόν ἔ
 εἰς
 αὐτὸν, τῆς δαπνῆς ἧς πρὸς τῶντα ἐποιουῶν,
 ἔ δὲ καὶ τοῖς μέερος ποιεῖσθαι, τὰ δὲ λοιπὰ αὐ-
 τῶντα δαμείσαι, ἕως ὁ πόλεμος ὁ πρὸς βασι-
 λέα ἀφ' αὐτῶντα. ἀπ' οἰκίας δὲ ἕκαστης ἐκέ-
 λυσεν ἀπὸματα εἰσεγγεῖσαι τὰς αὐτῶντα ὁ δεῖ, ἔ
 ἀπὸ τῶντα ὅματὸς ὡσαύτως. τῶντα σίτου τε πω-
 λουμένων χερσὶ τῆς ἡμῶντα διδόναι τὸν πω-
 λουῶντα. ἔ ὠνούμενον ἀπὸ τῆς δ' ἔ ἔ
 τὸν ὀβολόν, ἀπὸ τῶντα πλοῖων τε καὶ ἐργα-
 στείων, ἔ τῶντα ἄλλῶν τῶντα ἐργασίαι ἐχόν-
 των, τῆς ἐργασίας μέερος τὸ δὲ καὶ τὸν τέλος ἀ-
 ποτελεῖν. ἐστρατῶντα δὲ αὐτῶντα μέλλοντι ἐκ
 τῆς χόρας, εἶ) τῶντα ἔχει ἀσπμοὶ δ' ἔγγυρμον
 ἡ χρεῖσιν,* καλεῖσθαι ἐπέγχει πρὸς αὐτὸν.
 ἐπεγγεῖσθαι δὲ τῶντα πλείων, ἐκέλευσε τοῦ-
 τῶντα μὲν ἐκδόνον χρεῖσθαι, τοῖς δὲ δαμείσθαι
 τῶντα συστῆσαι* τοῖς ναυάρχαις, ὡστ' ἐκ τῶντα
 φόρων αὐτῶντα ἀποδοῦναι.

¶ Ἰφικράτης Ἀθηναῖος, Κότυος σιωαγα-
 γόντος στρατιῶται, ἐπέσειεν αὐτῶντα χρήματα
 ἔ ἔπον, τοῖσδε τοῖς. ἐκέλευσε τῶντα ἀποδοῦναι
 ὡν ἦρχε, πρὸς τάξαι ἀπὸ αὐτῶντα γίνω-
 πειῶν μεδύμων.

κ. τ' χ'.

γρ. τὸ ἀγύ-
ρμον,

θαχῶ

γρ. τῶντα
ἱερείων

Melius
ἰδὲ ἕκα-
στος ἔ, καὶ
αὐτῶντα
ἱερέσιν.

Sylb. ἔχει
& μοχ,

ἐκέλευσε
Sylb. πῶς
τομαρχοῖς

τούτου δὲ παραχθέντος, οὐκ ἐλέγη σίτου πο-
 λὺ πλῆθος. καταπασχόντων οὖν ὅτι τὰ ἐμπο-
 ρία, ἀπέδδον, ἐν ὑπόρροις χρημάτων. ¶ Κότυς
 η. Πεινθ. Θεός δὲ * Περεινθίων ἐδδμύζετο χη-
 ματα εἰς τὸ τοῖς φρασιώταις σίτου παραχθῆναι. οἱ δὲ
 Περεινθιοὶ σὺν ἐδδδσθαι αὐτῶν. ἠξίωσε γὰρ αὐ-
 τοῖς ἀμύδρας γὰρ τῆν πολιτῶν φρουροὺς δδδ-
 ναι εἰς χεῖρα ἵνα, ἵνα τοῖς ἐκεί φρασιώταις
 νῦν φρουροὺς γῆν ἀποχρησάσθαι. οἱ δὲ τῶ-
 ντα χεῖρας ἐποίησαν, οἰόμενοι τῆν χεῖρων
 κῦριον ἔσθαι. ὁ δὲ Κότυς, τοῖς ἀποσα-
 λέντας εἰς φυλακῶν ποιήσας, τὰ χημάτα
 αὐτοῖς ἐκέλευσεν ἀποστρέφασθαι, ἀ ἐδδμύ-
 ζετο πρὸ αὐτῶν, κομίσασθαι. ¶ * Μέντωρ
 υἱὸς Ἑρμείας συλλαβῶν, καὶ τὰ χεῖρα αὐτῶν
 κατασχόν, τὴν ἐπιμελητῶν εἶασε καὶ χεῖρα
 τοῖς ὑπὸ τῶ Ἑρμείου κερσεηκότας. ἐπεὶ δὲ
 ἐθάρρησάν τε ἀπάρτες, καὶ εἴ τι ποτ' ἰω
 αὐτοῖς ἀποκεκρυμμένον ἢ ὑπεκκείμενον,
 τῆτο μὴ εἰσὶν εἶχον, συλλαβῶν αὐτοῖς,
 πῶντα πρὸ αὐτῶν εἶχον. ¶ Μέμνων Ρό-
 δῆος, κερσεῖας Λαμψάκου, δευτεῖς χρη-
 μάτων, ἐπέγραψεν τοῖς πλοισιῶταις αὐτῶν
 πλῆθος τὴν ἀργυρίου. τούτοις δὲ τῶν κομι-
 δῶν ἔσθαι ὅσα τῆν ἄλλων πολιτῶν ἔφη-
 σεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι πολῖται εἰσώμενοι,
 ἐκέλευσε καὶ ταῦτα αὐτῶν δδδμύσαι ἐν χεῖ-
 ρα, διειπάμενος ἐν ᾧ πάλιν αὐτοῖς ἀποδῶ-
 σθαι. πάλιν τε δευτεῖς χρημάτων, ἠξίωσε
 αὐτοῖς εἰσενέγκαι, κομίσασθαι δὲ ἐκ τῆν
 παρασῶν. οἱ δὲ εἰσώμενοι, ὡς ἀφ' ἑαυ-
 τῶν αὐτοῖς ἐσώμενης τῆς κομιδῆς. ἐπεὶ δὲ ἐ-
 αὶ καταβολαὶ τῆν παρασῶν πρῆσθαι, ἐ-
 φησεν * ἐπὶ αὐτῶν χεῖρα εἶ) καὶ τούτων,
 ἐκείνοις δὲ ὑφ' ἑοῖν ἀποδῶσθαι ἐν χεῖρα. τῆν τε
 φρασεῖα αὐτῶν πρῆσθαι τῶν * σπαρχίας καὶ
 τοῖς μίαις ἐξ ἡμερῶν τὸν ἐνιαυτῶν. φά-
 σκων τῶν τῶν ἡμερῶν οὐτε φυλακῶν
 αὐτοῖς ἐσθ' ἐμίας, οὐτε πορείας, οὐτε δαπά-
 νων ποιήσθαι. τῶν δὲ ἀγρεσίμοις λέγων. τὸν τε
 παρ' τῶ χεῖρου δδδμύσαι τοῖς φρασιώταις τῆ
 δδδμύσαι τῆς νομισμῆς τῶν * σπαρχίας, τῶν
 μὴ παρ' τῶ μίαι πρῆσθαι τῶν ἡμερῶν, τῶν
 δὲ ἐχόμενα, πέντε. τῶν δὲ τῶν ἑσθ' ἑσθ'
 παρ' ἡμῶν εἰς τῶν τελακῆδα ἦλθε.

Camer. M. P. d. d. E.

Scr. i. d. aut.

gr. i. sparchias

gr. i. sparchias

A Hoc facto magna frumenti copia fuit collecta. Qua in ea loca, ubi fora agebantur, exportata, abundans pecunia est confecta.

B ¶ Cotys Thraciae rex pecuniam petebat mutuo ab Perinthiis ad contrahendos milites. Eam Perinthii dare volebant. Petiit igitur ex ipsorum ciuibus aliquot saltem ad se mitterent, qui certis locis praesidio essent, ut militibus ea tunc custodientibus, alibi uti posset. Id Perinthii cito fecerunt, rati illa ita loca in sua potestate fore. at Cotys eos qui ad se missi fuerant, captos detinuit, iussitque ad se mitti mutuo petitam pecuniam, & ita recipere suos ciues.

¶ Mentor filius, comprehenso Hermia, occupatis etiam iis locis quae ille tenuerat, procuratores constitutos ab Hermia non remouit. Itaque iam omnibus securis, & si quid dudum absconderant aut deposuerant apud externos, id rursus habentibus apud se, & ipsos comprehendit, & quicquid habebant penes se, id abstulit vniuersum.

C ¶ Memno Rhodius, Lampfaco positus, in penuria pecuniae, magnam summam pecuniae praescripsit, quam opulentissimi persoluerent, eamque recepturos ipsos esse ostendit ex aliorum ciuium tributo. Cum vero etiam ceteri contribuissent, iussit illam quoque summam mutuo sibi dari ad tempus, idque praefiniuit, quo ea pecunia restitueretur. Rursus pecuniae egens, contribuere eos iussit, & ex vectigalibus, quod dedissent, recipere. Illi, ut qui celeriter se recepturos sperarent, contulerunt.

D Iamque aderat tempus ut vectigalia perciperentur: at Memno sibi pecunia tunc quoque opus esse ostendit, seque postea esse accepta redditurum cum faenore. Quos in exercitu etiam habebat, iis detraxit frumentum & stipendium dierum sex, per annum. Pollicitus iis diebus ipsos neque vigilias neque itinera obituros, neque insumpturos quicquam, nimirum exemptis illis. Superiore tempore etiam, cum metiretur frumentum militibus, secunda post nouam lunam die, primo quidem ille mense tres dies praeteriit, sequente vero quinque, & hoc modo processit donec ad triginta perueniret.

E ¶ Charidemus Orita, tenens loca quaedam Aelidos, cum exercitum contra se adduceret Artabassus, pecunia deficiebatur, quae militibus numeraretur. Ac primum contribuebant non nihil. Mox non habere se quicquam amplius aiebant.

At Charidemus, quem locum esse opulentissimum arbitrabatur, ex eo iussit incolas, si quid nummorum haberent, aut si qua vasa pretiosa, aliò ablegare: additurumque se esse deductores. Ipsumque hoc agere erat manifestum. Itaque illis fidem habentibus, non longè eductos extra urbem excussit, si quid haberent, & quàm multis opus erat, ea abstulit, ipsosque eundem in locum reduxit. Per præconem etiam edixit: Ne quis in vlla vrbe, suæ ditioni subiecta, arma haberet domi suæ: quique habuisset, eum argentum debere persolvere, cuius summa fuit pronuntiata. Sed statim negligere ipse, neque respectum ad hæc habere. Illi verò homines præconium istud temere factum esse rati, retinebant, ea quæ prius quisque habuerat loco suo. at Charidemus de improvviso excussis domibus, ab iis, apud quos armorum aliquid reperisset, multam constitutam exegit. ¶ Philoxenus quispiam Macedo, satrapes in Caria, in pecuniæ inopia, ostendit se Dionysia celebraturum esse. Et Caria incolarum opulentiss. descripsit, qui choros instruerent, imperatis iis quæ appararentur. At cernens eos grauari, subornavit quosdam qui seiscitarentur, Quid dare vellent, ut muneris vacationem haberent: at hi plus etiam se daturus esse quàm impensuri viderentur, promittere, ne interpellarentur & abducerentur à suis negotiis. Ibi ille acceptis quæ isti dabant, descripsit alios, donec etiam ab his accepit quæ voluit: & ita accedebat aliquid à singulis. ¶ Euxus Syrus, satrapes in Ægypto, cum senisset præfectos provinciarum ab se velle desciscere, accersitos in regiam ipsos suspendit vniuersos. Iussitque dici familiaribus eorum & propinquis, asseruari illos. Singuli itaque laborabant pro suis, & redimere cupiebant pecunia, captos: at ipse pactus de vnoquoque, & acceptis de quibus conuenisset, singulis mortuum restituit.

¶ Cleomenes Alexandrinus satrapes in Ægypto, cum fames aliis in locis esset magna, in Ægypto autem mediocris, præclulit exportandi frumenta licentiam. Provinciarum autem præfecti negare se posse tributa pendere, si non liceret exportari frumenta. Tum ille ut exportare liceret, concessit, sed vectigal imposuit frumento magnum. Itaque eueniebat ut cum frumenti exportaretur non multum, magnum vectigal acciperetur, & eriperetur præfectis id quod prætenderant. Cum quodam tempore eam provinciam nauigio transfiret, in qua Deus habetur Crocodilus, correptus fuit à crocodilo vnus ex pueris ipsius. Tum sacerdotibus conuocatis: Se qui prior affectus esset iniuria, autores illius crocodilos velle vicisci ostendit.

Tom. III.

A ὁ δὲ Χαρίδημος, ὃ ὤλετο χωρίον δι' ὑπορώ-
τατον εἶ), ἐκέλευσε, καὶ εἶ' ἡ νόμισμα
ἔχουσιν, ἢ πῖ ἄλλο σκόβος ἀξίολογον, εἰς
ἕτερον χωρίον ἀποπέμψαι, ὡς ἀπομπῆ
δὲ δῶσθαι· ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς τὸ τοιοῦτον φα-
νερός ἦν. πειθεμένων δὲ τῶν ἀειθεσίων,
παραγαγὼν αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρὸν, καὶ
ἐρβυθήσας αἰεῖχον, ἔλαβεν ὅσων ἐδέξτο· ἐκεί-
νοισι δὲ πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπέηγε. κήρυγμα
B τε ποιησάμενος ἐν ταῖς πόλεσι ὧν ἦρχε, μή-
δενα μηδὲν ὄψων κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ
δὲ μὴ, ἀποτίσθαι ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν· ἢ-
μέλει, καὶ ὅσδε μίαι ὄπιστροφίῳ ἐποιήτο. τῶν
δὲ ἀειθεσίων οἰομένων τὸ κήρυγμα μάτην
αὐτῶν πεποιθῆσθαι, εἶχον αἰετὺχοι ἕκαστοι κε-
κτημένοι καὶ χωρῶν ὃ δὲ ἐρβυθῶν δὲ ἀφῆνης
ποιησάμενος τῶν οἰκίαν, πρὶ οἷς ὄψων ὄψων
ἦ, ἐπὶ ἀπέηγε τὸ ὄψων.

C ¶ Φιλόξενος τις Μακεδῶν, Καρίας σατρα-
πείων, δεηθεὶς χρημάτων, Διονύσια ἐφα-
σκε μέλλειν ἀγαθῶν, καὶ χρυσοῦς παραγέγραψεν
τῶν Καρῶν τοὺς δι' ὑπορώτας, καὶ παρῶν
πατήρ αὐτοῖς αἰετὺχοὺς ἀπέπεμψε. ὄψων δὲ
αὐτοῖς διεχέσθαι, ὡς ἀποπέμψων ἕνας,
ἡρώτα, πῖ βούλοισι δόντες, ἀπαλαγνῶσαι
τῆς ἀφῆνης. οἱ δὲ πολλῶν πλέον ἢ ὅσον ὄψων
τοιοῦτων, ἐφασκε δῶσθαι, τῶν μὴ ὄψων
αἰετὺχοι, ὃ ἀπὸ τῶν οἰκίαν ἀπέηγε· ὃ δὲ, ὡς
αὐτῶν λαβὼν ὃ ἐδέξτο, ἐπέσθαι κατέ-
γραψεν, ἕως ἔλαβε τῶν οἰκίαν ἀετὺχοι
καὶ παρῶν πρὶ ἕκαστοι.

D ¶ Εὐάσις Σύρος, Αἰγυπτίου σατραπείων,
ἀφῆσθαι μελλόντων τῶν νομίχων ἀπὸ
αὐτῶν ἀφῆσθαι, καλέσας αὐτοὺς εἰς τὰ βα-
σίλεια, ἐκρέμα ἀπέμψαι· παρῶν δὲ τοῖς οἰ-
κείοις ἐκέλευσε λέγειν ὅτι ἐν φυλακῇ εἰσιν.
ἕκαστος οὖν τῶν οἰκείων ἐπὶ ἀπέηγε ὡς ἕκ-
αστου, καὶ χρημάτων δέξωνοι τοῖς οἰκείων
E ἡρώτοις. ὃ δὲ, ὡς ἀφῆσθαι ἀφῆσθαι, ὡς ἕκ-
αστου, ὃ λαβὼν τὰ ὄψων, ἀπέμψεν ἕκ-
αστοι τὸν νεκρὸν. ¶ Κλεομένης Ἀλεξανδρῶν,
Αἰγυπτίου σατραπείων, λιμοῦ ἡρωδοῦ ἐν
μὲ τοῖς ἀφῆσθαι τοῖς σφόδρα, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
μετείας, ἀπέμψεν πῶν δέξωνοι τῶν οἰ-
κείων. τῶν δὲ νομίχων φασκόντων ἢ δεινῶσαι
τοῖς φέροις ἀποδοῦσαι, ὃ μὴ δέξωνοι τὸν
οἶον, δέξωνοι μὲν ἐποίησε, τέλος δὲ πολὺ
τῶν οἰκείων ἐπέμψεν. ὡς οἰκείων ἀπέμψεν
ἀφῆσθαι ὄψων, πολὺ τέλος λαβὼν, αὐ-
τοῖς τε τοῖς νομίχων πεπαῦσαι τὸ παρῶν

σιως. Διὰ τὸν λέοντος δὲ αὐτὸν ἔννομον οὐ βσι
 Θεὸς ὁ κροκόδειδος, ἢ ῥά πᾶσι τις τῆν παύ-
 δων αὐτὸν καλέσας οὐνοῖς ἱερῆς, ἔφη πρὸς
 πρὸν ἀδικηταῖς, ἀμύνεσθαι τοῖς κροκοδεί-
 λους, ἔπειτα ἔξε μὲν αὐτοῖς. οἱ δὲ ἱερῆς,
 ἵνα μὴ ὁ θεὸς αὐτῶν καταφρονηθῆ, σιωπᾶσα-
 γόντες ὅσον ἠδυνάστο χρισίον, ἔδωκεν αὐτῶν
 καὶ οὕτως ἐπαύσατο. Ἀλεξάνδρου τῆ βασι-
 λέως ἐν τριγυλίῳ αὐτῶν οἰκίσαι πόλιν πρὸς
 τῷ Φάρῳ, καὶ ἐμπόριον τὸ πρὸς τὸν ὄν βπὶ τῷ
 Καίωβον, ἐπέκεινται ποιῆσαι καταπλύσας εἰς
 τὸν Καίωβον πρὸς τοῖς ἱερῆς, ἔπειτα κτήμα-
 τα ἔχοντες ἐκείνῳ, ὅτι τὸν τῶν ἡκείνῳ ἔφη ὡς με-
 πικίσαι αὐτοῖς. οἱ δὲ ἱερεῖς ἔπειτα οἱ κείνοι, εἰ-
 σιέλχοντες χρήματα, ἔδωκεν ἵν' ἔα χεῖν χῶ-
 ραν αὐτοῖς τὸ ἐμπόριον. ὁ δὲ, λαβὼν, τότε μὲν
 ἀπὸ τῆς γῆς. εἶτα δὲ καταπλύσας, ἐπειτα
 ἐπὶ τῆς αὐτῶν τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν, ἢ τῆ
 αὐτοῖς χρήματα, ὑπερβαλὼν δὲ πλῆθος. ἔ-
 το δὲ αὐτῶν τὸ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ αὐτῶν εἶναι τὸ
 ἐμπόριον, ἔπειτα ἐκείνῳ. ἐπειτα δὲ οὐκ αὐτῶν ἔφα-
 δυνάσθαι δοῦναι, μετὰ κίσει αὐτοῖς. ἔπει-
 ταίλας τὸ πᾶν ἐπ' ἀγρονομίαν, αἰσθόμενος
 ὅτι θύων ἔπι τετύχηκεν, αὐτῶν δὲ μέλλειν
 ἐκτεπήμεναι λογίζεσθαι, πρὸς τοῖς συ-
 νήταις τῶ ἀγρονομῶν ἔλεγον, ὅτι ἀκηκῶς εἶναι
 τῶ ἀγρονομίᾳ αὐτῶν ὑπερτίμια ἠγρο-
 κείαι. αὐτὸς οὖν οὐ προσέειπεν. ἔπειτα πᾶν
 ἀβήθειαν αὐτῶν ἐλαττωσάμενος ὄργης πρὸς
 αὐτοῖς. οἱ δὲ, ταῦτα ἀκούσαντες, οὐκ ἔφα-
 σάν δεῖν πτεύειν αὐτὸν τοῖς * λέγουσι ἵκατ'
 ἐκείνῳ, ἔως αὐτὸς πρὸς ἡρόδοτος, τὸ λόγον
 αὐτῶν δὲ ἀφικόμενος τῶ ἀγρονομῶν, ἀπὸ τῆ-
 γίλας αὐτῶν τῶ πρὸς τῶ Κλεομῶντος. ὁ δὲ
 ἐκείνοις τε βουλόμενος ἐνδείξασθαι καὶ τῶ
 Κλεομῶντος, ἀμύνεσθαι τῶ πᾶσι ὡς τῶ
 ἠγρονομῶν. τῶ τε σίτῳ πωλουμένῳ ἐπὶ τῶ χῶ-
 ρα δέκα δραχμῶν, καλέσας τοῖς ἐργαζο-
 μένῳ, ἠρώτα πᾶς βούλοισαι αὐτῶν ἐργάζε-
 σθαι. οἱ δὲ ἔφασαν, ἐλάσσονος ἢ ὅσα τοῖς ἐμ-
 πόροις ἐπώλω. ὁ δὲ, ἐκείνοις μὲν ἐκέ-
 λυσεν αὐτῶν πρὸς διδόναι ὅσα πρὸς ἐπώλω
 τοῖς ἄλλοις. αὐτὸς δὲ πᾶς τελάκοντα ἔδωκε
 δραχμῶν τῶ σίτου πᾶσι, οὕτως ἐπώλω.
 τοῖς τε ἱερῆς καλέσας, ἔφησε πολὺ τὸ ἀνώ-
 μαλον ἀνάλωμα ἐπὶ τῶ χῶρα γίνεσθαι εἰς τῶ
 ἱεραῖ. δεῖν οὖν καὶ τῶ ἱεραῖ ἵνα καὶ τῶ ἱερέων τὸ
 πλῆθος καταλυθῆται. οἱ δὲ ἱερῆς, ἔπειτα ἔκα-
 ρος ἔκρινεν, τῶ ἱεραῖ χρήματα ἐδίδοσαν, οἱ δὲ μὲν οἱ τε αὐτῶν τῶ ἀληθείᾳ μάλιστα τῶ πο-
 ποῖσιν.

A Et mandata dedit ut illi caperentur : ac
 sacerdotes, ne Deus ipsorum despice-
 retur, aurum quantum potuerunt col-
 ligere, ei tradiderunt, atque ita ipse
 adquevit. Dederat huic mandata Ale-
 xander rex, ut conderet urbem ad Pha-
 rum, utque eò transferret forum rerum
 venalium, Canobo. Ibi ipse nauigio ac-
 cessit Canobum, & ostendit sacerdoti-
 bus eo in loco, ac locupletibus, ideo se
 aduenisse ut traduceret eos aliò : ac sa-
 cerdotes & ciues collatas pecunias ipsi
 dederunt, ut forum apud se sibi relin-
 queret. Quibus acceptis, tunc ille qui-
 dem abiit. Postea verò omnibus ad ædi-
 ficandum præparatis, nauigio iterum Ca-
 nobum accessit, pecuniasque ab ipsis in-
 gentes multitudine postulauit. Nam hoc
 iam interesse, ut ibi sit forum & non illic.
 Cumque se nullo modo tantum persol-
 uere posse affirmarent, tum traduxit ip-
 sos. Ablegato quodam ad emptionem
 quampiam, cum sensisset, cum nactum
 esse vilia, & velle expensum ferre quod
 pluris esset, dixit necessariis illius, au-
 diisse se, quod ipsorum amicus merces
 emisset supra modum magno pretio : ita-
 que se non esse assensurum ; simulque in-
 certiam eius simulata iracundia insectari.
 At illi his auditis, non debere aiebant ip-
 sum fidem iis habere, qui contra absen-
 tem aliquid dicerent, donec reuersus hic
 rationem redderet coram ipso. Qui post-
 quam redierat, narrauerunt ei quæ ex
 Cleomene cognouerant : ac ipse his
 simul atque Cleomeni volens demonstra-
 re omnia, retulit de pretio quod mercan-
 do expenderat. Cum frumentum vანი-
 ret in illa regione denariis decem, accer-
 sitis iis qui vendendis frumentis faciebant
 quæstum, percunctatus est quantum à se
 accipere vellent. Qui cum dixissent, mi-
 noris ipsi se esse daturos quàm cæteris
 mercatoribus, iussit quidem sibi tradi
 tanti frumentum quanti aliis : ipse verò
 pretium statuit frumenti denarios 32. &
 tanti vendebat. Conuocatis sacerdoti-
 bus, dixit : Perquam inæquales
 sumptus in ea regione in sacrificia
 impendi, itaque & fanorum & sa-
 cerdotum numerum diminui oportere.
 At sacerdotes cum priuatas suas
 tum publicas sacras pecunias illi dare, exi-
 stimantes reuera cum istud facturum esse,

ἢ ἱεροῖς ἔπειτα

D

E

quod vellet suum quisque fanum saluum esse, & ipse sacerdos permanere.

¶ Antimenes Rhodius curatione ei lata viarum circum Babylona, ab Alexandro, pecuniae copiam ita confecit. Lex erat in Babyloniae regione antiqua: Decimam pendi de iis quae importarentur, debere. Ea nemo iam dudum utebatur. At ille tempus observavit, quo aduentus satraparum omnium expectabatur, itemque militum, nec non legatorum haud paucorum, praeterea artificum accersitorum & alios adducentium, quibus privato nomine peregrinarentur, quo tempore & munera multa solerent afferri. Tunc igitur decimam exegit secundum legem quae extabat. Rursum laborans inopia, iussit, mancipiorum quae erant in castris, nomina perscripta a volentibus, quanti videretur, aestimari: & de singulis anno uno eos persolvere denarios octo. Quod si cuius mancipium aufugisset, pretium illius restitutum iri promisit. Multorum igitur mancipiorum perscriptis nominibus, non parum argenti conflatum fuit. Si vero aufugisset aliquod, iussit, satrapam, in cuius loca pervenisset, vel reducendum illud in castra, vel pretium domino persolvendum curare.

¶ Ophellas Corinthius, constituto procuratore provinciae Arthriditidos, cum provinciis praefecti illius loci ipsum accederent, & multo plura se tributuros pollicerentur, & peterent ut procuratorem constitutum removeret: interrogavit eos, possentne facere promissum? Qui cum posse se affirmarent, non ille quidem loco movit procuratorem, tributa vero, quae aestimatione ipsi sua subiecerant, exigi iussit. Neque igitur constituto abs se honorem detrahare videbatur, neque praefectis maiora tributa imponere quam ipsi constituissent, cum ad sese multiplex pecunia perveniret.

¶ Pythocles Atheniensibus consilium dedit; ut plumbum Tyrium respublica a privatis ad se reciperet, eo pretio quo vendebat, nimirum duobus denariis, ut civitas deinde illud venderet, constituto pretio denariorum sex.

¶ Chabrias coactis ad naues centum viginti, quantum satis esset hominum, cum Tao non pluribus quam sexaginta opus esset, iussit ut reliqui iis qui in sexaginta navibus essent, duorum mensium stipendium soluerent, aut navigare ipsos. Athi cupientes remanere apud sua, dederunt quod imperaverat.

Α ἕκαστος βουλευόμενος τὸ, τὸ ἱερὸν τὸ αὐτῷ εἶναι
καὶ χάριαν, ἔαυτὸς ἱερὰς ἤ Αντιμῆνης Ρό-
δης, * ἡμιόδης ἡμιόδης Αλεξάνδρου πε-
ρι βαβυλωνία, ἐπέσεια χρήματα αὐτῷ νό-
μου ὄντος ἐν βαβυλωνία παλαιῶν, δεκάτιον
εἶναι τῶν εἰσαγεμένων χρωμάτων δὲ αὐτῶν οὐ-
θενός, τηρήσας τοὺς τε σατραπίτας ἀποδύσας
πρωτοδουκίμοις οἰσίν, καὶ στρατιώταις, ἑκὼλί-
γους τε πρεσβείας ἔπι χίλις κληθεὺς ἄλλοις
B ἀγροῖτας, ἔἰδία ἀποδημιώσας, καὶ δῶρα
πολλὰ ἀναγόμενα, τῶν δεκάτιον ἔπρασ-
σε καὶ τὸν νόμον τὸν καίνονον, πάλιν τε * πορί-
ζων τὸν δρόμον αὐτῶν ἐπὶ τῶν στρατοπέδων
ὄντως, ἐκέλευσε τὸν βουλευόμενον ἀπογρα-
φῆσαι ὅπως ἴελοι· μέλλειν δὲ τῶν ἐνιαυτῶν
ὀκτὼ δραχμας ἀποτίσαι. ἡ δὲ δὲ * ἀποδρῶν
τὸν δρόμον, κομίζεσθαι τὴν ἡμίλιον
ἀνεγράψασθαι. ἀπογραφεῖτων οὖν πολλῶν
C αἰδραπόδων, ἑκὼλίγην * σιωπελῆν ἀργύ-
ρειον. εἰ δὲ πὶ ἀποδρῶν αἰδραπόδων, ἐκέλευσε
τὸν Σατραπίτην τῆς * ἐπὶ τῶν στρατοπέδων,
αἰατῶσιν, ἢ τὴν ἡμίλιον ἐκ χειρὸς ἀποδοῦναι.
¶ Οφέλας Ολιώτιος, καπετήσας ἐπιμε-
λητῶν εἰς τὸν νόμον τὸν * Ἀρθριδίτην, ἐπεὶ
πρωτοδουκίμοις αὐτῶν οἱ νόμοι οἱ ἐκ τῶν τό-
που τούτου, ἔφασκεν βούλεσθαι πλείων αὐτοῖς
πολὺ φέρειν, τὸν δὲ ἐπιμελητῶν τὸν νῦν
κατεστηκότων ἀπαλλάξαι αὐτὸν ἡξίωσεν. ἐπε-
ρωτήσας αὐτοὺς, εἰ διωθήσονται σιωπελεῖν
D ἀπὸ τῶν ἐπιμελητῶν φησάντων αὐτῶν, τὸν
μὲν ἐπιμελητῶν καὶ χάριαν εἶα, τοὺς δὲ
φόρους πρῶτα εἶα ἐκέλευεν ὅσοις αὐτοῖς
ἔπειρήσονται. οὐτε οὖν ὁ κατέστησεν α-
τήμασιν ἐδόκει, οὐτὲ ἐκείνοις πλείους φό-
ρους ἐπιβαλεῖν, ἢ αὐτοῖς ἔταξεν· χρήματα
δὲ πολλὰ πρῶτα αὐτὸς ἐλάμβανε.
¶ Πυθοκλῆς Ἀθηνῶσις, Ἀθηνῶσις σῖσιε-
βούλευσε τὸν μόλυβδον τὸν * ἐκ τῶν Τυρίων
πρῶτα λαμβάνειν πρῶτα τῶν ἰδιωτῶν τῶν
πόλιν, ὡς ἂν ἐπὶ τῶν δίδραχμων εἶτα
E * πᾶσαι αὐτοῖς ἡμίλιον ἑξαδράχμου, οὕτω
πωλεῖν.
¶ Χαβρίας πληρωμάτων τε κατελεγ-
μένων εἰς ἕκατόν καὶ εἰκοσιναῶν, * τῶν δὲ νεῶν
ἐξήκοντα μόνων οὐσης χρείας, πρῶτα ἐπέταξε
τοῖς ἐκ τῶν ἐξήκοντα νεῶν αὐτῶν τῶν ἑπι-
μεμουσῶν τοῖς πλείοσι εἰς διμήλιον σιτηρε-
σίαν, ἢ αὐτοῖς πλέειν. οἱ δὲ, βουλο-
μένοι ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν εἶναι, ἔδωκεν αὐτοῖς
ἐξῆς.

Suspecta vox.

Cam. ἀπορῶν

γρ. ἀπο- δρῶν

Quidam σιωπελῆν

κ. ὡς ἐπὶ σίτ.

γρ. Ἀθηνῶσις

Cam. ἐκ

Τορμυδίων

Sylb. ἐπὶ τῶν Λαυρίων.

Sylb. πᾶσαι

ξαστας αὐτοῖς

πῆς.

Cam. τῶν

ἢ τῶν ἑξήκοντα

Αντιμένης τις τε θησαυρούς τούς πώδρα
 τούς οδούς τούς βασιλικούς αία αληθινού κένε-
 λθουσε τούς σατραπάς κτ' τον νόμον τον της
 χώρας. οπότε δε * Δρα προσην φρατέπε-
 δον, κ' έτερος οχλός, άνθυ τού βασιλέως,
 πέμφας τινά πρ' άνθον επώλει τή εκ τών
 θησαυρών.

Κλεομένης, παρορβου μνήης τε της νυ-
 μινίας, κη δέον τούς φρατώτας * σπαρ-
 χίαν δουώαι, κατέπλυσεν εξεπίτηδες. *
 παρορβου μνήου δε τού μινός, αία πλθύ-
 σης, διέδωκε τώ σπαρχίδω. είπα τού είσιόν-
 τος μινός, διέλιπεν έως της νουμινίας. οί
 κη δ' ου φρατώται, Δρα τού νεωσι είληφέναι
 τώ σπαρχίδω, κ' συχίαι είχον. κήνος δε,
 πώδρα λαξάξας ένα μινά πώδρα τ' οσιαυτόν,
 αφήρει μιαθόν αεί μινός.

Σταβέλβιος * ο μυσών, φρατώτας μισ-
 τον συγκαλέσας, έφησεν αϊτα τή κη δ' ιδιω-
 τήν οσδεμία χρείαι εί), τήν δε ήγεμόνων *
 οτρη δέου φρατώται, κείνων εκείτω δούς
 φργύριον, αποφέλλειν όπι ξενολογίδω. τούς
 τε μιαθούς οίς δεί κείνοις δουώαι, τούς ήγε-
 μόσιν αή ήδον διδόναι. κήλθεν ουμ άνθός
 αποφέλλειν εκασον * τούς άντίν καταλόγους
 εκ της χώρας. τήν δε ήγεμόνων απολα-
 βόντων χρηματισμόν άνθός έσεσθαι, απέ-
 φιλαν τούς φρατώτας, κη δ' άνθ κήνος
 παροσέταξε. Δρα λιπών δε ολίγον χρόνον,
 κη στωαγαγών άνθός, ουτε άνλη τώ άνθ
 χροσ, ουτε ήγεμόνας άνθ ιδιωτίν οσδέν
 έφη χησιμός εί). κήλθεν ουμ άνθός
 απαλλάξθαι εκ της χώρας.

Δονύσιος, τή ίερα παρορβου μνήος, εί-
 κη δ' πράπειζα ίδδι πώδρα κη κη δ' ήρω χησιώ
 κ' άργυράν, άγαθού δαμόνος, κηλθύσας
 είχία, κήλθεν αφαιρην. όσα δε τ' άγαλ-
 μάτων φιάλιω είχε παροτετακότα, είπας
 ότι δέχομαι, * όξαιρην κήλθου. τή ή μά-
 πια, τή τε χησιώ, κη τούς φεφάνους, παρή-
 ρει τή άγαλμάτων φάσκω άνθός κη κου-
 φότερα κη δ' άνθός δουώαι. είπα ή μάπιν
 κη δ' λινοω, φεφάνους δε * λουκίνοους πε-
 κη δ' είλει.

λουκίνοους πε-
 κη δ' είλει.

στ. σπαρ-
 κία & ita
 μοκ.
 στ. παρ-
 ρουμ.
 Cam. ο-
 φείλων φρ.
 μ. al. στ.
 ο M. βασι-
 λους, έφεί-
 λων φρα-
 τώταις με-
 σον, τις ή-
 γεμόνας
 συκ.
 κ. όπαι δε,
 vel γδ
 Cam. τ.
 αή ή κη
 άργυρί.
 στ. λουκίνο.
 al. κη δ' εν,
 Syib. λου-
 κίνοους.

A Antimenes ea quae condi solebant pro-
 pter vias regias, a satrapis compleri iu-
 bebatur, secundum regionis illius legem.
 Quoties autem inopia laborabat vel ex-
 ercitus, vel alia multitudo, absque rege,
 aliquo abs se misso vendebatur ea quae con-
 dita erant.

B Cleomenes, accedente luna noua, cum
 stipendium esset dandum militibus, ac-
 cessit de industria nauigio. Et deinde
 Babeunte mense discedens nauigio, sti-
 pendium persoluebat. Postea sequente
 mense differebat solutionem vsque ad al-
 teram nouam lunam. Milites autem,
 quod paulo ante stipendium acceperant,
 quieti erant: itaque ille vnum in anno men-
 sem praeteriens, vnus mensis stipendium mi-
 litibus subtrahebat.

C Stabelbicus, cum deberet militibus sti-
 pendium, conuocatis ductoribus, sibi pri-
 uatis nihil prorsus opus esse dixit: & quo-
 ties indigeat militibus, si illorum cuique
 argentum dederit, ita ad conducendum
 externum militem eos posse ablegari: &
 ea stipendia quae militibus persolueri co-
 gatur, se eis libentius esse daturum. Iussit
 igitur dimittere suos vnumquemque, ita
 vt manipulatim ex illa regione discedant.
 Ductores cum ea ex re lucri aliquid se fa-
 cturos esse arbitrarentur, milites ita, quem-
 admodum Stabelbicus praeeperat, dimi-
 serunt. Modico autem interposito tem-
 pore, congregatis ipsis: neque tibicinis
 absque caetu Musico, neque ductoris abs-
 que militibus vsum esse dixit, iussitque eos
 regione illa excedere.

E Dionysius circum fana obiens, sicubi
 cerneret proposiram mensulam auream
 aut argenteam, Boni euentus, cum in-
 fundere iussisset, praepit illam auferri.
 Quae simulacra autem erant eiusmodi, vt
 extensa manu praferrent pateram, eam
 adimere iussit, quod diceret se accipere.
 Pallia etiam aurea & coronas de simula-
 cris detrahebat, dicebatque eis se & le-
 uiora & melius odorata dare velle, atque
 ita illis pallium linteum & coronas viola-
 ceas circumdabat.

...
 ...
 ...
 ...
 ...

πρὸς μὴ ἐπισημασμένων ὁδῶν λέγουσιν, ὅτι ὅτι σῶμα τῆς πίστεως. πρὸς δὲ τῶν ἐξω
 τῶ πρῶτου, πᾶσι πλείστα πρῶτα
 τεύοντα ἀφ' ἑαυτῶν γὰρ, καὶ ἔλεος, καὶ ὀργή,
 καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσι τῆς ψυχῆς, οὐ πρὸς τῶ
 πρῶτου ἔστιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικασ-
 τῶν. ὡς τ', εἰ πρὸς πᾶσι ἡ τῆς κρίσεως, κα-
 θὰ ὅτι ἐν κρίσει τε ἡμῶν ὅτι τῶ πόλεων, καὶ
 μάλιστα * ἐπιταῖς βίνομου μῆταις, ὅσοι δὲ
 εἶχον ὅ, πᾶσι λέγουσιν. ἀπὸ μὲν γὰρ οἰοντα δὲν
 οὕτω τῶ νόμοις ἀγορεύειν. οἱ δὲ, ἐκ τῶν
 ἐκ κωλύουσιν ἐξω τῶ πρῶτου λέγειν,
 καθὰ ὅτι ἐν Αρείῳ πᾶσι ὀρθῶς τῶ νο-
 μίζοντες. ὅ γὰρ δὲ τὸν δικαστῶν ἀφ' ἑαυ-
 τῶν, εἰς ὀργῶν * πρῶτον, ἢ φθόνον, ἢ
 ἔλεον. ὁμοίον γὰρ καὶ εἰ πῆς, ὅ μάλλιν χρῆ-
 σται χροῖον, * τῶ ποιήσῃ τρεβλῶν. ἐπὶ δὲ
 φανερόν, ὅτι τῶ μὴ ἀμφισβητούτων ὅσοι
 ἔστιν ἐξω τῶ δικαστῶν πρῶτον, ὅτι ἔστιν
 ἢ ὅτι ἔστιν, ἢ γέροντες ἢ οὐ γέροντες. εἰ δὲ
 μέγα ἢ μικρόν, ἢ δίκαιον ἢ ἀδίκον, ὅσα
 μὴ ὁ νομοθέτης διώκειν, αὐτῶν δὲ πᾶσι τῶν δι-
 καστῶν δὲ γινώσκῃ, ἐκ οὐ μανθάνειν πα-
 ρὰ τῶ ἀμφισβητούτων. μάλιστα μὲν οὕτω
 πρῶτον τῶ ὀρθῶς κειμένους νόμοις, ὅσα
 ἐν δὲ χρῆσται, πᾶσι δὲ κρίνειν αὐτοῖς, ἐκ οὐ ἐλά-
 χιστα καταλείπειν ὅτι τῶ κρίνοισι. πρῶτον
 μὲν, ὅτι ἕνα λαβῶν, ἐκ ὀλίγου ῥᾶον, ἢ πολ-
 λῶς δὲ φρονοῦσται καὶ διωαμένοις νομοθε-
 τεῖν καὶ δικάζειν. ἐπειδὴ αἱ μὲν νομοθεσίαι,
 ἐκ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένῳ γίνονται. αἱ
 δὲ κρίσεις, ὅτι ἕνα γῶν. ὡς τε χαλεπὸν ἀ-
 ποδιδόσται τὸ δίκαιον ἐκ τῶ συμφέρον, καλῶς,
 τῶ κρίνοισι. τῶ δὲ πᾶσι μάλιστα, ὅτι ἢ
 μὲν τῶ νομοθέτου κρίσεις, ὅτι ἢ μέρους, οὐτε
 πρὸς τῶ παρόντων, ἀλλὰ πρὸς μολλόντων
 τε καὶ καθόλου ἔστιν. ὅτι ἐκ κλησιαστικῆς καὶ
 δικαστικῆς, ἢ δὲ πρὸς παρόντων ἐκ ἀφωρισμέ-
 νῳ κρίνοισι. πρὸς οὖς ἐκ τῶ φιλήν ἢ δὲ καὶ ὁ
 μισθῶν, καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον * σιωπῆ) πολ-
 λάκις. ὡς τε μὴ ἐπι δυνάσῃ θεωρῶν ἰθὺς
 τῶ ἀληθῆς, ἀλλ' ὅτι σιωπῆ τῶ κρίσῃ τὸ ἴδιον
 ἢ δὲ ἢ λυπηρόν. πρὸς μὲν οὕτω τῶ ἄλλων,
 ὡς πρὸς * λέγουσιν, δὲ ὡς ἐλαχίστων ποιεῖν κύ-
 ριον τῶν κριτικῶν. πρὸς δὲ τῶ γερμένῳ, ἢ μὴ
 γερμένῳ, ἢ ἔσεσθαι ἢ μὴ ἔσεσθαι, ἢ εἶ) ἢ μὴ
 εἶ), αἰαδῆ ὅτι τῶς κριταῖς καταλείπειν.
 ὅ γὰρ δυνατὸν τῶ τῶ νομοθέτῳ πρῶτον.
 εἰ δὲ τῶ οὕτως ἔχει, φανερόν, ὅτι πᾶσι ἐξω
 τῶ πρῶτου τεχνολογῶσιν, ὅσοι πᾶσι

αἰγισι,

πρῶτον, & πρῶτον, minus recte. καὶ πᾶσι, & ποιήσῃ.

σιωπῆ)

ὁλίγωρον

A memantibus dicunt, id quod est robur fidei: de iis vero quæ sunt extra rem, plurima tradunt. Criminatio enim & misericordia, & ira & huiusmodi animi perturbationes, non de re sunt, sed ad iudicem. Quod si in omnibus iudiciis eueniret, quemadmodum in nonnullis etiam nunc euenit ciuitatibus, maximè vero in iis quæ bene sunt institutæ, nihil haberent quod dicerent. Omnes enim partim arbitrantur oportere sic leges cauere: partim hoc institutum retinent, & prohibent extra rem dicere, ut etiam in Ateopago, rectè sic stantentes. Non enim oportet iudicem peruertere, ad iram excitando, vel inuidiam, vel misericordiam: quia id simile est ac si quis qua usus est regula, eam reddat peruersam. Præterea, verò apparet, eius qui controuersatur, nihil esse nisi ut demonstrat rem esse, vel non esse, vel factam vel non factam esse. At verò, utrùm magna an parua sit, ut utrùm iusta an iniusta, quæcumque legis lator non distinxit, ipsum nempe iudicem oportere cognoscere, non discere à controuersantibus. Maximè igitur conuenit, rectè latas leges, quæcumque possunt, omnia ipsas distinguere, & quàm paucissima relinquere iis qui iudicant. Primum, quia facilius est vnum habere, & paucos, quàm multos, qui bene existiment, & possint legem ferre, ac ius conformare. Deinde, legum lationes ex longi temporis considerationibus fiunt: at iudicia derrepente, ut difficulter rectam habeant iustitiæ & utilitatis rationem illi qui iudicant, atque quod omnium est maximum, quia legislatoris iudicium non est de rebus singularibus nec de presentibus, sed de futuris, & de vniuersalibus: at conicio, & iudex, de presentibus ac definitis iudicant, quibuscum & amor & odium & propria utilitas coniuncta sæpenumero est, ut non amplius possint perspicere satis id quod verum est, sed obscuret iudicium propria iucunditas, vel molestia. Ac de aliis quidem, quemadmodum dicebamus, oportet quàm paucissimis efficere dominum disceptatorem. Verùm de re facta, aut non facta, futura aut non futura, quæ est, aut non est, omnino disceptatoribus relinquendum iudicium est: non enim fieri potest ut hæc legislator provideat. Iam si hæc ita se habent, apparet, ea quæ sunt extra rem, illos præcipere, quicumque in aliis rebus versantur, ut quid oporteat prociuium, aut

B

C

D

E

aut narrationem habere, & aliarum vnamquamque particularum. Nihil enim in ipsis aliud tradunt, nisi quomodo disceptatorem cuiusdammodi efficiant. De artificiosa verò fide nihil demonstrant, hoc est, vnde aliquis fieri enthymematicus possit. Hac enim de causa cum eadem sit via & ratio in deliberatiuis & iudicialibus, sitque pulchrior ac ciuilior deliberationis traditio, quam ea quæ de contractibus est, de illa quidem nihil dicunt: at de litigando omnes conantur præcepta tradere: quia minus prodest ea quæ sunt extra rem dicere in deliberatiuis, ac minus malitiosa est concio, quam de iure disceptatio, quia res communior sit. Hic enim disceptator de propriis iudicat: vt nihil aliud opus sit, nisi demonstrare, rem ita se habere, vt ait is qui consulit. In iudicialibus verò id non sat est, sed operæ pretium est arripere auditorem. De alienis enim iudicium est, vt dum se ipsos spectant, & ad gratiam audiunt, se dent illis, qui controuersantur, non autem iudicent. Itaque multis in locis, vt etiam prius dicebamus, lex prohibet extra rem dicere. Ibi autem ipsi disceptatores hoc custodiunt satis. Quoniam verò apparet artificiosam methodum ad fidem pertinere, & fides demonstratio quædam est, (tunc enim fidem habemus maximè, cum demonstratum esse arbitramur,) & demonstratio oratoria est enthymema, & est hoc, vt simpliciter dicam, potentissimum ad faciendum fidem: & enthymema est syllogismus quidam, & quæ ad syllogismum pertinent æquè omnem, Dialecticæ est videre, vel ipsius vniuersæ, vel partis alicuius: non est dubium, qui maximè hoc potest intueri, ex quibus, & quomodo fiat syllogismus, cum etiam enthymematicum esse maximè, cum assumpserit, & in cuiusmodi rebus versentur enthymemata, & quas habeant differentias ad Logicos syllogismos. Nam verum & simile vero eiusdem est facultatis videre. Simul autem & homines ad verum natura conformati sunt satis, & plerumque consequuntur veritatem. Quamobrem ad probabilia conicienda se habere, eius est qui eodem modo se habeat ad veritatem. Ac alios quidem ea quæ sunt extra rem, præcipere, & qua de causa magis deflexerint ad iuris disputationem, apparet.

A *ῥητορικοῖσι· οἳ ἂν δέξιν τὸ παροῖμιον· ἢ πῶς διήγησιν ἔχειν, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον μάλιστα· ὁ δὲ ἐν αὐτοῖς ἄλλο παρὰ ματατεύουσαι, πῶς ὅπως τὸν κριτικῶν ποιῶν πῶς ποιήσῃσι. ὡς δὲ τῶν ἐν τεχνῶν πῶς ἐν δεικνύουσι· τῶν δὲ ὅστιν, ὅταν δὴ τις ἄλλοις ἐπισηματικῶς· ἄλλ' ἄρα τῶν, τῆς αὐτῆς οὔσης μὲθοδου ὡς τὰ δημηγορικὰ καὶ δικημικὰ, καὶ καλλίονος καὶ πολιτικωτέρας τῆς δημηγορικῆς παρὰ ματατείας οὔσης, ἢ τῆς ὡς τὰ σὺναλλάγματα, ὡς μὲν ἐκείνης ὁ δὲ λέγουσι, ὡς δὲ τῶν δικαίωσθαι, πῶς τε περὶ τῆς τεχνολογίης, ὅτι ἢ πῶς ὅστιν παρὰ ἔργου τὰ ἔξω τῆς παρὰ ματατείας λέγουσιν ἐν τῆς δημηγορικοῖς καὶ ἢ πῶς ὅστι κακούργον ἢ δημηγορία δικηλογίης, * ἀλλ' ἄρα τῶν κοινότερον ἐπισηματικῶν μὲν γὰρ ὁ κριτικῶν ὡς τῶν οἰκείων κρίσις ὡς τῶν ἄλλοις δὲ πῶς ἀποδείξαι, ὅτι οὕτως ἔχει, ὡς φησὶν ὁ συμβουλεύων. ἐν δὲ τοῖς δικημικοῖς, οὐκ ἔχον τῶν, ἀλλ' ἄρα παρὰ ἔργου ὅστιν αἰσλαβεῖν τὸν ἀκρατικῶν ὡς ἀλλοτείων γὰρ ἢ κρίσις. ὡς τε, πρὸς τὸ αὐτῶν σκοπούμενοι, καὶ πρὸς χάριν ἀκροῦμενοι, διδάσσει τῶν ἀμφισβητήσιν, ἀλλ' οὐ κρίνοισι. δὲ καὶ πολλὰ καὶ ὡς τῶν καὶ πρὸς τῶν εἶπον, ὁ νόμος καλύπτει λέγειν ἔξω τῆς παρὰ ματατείας. ἐκεῖ δὲ αὐτοῖς οἱ κριτικῶν τῶν τῶν ἔχον τῶν. ἐπεὶ δὲ φανερόν ὅστιν, ὅτι ἢ μὲν ἔντεχνος μέθοδος, ὡς τῶν πῶς πῶς ὅστιν· ἢ δὲ πῶς, ἀποδείξις πῶς· τότε γὰρ πῶς βίωσιν μάλιστα, ὅταν ἀποδείξαι ἢ παρὰ ματατείας ἔστι δὲ ἀποδείξις ῥητορικῆς, ἐπισηματικῶν καὶ ἔστι τῶν, * ὡς ἢ ἢ ἢ ἀπλῶς εἶπειν, κυριώτατον τῶν πῶς. ὅ δὲ ἐπισηματικῶν, συλλογισμὸς πῶς. ὡς δὲ συλλογισμοῦ ὁμοίως ἀπῶν, τῆς ἀλλοτείας ὅστιν ἰδεῖν, ἢ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρες πῶς· δὲ δὲ ὅτι ὅ μάλιστα τῶν δὲ νάμενος ἢ ἢ, ἐκ ἢ, καὶ πῶς ἢ ἢ συλλογισμὸς, ὡς καὶ ἐπισηματικῶν ἢ ἢ μάλιστα, παρὰ ματατείας ὡς τῶν πῶς τῶν ὅστιν τῶν ἐπισηματικῶν, καὶ ἢ ἢ ἢ ἀλλοτείας πρὸς τῶν * λογικῶν συλλογισμοῖς· τῶν, τε γὰρ ἀληθῆς, καὶ τῶν ὁμοίων τῶν ἀληθῆς, τῆς αὐτῆς ὅστιν διωάμεως ἰδῆν.*

ἄμα δὲ ἢ οἱ ἀποδοτικοὶ πρὸς τὸ ἀληθῆς πεφύκασιν ἔχον τῶν, ἢ ἢ πῶς τῶν τυγχάνουσι τῶν ἢ ἢ πρὸς τὰ ἐνδοξα σοφιστικῶς ἔχει, ἢ ὁμοίως ἔχον τῶν πρὸς τὸ δὲ ἢ ἢ ὅστιν ὅτι μὲν οὐ τὰ ἔξω τῶν παρὰ ματατείας ἢ οἱ δὲ τεχνολογῶσι, καὶ δὲ πῶς μάλιστα ἀπῶν πρὸς τὸ δικηλογῆν, φανερόν.

χρήσιμος δὲ ἔστιν ἡ ῥητορικὴ, ἄρα τε ὅ
 φύσει ἔστι) κρείττω τάληθῃ καὶ τὰ δίκαια,
 τῆν ἐναρτίων ὥστε ἐὰν μὴ κατὰ τὸ πρῶ-
 σῆσιν αἱ κρίσεις γίνωνται, αἰάγκη δὲ αὐτῆν
 ἠτῆσθαι. τῆτο δὲ ἔστιν ἄξιον ὀπιμύμπεως.
 ἔτι δὲ πρὸς ἐπίοις, οὐδὲ εἰ πλὴν ἀκρεβε-
 σάπλω ἐχοίμην ὀπισημύμ, ῥάδῃ ἀπ' ἐκεί-
 νης πείσασ λέγοντας διδασκαλίας γὰρ ἔστι
 ὁ κατὰ πλὴν ὀπισημύμ λόγος. τῆτο δὲ ἀ-
 δυνάτον, ἀλλ' αἰάγκη ἄρα τῆν κοινῶν ποιῆ-
 σθαι τὰς πείσεις καὶ τὰς λόγους. ὥσπερ καὶ ἐν
 τῆν ὀπικοῖς ἐλέγχοιμ πρὸς τῆν πείσασ τοῖς πολ-
 λοις ἐν τῆν ἔξω. ἐπὶ δὲ, τῆν ἀντιῆ δὲ δυνά-
 σθαι πείσασ, κατὰ τῆν καὶ ἐν τοῖς συλλογι-
 σμοῖς, οὐχ ὅπως ἀμφοτέρω πρὸς τῆν ἀμ-
 οὐ γὰρ δὲ τῆν φάσασ πείσασ. ἀλλ' ἵνα μὴ-
 τε θανθάνη πῶς ἔχει, καὶ ὅπως ἄλλου
 χρωμύμ * τοῖς λόγους ἀντιῆ μὴ δίκαιως
 * λύσει ἔχωιμ. τῆν μὲν οὖν ἄλλω τῆ-
 χρων ἐνδεμῆ τῆν ἀντιῆ συλλογίζεσθαι. ἡ δὲ
 ἄρα ἀντιῆ ἔστι ἡ ῥητορικὴ, μόναι τῆτο
 ποιούσιν. ὁμοῖως γὰρ εἰσιν ἀμφοτέρω τῆν
 ἐναρτίων. τὰ μὲν τοῖς ἀποκαίμω πρὸς τῆν
 ματα οὐχ ὁμοῖως ἔχει, ἀλλ' αἰεὶ τάληθῃ ἔ-
 τῆ βελίω τῆ φύσῃ ὀσυλλογιστότερα ἔπι-
 θανώτερα, ὥς ἀπλῶς εἰπέιν. πρὸς δὲ
 τοῖς, ἀποπον, εἰ τῆ σῶματῆ μὲν αἰ-
 γρῆν, μὴ δυνάσθαι βοηθεῖν ἑαυτῆ, λό-
 γω δὲ οὐκ αἰγρῶν ὁ μάλλον ἴδῆν ἔστιν ἀ-
 δεσῆπου τῆς τῆ σῶματος χρείας. εἰ δὲ,
 ὅτι μάλλα βλάψαιεν αἰ ὁ χρωμύμ ἀδι-
 κως τῆ τοιαύτῃ δυνάμει τῆν λόγων, * τῆ-
 τῆ τε κοινῶν ἔστι κατὰ πῶν τῆν ἀγαθῶν,
 πλῆσ δὲ τῆς, καὶ μάλλα κατὰ τῆν χρι-
 σιμῶτων, οἷ ἰχῶς, ὕμείας, πλῆσ,
 σρατηγίας. * τοῖς γὰρ αἰ τῆς ὀφελῆ-
 σιε πῆ μάλλα, χρωμύμ δίκαιως ἔβλά-
 ψαιεν, ἀδίκως. ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔστιν, οὐτε
 εἰός ἕνος ἕμοις ἀφωρισμύμ ἡ ῥητορικὴ,
 ἀλλῆ κατὰ τῆν ἡ ἀντιῆ. ἔστι ὅτι χρι-
 σιμος, φάμερῆ ἔστι οὐ τῆ πείσασ ἔργον αὐ-
 τῆ, ἀλλῆ τῆ ἴδῆν τῆ ὀπιχοντα πῆνα πρὸς
 ἑκασον, κατὰ τῆ καὶ ἐν τῆς ἀλλῆς τῆ χρι-
 σιμῆς. εἰ δὲ γὰρ ἰατρικῆς, τὸ ὕμῆ ποιῆ-
 σασ, ἀλλῆ μάλλα οὐκ ἐνδεσασ, μάλλα τοῖ-
 τον πρὸς τῆ. ἐπὶ γὰρ χρις ἀδυ-
 νάτις μάλλα βεῖν ὕμείας, ὅμοις τῆ-
 σραπῆσ καλῶς. πρὸς δὲ τοῖς, ὅτι
 τῆς αὐτῆς, τῆ, τε πῆνα καὶ τῆ φαινόμε-
 νον * ἴδῆν πῆνα, ὥσπερ ἔστι ὀπι δὲ ἀντιῆ συλλογισμῶν τε ἔφαινόμενον συλλογισμῶν.

A Vtilis autem est Rhetorica ; propterea
 quod natura sunt meliora vera , & iusta,
 quàm contraria. Quare , nisi prout con-
 venit , iudicia fiant , necesse est per ipsa
 superari , atque hoc est dignum reprehen-
 sione. Præterea verò apud nonnullos nec
 si exquisitissimam haberemus scientiam , fa-
 cile est per illam persuadere dicendo. Do-
 ctrinæ enim est ea quæ à scientia proficif-
 citur , oratio. Id autem fieri non potest,
 sed necesse est ex communibus duci fi-
 dem , & rationem , quemadmodum etiam
 in Topicis dicebamus de collocutione cum
 imperita hominum multitudine. Deinde
 verò contraria oportet posse persuadere,
 quemadmodum etiam in syllogismis , non
 vt utraque faciamus , (non enim oportet
 mala persuadere ,) sed vt ne lateant , quo-
 modo se habent , & alio vtente rationibus
 ipsis minùs iustè , soluere possimus. Ac
 ex aliis quidem artibus nulla contraria syl-
 logismo concludit. Dialectica verò &
 Rhetorica , solæ id faciunt. æquè enim
 sunt ambæ contrariorum. at quæ subiectæ
 sunt , non æquè se habent , sed semper
 veræ , & meliores natura , aptiores ad
 syllogismum , & magis idoneæ ad per-
 suasionem sunt , vt simpliciter dicam. ad
 hæc absurdum est , si corpore quidem tur-
 pe sit , non posse opitulari sibi ipsi ; ora-
 tione verò turpe non sit , quæ magis pro-
 pria est hominis , quàm corporis vñs. Si
 verò obiiciatur , quod valdè noceret is
 qui vtatur iniustè huiusmodi facultate ra-
 tionum , id commune est aduersus omnia
 bona , præter virtutem , & maximè ad-
 uersus vtilissima , vt robur , valetudinem,
 diuitias , disciplinam militarem. His enim
 aliquis profuerit maximè si vtatur iustè,
 & nocuerit , si iniustè. ac non esse qui-
 dem alicuius generis definiti Rhetoricam,
 sed talem , qualis est Dialectica , & vti-
 lem esse apparet. Neque verò persuade-
 re esse munus ipsius , sed videre , quæ
 possunt apponi ad persuadendum in qua-
 que re , quemadmodum etiam in aliis ar-
 tibus omnibus. Neque enim medicinæ
 est sanum facere , sed quousque fieri po-
 test , eousque perducere. Licet enim
 etiam illos qui non possunt recuperare
 sanitatem , tamen curare bene. ad hæc
 autem eiusdem esse tum appositum ad
 persuadendum , tum quod videtur apposi-
 tum , videre ; vt etiam in Dialectica , tum
 syllogismum , tum qui videtur syllogismus.

γρ. μὴ δι-
 κῆως πῆς
 λό. αὐτῆς.
 vid. Videt.

γρ. λύσει
 αὐτῆς ἔχ.

γρ. πῆ τῆ

γρ. πῆ πῆς

γρ. πῆ τῆ
 ἴδῆν.

(Sophisticus enim non est in facultate, sed in prælectione.) Tamen hic quidem erit partim secundum scientiam, partim secundum prælectionem orator. Ibi verò sophista quidem secundum prælectionem: dialecticus autem, non secundum prælectionem, sed secundum facultatem. Iam verò de ipsa methodo conemur dicere, & quomodo, & ex quibus poterimus consequi ea quæ proposuerimus. Rursus igitur tanquam de integro ordientes, cum definiuerimus ipsam, quid sit, reliqua dicamus.

A * ο γὰρ σοφιστικὸς οὐκ ἐστὶ τῆς δυνάμεως, ἀλλ' ἐστὶ τῆς προαίρεσός· πλὴν ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ λόγου ἕνα, ὁ μὲν, κατὰ τὴν ἐπιτηδεύουσαν· ὁ δὲ, κατὰ τὴν προαίρεσιν ῥήτορ ἐκείνός δέ, ὁ σοφιστὴς μὲν κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἀφ' ἑκείνου δὲ οὐ κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν δυνάμιν. περὶ δὲ αὐτῆς ἤδη τῆς μεθόδου περὶ ἡμῶν λέγειν, πῶς τε καὶ ἐκ τῶν δυνάμεων τυγχάνει τῆς προαίρεσός. πάλιν οὖν, οἷον δὲ ἀρχῆς ὁμοειδήσοι αὐτῶν ἕως ἔσται, λέγωμεν τὰ λοιπὰ.

CAPVT II.

ΚΕΦΑΛ. Β'.

De natura Rhetorica: de fide duplici: de fide artificiosa triplici: de argumentatione duplici, enthymemate, & exemplo: de materia & forma vtriusque.

Τί ῥητορικὴ, ἢ τί εἶδος ἐστὶ, καὶ τί σημασίαν καὶ τεκμήριον, ἢ τί διαφορᾶς εἶσιν, ἢ τί παρδείγματα.

It autem Rhetorica facultas in quaque re videndi, quod contingit esse idoneum ad faciendam fidem. Hoc enim nullius alterius est artis munus. Nam ex aliis vnaquæque in re sibi subiecta exercet vim docendi, & persuadendi, quemadmodum Medicina in sanabili, & morbofo: & Geometria in affectionibus, quæ accidunt magnitudinibus: & Arithmetica in numero. Similiter verò etiam reliquæ artes & scientiæ. At Rhetorica, de re proposita, ut ita dicam, videtur posse intueri, quod appositum est ad faciendam fidem. Quamobrem etiam dicimus ipsam non in aliquo genere proprio definito habere vim artificiosam. Fides autem vna, non artificiosa est: altera, artificiosa. Res non artificiosas voco, quæcumque non à nobis excogitatae sunt, sed antè erant, ut testes, quæstiones, syngraphæ, & quæcumque sunt huiusmodi. Artificiosas verò, quæcumque ut methodo & opera nostra comparerentur, fieri potest. Quare oportet illis quidem uti: has verò etiam inuenire. Ac quæ ratione excogitatur, fides triplex est. Nam partim consistit in moribus eius qui dicit: partim in eo ut auditor afficiatur aliquo modo: partim in ipsa ratione, quid demonstrat, vel videatur demonstrare. Ac propter mores quidem, quoties ita prolata sit oratio, ut fide dignum reddat eum qui dicit. Probis enim magis & celerius credimus in omnibus quidem simpliciter, sed in iis in quibus certi nihil sit, verum opinio dubia, etiam præcipue. Oportet verò etiam id accidere propter orationem,

ΕΣΤΩ δὲ ἡ ῥητορικὴ, δυνάμις περὶ ἕκαστον τῶν θεωρησῶν τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. τὸ τοῦ γὰρ ὁμοειδήσοι ἐτέρας ἐστὶ τέχνης ἔργον. τῆν γὰρ ἄλλων ἐκάστη περὶ τὸ αὐτῆς ὑποκειμένου ἐστὶ διδασκαλική, καὶ πειστική ὁμοειδική, περὶ ὁμοειδῶν ἢ νοσηρῶν καὶ γεωμετρία, περὶ τὰ συμβεβηκότα πάσης τοῖς μεγέθεσι. ἢ ἀριθμητική, περὶ ἀριθμῶν ὁμοειδῶν καὶ αἰσθητῶν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιτηδεύουσαν. ἢ δὲ ῥητορικὴ, περὶ τῶν δοθέντων, ὡς εἰπεῖν, δοκεῖ δυνάσασθαι θεωρεῖν τὸ πιθανόν. ἢ καὶ φανερῶν αὐτῶν, οὐ περὶ τῶν ἄφωτισμένων ἔχειν τὸ τεχνικόν. τῆν δὲ πίστεων, αἱ μὲν ἀτεχνοί εἰσιν, αἱ δὲ ἐτεχνοί. ἀτεχνὰ δὲ λέγω, ἕσα μὴ δι' ἡμῶν πεποιμένα, ἀλλὰ προεπιήρχον οἷον, μῦθους, βασάνους, συγγραφαί, ἢ ὅσα τοιαῦτα εἰτεχνὰ δὲ, ὅσα δὲ τῆς μεθόδου ἢ δι' ἡμῶν κατασκευασθέντα δυνάσασθαι. ὡς δὲ τούτων τοῖς μὲν χρῆσασθαι. τὰ δὲ, εὐρεῖν. τῆν ὁμοειδῶν τῶν λόγων ποιεσμένων πίστεων τρία εἶδη ἐστὶν: αἱ μὲν γὰρ, εἰσὶν ἐν τῶν ἡμῶν τῶν λέγοντος. αἱ δὲ, ἐν τῶν ἀκροατῶν δεξιότητι πῶς. αἱ δὲ, ἐν αὐτῶν τῶν λόγων, ἀλλὰ τῶν δεικνύουσαν, ἢ φανερῶν δεικνύουσαν. ἀλλὰ μὲν οὖν τῶν ἡμῶν, ὅταν οὕτω λέγῃ ὁ λόγος, ὡς τε αἰσθητῶν ποιεῖν τῶν λέγοντα. τοῖς γὰρ ὁμοειδῶν κέσι πιστὸν ὁμοειδῶν καὶ ἡμῶν περὶ τῶν μὲν, ἀπὸ τῶν ἐν οἷς δὲ τὸ ἀκροατῶν μὴ ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ἀμφιδόξειν, καὶ πῶς τε λέγειν. αἱ δὲ καὶ τῶν συμβαίνειν ἀλλὰ τὸν λόγον,

ἴσως ἢ οὐ-
πως. al. v.
δὴ γ. πλείον.
ἔσθ. ὅτι συμ.

ὅθεν γὰρ πλείον * ἢ οὕτως ἐνδέχεται συμ-
 βουλεύειν. ἐνδέχεται δὲ συλλογίζεσθαι καὶ
 σιωπᾶν, ἢ μὴ, ἐκ συλλελογισμένων
 πρῶτον. ἢ ὅτι ἀσυλλογιστῶν μὴ, δεο-
 μῶν δὲ συλλογισμοῦ, ἀφ' ὅτι μὴ εἶ) ἐν-
 δόξα. ἀνάγκη δὲ τούτων, ὅτι μὴ μὴ εἶ) * δι-
 επακούθητον, ἀφ' ὅτι μήκος. ὁ γὰρ κριτὴς
 ἴσως εἶ) ἀπλοῦς. τὰ δὲ, πιθανὰ, εἶ) ἢ
 ὅτι μὴ δὲ ὁμογενῶν εἶ), μὴ δὲ ἐνδόξων.
 ὥστε ἀνάγκη τὸ, τε ἐνθύμημα εἶ) καὶ τὸ
 πρῶτον εἶ) τῆς ἐνδεχομένων ὡς ἢ
 πολλὰ ἔχειν καὶ ἄλλως. ὅτι μὴ πρῶ-
 δειγμα, * ἐπαγωγὴν. τὸ δὲ ἐνθύμημα,
 συλλογισμὸν. ἢ δὲ ὀλίγων τε καὶ πολλὰ-
 κισ ἐλπίστων, ἢ δὲ ὧν ὁ πρῶτος συλλο-
 γισμὸς. εἰ γὰρ ἦν τούτων γνώριμον, ὅθεν
 δεῖ λέγειν. αὐτὸς γὰρ τῶν πρῶτον ἀ-
 κροατῆς. ὅτι, ὅτι Δωρεὶς φεφασίτω ἀγῶ-
 να νενίκηκεν, ἰσχυρὸν εἶπειν ὅτι Ολύμπια γὰρ
 νενίκηκε. τὸ δὲ, ὅτι φεφασίτης. * τὰ Ολύμ-
 πια, ὅθεν δεῖ πρῶτον εἶ) γινώσκουσιν γὰρ
 πρῶτον. ἐπεὶ δὲ ἐστίν, ὀλίγα μὴ * τῆς αἰ-
 αγωγῶν δὲ ὧν οἰρήσεικοὶ συλλογισμοὶ εἶσι.
 τὰ γὰρ πολλὰ εἶ) ὧν ἀσκέψις, ἐνδε-
 χεται ἢ ἄλλως ἔχειν. εἶ) ὧν μὴ γὰρ πρῶ-
 τῶσι, βουλεύονται καὶ σκοποῦσι. τὰ δὲ
 πρῶτον εἶ) πρῶτον, πρῶτον τοῦτου γένους ἐστίν.
 καὶ ὅθεν, ὡς ἔπος εἶπειν, δὲ ἀνάγκης τού-
 των. τὰ δὲ ὡς ὅτι τοπολὺ συμβαίνοντα καὶ
 ἐνδεχομένα, ἐκ τοῦτων ἀνάγκη ἐτέρων
 συλλογίζεσθαι. ἢ ὅτι αἰαγωγῶν, δὲ ἀ-
 ναγωγῶν. δῆλον δὲ ἰμῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς
 Αναλυτικῆς. φαιερὸν, ὅτι δὲ ὧν ἢ ἐνθύ-
 μήματα λέγειν, τὰ μὴ αἰαγωγῶν ἔσαι.
 ἢ δὲ πλείον ὡς ὅτι τοπολὺ. λέγειν
 γὰρ ἐνθύμηματα δὲ εἰκότων καὶ ση-
 μείων. ὥστε ἀνάγκη τούτων ἑκάτερον ἑ-
 κατέρω τῶν εἶ) εἶ) τὸ μὴ γὰρ, εἰχὸς εἶ-
 σι, ὡς ὅτι τοπολὺ γινώσκουσιν. οὐχ ἀπλῶς
 δὲ, καθάπερ οἰεῖσιν ἄλλοι. ἀλλὰ ὅτι πε-
 εἶ) τὰ ἐνδεχομένα * ἄλλως ἔχειν, * εἶ-
 πως ἔχει πρῶτον ὅτι εἶ) πρῶτον ὅτι εἶ) ὡς ὅτι
 καθόλου πρῶτον ὅτι κατὰ μέρος. τῆς δὲ ση-
 μείων, ὅτι μὴ, οὕτως ἔχει, ὡς τῆς καθ' ἑ-
 καστὸν πρῶτον ὅτι καθόλου. ὅτι δὲ, ὡς τῆς καθ-
 ὄλου πρῶτον ὅτι κατὰ μέρος. τούτων ὅτι, ὅτι μὴ
 αἰαγωγῶν, τεκμήριον. ὅτι ὅτι μὴ αἰαγωγῶν,
 αἰώνιον ἐστὶ καὶ πρῶτον ἀφ' ὅθεν. αἰαγ-
 γῶν μὴ οὐ λέγω, δὲ ὧν γὰρ συλλογισμὸς. δὲ καὶ τεκμήριον τὸ τοῦτου τῆς σημείων ἐστίν.

ἢ ὅτι μὴ
 Sch. Gr.
 παρὰ μὴ
 ὅτι δὲ πρῶ-
 εσκαλοῦ-
 ἦν α.
 Sch. Gr.
 aliter
 hunclo-
 cum le-
 gisse vi-
 detur.
 ἐπαγ. ἔχει.
 ὅτι τὰ Ο-
 λύμπια ἢ
 δὲ πρ.
 Sch. Gr.
 τὰ αἰαγ-
 γῶν.

ἢ ὅτι μὴ
 οὕτως πρῶτον
 εἶ) ἔχει

A Nullo enim alio modo nisi sic contingit
 consilere. Contingit autem concludere
 syllogismo, & colligere alia quidem ex
 syllogismo conclusis prius, alia vero ex
 non conclusis quidem syllogismo, sed in-
 digentibus syllogismo, propterea quod
 non sint probabilia. Ac necesse est illud
 quidem non esse facile ad consequendum
 propter longitudinem. Nam disceptator
 supponitur esse simplex: hæc vero minüs
 apposita ad persuadendum, quia nec ex
 confessis sint, nec probabilibus. Quare
 B necessarium est enthymema esse & exem-
 plum de iis quæ contingunt ita, ut sæpe
 se habeant etiam aliter: exemplum qui-
 dem, inductionem: enthymema vero,
 syllogismum. Et ex paucis, & sæpe pau-
 cioribus quàm ex quibus est primus syllo-
 gismus. Si enim sic aliquid horum no-
 tum, non oportet dicere. Ipse enim id
 supplet auditor. Quemadmodum, quod
 Doricus coronarium certamen vicit, satis
 est dicere, eum Olympia vicisse, corona-
 rium autem certamen esse Olympia, non
 oportet adiungere. cognoscunt enim om-
 nes. Quoniam autem sunt pauca necessa-
 ria, ex quibus oratorii syllogismi confi-
 ciuntur; (multa enim de quibus iudicia
 ac deliberationes sunt, contingit etiam
 C aliter se habere: quæ enim agunt, de his
 consultant, & deliberant: quæ vero agun-
 tur, omnia huiusce generis sunt, & ni-
 hil horum, prope dixerim, ex necessitate
 est: quæ autem plerumque accidunt &
 contingunt, ex talibus necesse est aliis
 syllogismo concludi, necessaria vero ex
 necessariis: id quod manifestum est nobis
 ex Analyticis:) apparet ex quibus enthy-
 memata ducuntur, alia quidem necessaria
 futura esse, plurima vero quæ plerumque
 D se habent. Ducuntur enim enthymema-
 ta ex verisimilibus & signis, ut necesse sit
 horum utrumque cum utroque idem esse.
 Verisimile enim est, quod plerumque fit,
 non simpliciter autem quemadmodum de-
 finiunt nonnulli, sed quod in iis quæ con-
 tingit aliter se habere, sic se habet ad il-
 lud, cui est verisimile, ut vniuersale ad
 singulare. Ex signis autem vnum qui-
 dem ita se habet, ut singularium aliquid
 ad vniuersale; alterum vero ut vniuersale
 E aliquid ad singulare. atque ex his quod ne-
 cessarium est, tecmerium est: at quod non
 est necessarium, nomine caret, quo di-
 stingui possit: ac necessaria quidem vo-
 co, ex quibus fit syllogismus. Quamob-
 rem etiam tecmerium tale ex signis est.

Cum enim non contingere arbitrantur, ut solvatur id quod dictum est, tunc se afferre putant tecmerium, tanquam demonstratum, & terminatum: quia tecmar & terminus idem est iuxta antiquam linguam. Est autem ex signis vnum quidem ut singulare ad vniuersale, non secus ac si quis diceret signum esse, sapientes esse iustos, quia Socrates sapiens erat, & iustus, atque hoc quidem signum est, sed solui potest, etiamsi verum sit quod dictum est. Non enim cadit in syllogismum. Hoc autem, ut si quis diceret, signum esse, aliquem aegrotare, quia febrem habet: vel aliquam peperisse, quia lac habet, necessarium est, quod ex signis tecmerium solum est: solum enim si verum sit, solui non potest. Alterum verò, ut vniuersale ad id quod singulariter se habet, ut si quis diceret, aliquem febre laborare, signum esse quia frequenter anhelat: ac solui potest quoque hoc, etiamsi verum sit. Contingit enim etiam non laborantem feбри, anhelare. Quid igitur verisimile sit, & quid signum & tecmerium, & quid differant, dictum est adhuc. Apertius verò etiam de his, & qua de causa alia syllogismo concludi possunt, alia non possunt, in Analyticis disputatum est. Iam exemplum esse inductionem, & in qualibus sit inductio, dictum est. Atque est neque ut pars ad totum, neque ut totum ad partem, neque ut totum ad totum, sed ut pars ad partem, simile ad simile, cum ambo subsint eidem generi, sed notius alterum sit altero. Exemplum est, quemadmodum affectare tyrannidem Dionysium, cum postulet custodiam. Et enim Pisistratus prius affectans postulauit custodiam, & cum obtinuisset, tyrannidem occupauit. Et Theagenes Megaris. Et alii, quoscunque sciunt, exemplum omnes fiunt Dionysii, quem nondum sciunt ob id postulare. Omnia autem hæc subsunt eidem vniuersali, quod affectans tyrannidem, custodiam petit. Ac ex quibus quidem ducatur, quæ videtur esse fides demonstratiua, dictum est. Enthymematum verò magna est differentia, & maximè latet fermè omnes, quæ etiam est in Dialectica methodo syllogismorum. Alia enim ipsorum sunt in Rhetorica, ut etiam in Dialectica methodo syllogismorum: alia in aliis artibus & facultatibus, partim extantibus, partim nondum compertis. Quamobrem etiam latente auditores, & qui magis ea attingunt quàm par est, recedunt à se ipsis. Magis autem aperietur, quod dicitur, si id pluribus fuerit explicatum.

Tom.III.

Α ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεται οἴων) λῦσαι τὸ λε-
 ρθεν, τότε φέρειν οἴωνται τεκμήριον, * ὡς δε ^{ὡς πορ.}
 δειγμένοι εἰς πεπερασμένον. * τὸ γὰρ τέκμηρ ^{εἰ δὲ.}
 καὶ πέρας αὐτῶν ὅτι καὶ πλεῖστον ἀρχαίαν γλῶ-
 τταν.] * ὡς δὲ, ἢ σιμείων, τὸ μὴ, ὡς καὶ ^{εἰ δὲ,}
 ἕκαστον πρὸς τὸ καθόλου, ὡς δὲ οἷ) εἰ τις * εἰ- ^{επι}
 πειν σιμείον εἶναι, ὅτι οἱ σοφοὶ δίχαιοι. Σω-
 κρατῆς γὰρ * σοφὸς ὡς εἰ δίχαιος. τῆς δὲ μὴ ^{εἰ σφ.}
 οἴων σιμείον ὅτι. λυτὸν δὲ, καὶ ἀληθὲς ἢ τὸ
 εἰρημένον ἀσυλλόγητον γὰρ. Ἔ δὲ, οἷ) εἰ-
 τις * εἴπεια σιμείον ὅτι νοσῶν, πυρέθει γὰρ. ἢ ^{επι}
 τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει, ἀγαγῆσθαι. ὅταν ἢ
 σιμείων τεκμήριον μόνον ὅτι. μόνον γὰρ αὐ-
 ἀληθὲς ἢ, ἀλυτὸν ὅτι. τὸ δὲ, ὡς τὸ καθόλου
 πρὸς τὸ καὶ μέρους ἔχον οἷ), εἴ τις εἴπεια, ὅ-
 τι πυρέθει, σιμείον εἶναι. πυκνὸν γὰρ ἀναπ-
 νεῖ. λυτὸν δὲ εἰ τῆτο, καὶ ἀληθὲς ἢ. αἰδέχε-
 ται γὰρ εἰ μὴ πυρέθοντα πνύσταν. ἢ μὴ οἴων
 εἰκὸς ὅτι, εἰ σιμείον, * εἰ τεκμήριον, εἰ ^{ἂ abest}
 τί ἀφ' ἑρῶσιν, εἴρηται μὴ εἰ νῦν. μάλ- ^{q. c.}
 λον δὲ φανερώς εἰ πρὸς τούτων, καὶ ἀφ' ἑν-
 αἰτίας, τῶ, μὴ, ἀσυλλόγητα ὅτι. τῶ δὲ
 συλλελογισμένα, ἐν τοῖς * Αναλυτικοῖς διώ- ^{Prior I. 2}
 ρισται πρὸς αὐτῶν. πρῶτον δὲ, ὅτι μὴ ^{cap. 27.}
 ὅτι ἐπαγωγή, εἰ * πρὸς ποῖα ἐπαγωγή, εἰ- ^{ε πια εἰ.}
 ρηται. εἰ δὲ, οὔτε ὡς μέρος πρὸς ὅλον, οὔ-
 τε ὡς ὅλον πρὸς μέρος, οὔτε ὡς ὅσον πρὸς
 ὅλον. ἀλλ' ὡς μέρος πρὸς μέρος, ὁμοίον
 πρὸς ὁμοίον, ὅταν ἀμφω μὴ ἢ ὑπὸ τὸ αὐ-
 τὸ γένος. γνωριμώτερον δὲ γάτερον ἢ γατέ-
 ρου. πρῶτον δὲ, ὅτι οἷ) * ἐπιβοῦ- ^{ἐπιβοῦ}
 λδουε τυραννίδι Διονύσιος, αἰτῶν πλεῖστον φυλα-
 κίω. εἰ γὰρ Πεισίπρατος πρῶτερον ἐπιβοῦ-
 λδίων, ἢ τεῖ φυλακίω, εἰ λαβὼν ἐτυραννή-
 σι. εἰ Θεαγῆνης, ἐν Μεγάρους. καὶ ἀλλοῖο-
 σις ἴσασι, πρῶτον δὲ, ὅτι οἷ) πρῶτες γίνονται τῶ
 Διονυσίου, ἐν οἷ) ἴσασι πω, εἰ ἀφ' ἑνὸς τῆτο αἰ-
 τεῖ. πρῶτα δὲ αὐτῶ * ὑπὸ τὸ αὐτὸ καθόλου, ^{ὑπὸ τὸ καθ.}
 ὅτι ὅτι ἐπιβοῦλδίων τυραννίδι, φυλακίω αἰ-
 τεῖ. ὅς ὡν μὴ οἴων λέγονται αἰδουόσται εἰ-
 ναι πίστες ἀποδῆκίκα, εἴρηται. τῶ δὲ ἐν θυ-
 μημάτων * μεγάλη ἀφ' ἑρῶ, εἰ μάλιστα ^{μεγίστη}
 λεληθῆα γὰρ * πρῶτα ὅτι, ἢ ὅταν εἰ πρὸς ^{πρῶτα πρῶ}
 πλεῖστον ἀφ' ἑρῶ μέθοδον τῶ συλλογισ-
 μῶν. τῶ μὴ γὰρ αὐτῶ, ὅτι καὶ πλεῖστον ῥητορι-
 κίω, ὡς ὅταν καὶ καὶ πλεῖστον ἀφ' ἑρῶ μέ-
 θοδον τῶ συλλογισμῶν. τὰ δὲ, κατ' ἀλλας
 τέχνας, εἰ διωάμεις, τῶ μὴ, οὔσας. τῶ
 δὲ, οὔπω κατελημμένας. ἀφ' ἑνὸς καὶ λαυτῶ-
 νοσῶτε τοῖς ἀκροῦσται, καὶ μάλλον ἀπὸ μῶν

Nna iiij

ἡ δὲ ἰστορία
ματὰ β. αλ.
νύδ' μ.

ἡ δὲ ἰστορία

ἡ δὲ ἰστορία

ἡ δὲ ἰστορία

ἡ δὲ ἰστορία

ἡ δὲ ἰστορία

ἡ δὲ ἰστορία

νοὶ καὶ ἔθρον, * μεταβαίνοισιν ὅτι αὐτῶν μᾶλλον. λέγει ὅτι σαφές ἐστὶν τὸ λεγόμενον, ὅτι πλείονων ῥητῶν λέγω γὰρ ἀφαιλετικῶν τε καὶ ῥητορικῶν συλλογισμοῖς εἶναι, ὡς ὅτι τὸν τὸ ποῦς λέγεται μὲν οὕτως εἶναι * οἱ χρηστὴν ὡς διχασίων, καὶ φυσικῶν, καὶ ὡς πολιτικῶν, καὶ ὡς πολλῶν ἀφαιρέσεων ὡς εἶδει· οἷον, ὅτι τὸ μᾶλλον καὶ ἡ πῶν τὸ ποῦς· ὅθεν γὰρ μᾶλλον ἐστὶν ἐκ τούτου * συλλογισάσθαι, ἢ ἐπιθύμημα εἰπεῖν ὡς διχασίων, ἢ φυσικῶν, ἢ ὡς ὁπουοῦν· καὶ τοιαῦτα εἶδη * ἀφαιρέσει. ἰδὲ δὲ, ὅσα ἐκ τῶν ὡς ἐκαστοῦ εἶδος καὶ γένος προτάσεων εἶναι· οἷον, ὡς φυσικῶν εἶσι προτάσεις, ὅθεν οὐτε ἐπιθύμημα, οὐτε συλλογισμὸς εἶναι ὡς τῶν ἡθικῶν καὶ ὡς πύτων ἀλλοίωσι, ὅθεν οὐκ ἐστὶν ὡς τῶν φυσικῶν· ὁμοίως δὲ τῶν ἑχθρῶν ἐπιθυμῶν. καὶ κείνα μὲν ἔποιήσθαι ὡς ὅθεν γένος ἐμφανῶς· ὡς ὅθεν γὰρ ὑποκείμενον εἶναι· τοιαῦτα δὲ, ὅσα ἴσως αὐτῶν * βελτίως ἐκλέγησθαι ὡς προτάσεις, λήσθαι ποιήσας ἀλλήλων ἐπισημῶν τῆς ἀφαιλετικῆς καὶ ῥητορικῆς. ἀπὸ γὰρ ἐπιθυμῶν ἀρχαῖς, * οὐκ ἐπὶ ἀφαιλετικῆς, ὅθεν ῥητορικῆς, ἀλλ' * ἐκείνη ἐστὶν ἡ ἑχθρῶν τῶν ἀρχαῖς. ἐστὶ δὲ τῶν πλείονων ἐπιθυμῶν ἐκ πύτων τῶν εἰδῶν λεγόμενα, τῶν καὶ μέρους καὶ ἰδίων ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ἐλάττω. κατὰ τὸν οὗτον καὶ ἐπὶ τοῖς τοπικαῖς, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀφαιρέσι τοῖς ἐπιθυμῶν ταῦτα εἶδη καὶ τῶν τῶν ποῦς, ὅθεν ὡν ληπτέον. λέγω δὲ, εἶδη μὲν, τῶν καὶ ἑκαστοῦ γένος ἰδίας προτάσεις· ὅποιος δὲ, τῶν κοινοῖς ὁμοίως πύτων. * ὡς ὅθεν οὗτον οὗτον εἰπωμένῳ ὡς τῶν εἰδῶν. * ὡς ὅθεν δὲ λαβόμεν ταῦτα γένος τῆς ῥητορικῆς, ὅπως διελεόμενοι πόσα εἶναι, ὡς τούτων χωρὶς λαμβόμεν ταῦτα στοιχεία, καὶ τῶν προτάσεων.

A Dico enim Dialecticos & Rhetoricos syllogismos esse, de quibus locos dicimus. Atque hi sunt communiter de iustis & naturalibus, & de ciuilibus & de multis differentibus specie, vt maioris & minoris locus: nihil enim magis licebit ex hoc concludere syllogismo, vel enthymema dicere de iustis, quam naturalibus aut de quacunque re. Atque hæc specie differunt. Propria verò, quæcunque ex propositionibus vnicuique speciei aut generi infitis sunt, vt de naturalibus sunt propositiones, ex quibus neque enthymema, neque syllogismus est de moralibus; & de his alia, ex quibus non erit de naturalibus. similiterque sese habet in omnibus. Atque illa quidem non efficiunt in aliquo genere prudentem: quia nullam certam materiam habent. Hæc verò quò quis meliora feligat ad propositiones conficiendas, clam efficiunt diuersam scientiam à Dialectica & Rhetorica. Nam si incidat in principia, non est Dialectica, neque Rhetorica, sed illa erit, cuius habet principia. Sunt autem plura enthymemata ex his formis ducta quæ singulares sunt, & propriæ: ex communibus verò, pauciora. Vt igitur etiam in Topicis, sic his in libris distinguendæ sunt enthymematum formæ, & loci, ex quibus assumendum est. Voco autem formas vniuscuiusque generis proprias propositiones, at locos communes similiter omnium. **D** Ac prius quidem explicemus formas. Sed prius assumamus genera Rhetoricæ, vt cum distinxerimus, quot sint, de his separatim assumamus elementa, & propositiones.

ΚΕΦΑΛ. γ'

CAPVT III.

Οὗτα τρία τῆς ῥητορικῆς εἶδη, καὶ τὸ τέλος ἐκάστου· καὶ ὡς ὅθεν δεῖ λαβεῖν τῶν προτάσεων.

De tribus generibus orationum.

ΕΣΤΙ δὲ τῆς ῥητορικῆς εἶδη τρία τὸν ἀριθμὸν· τὸ πρῶτον γὰρ καὶ οἱ ἀκροαταὶ τῶν λόγων ὑπαρχοῦσιν ὄντες. σύγκειται μὲν γὰρ ἐκ τριῶν ὁ λόγος, ἐκ τῶν λέγοντος, καὶ περὶ οὗ λέγει, καὶ πρὸς ὅν· καὶ τὸ τέλος πρὸς τὸν ὅστις λέγει, λέγω δὲ τὸν ἀκροατῆν. ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀκροατῆν, ἢ θεωρῶν εἶναι, ἢ κριτῆν· κριτῆν δὲ, ἢ τῶν γνηθικῶν, ἢ τῶν μελλόντων.

IAm verò Rhetoricæ sunt tres numero formæ. Totidem enim auditores sunt orationum. Etenim constat ex tribus oratio, tum ex eo qui loquitur, tum ex eo de quo loquitur, tum ex eo ad quem. Ac finis ad hunc refertur, id est, ad auditorem. Necessè autem est, auditorem aut auscultatorem esse, aut disceptatorem; & quidem disceptatorem aut præteritorum aut futurorum.

Est verò qui futura disceptat , vt concio: A
 qui præterita , iudex : qui facultatem, auf-
 cultator: itaque ex necessitate sunt tria ge-
 nera orationum oratoriarum , delibera-
 tium , iudiciale , demonstratiuum. Ac
 deliberationis quidem vna pars est suasio:
 altera , dissuasio. Semper enim tum qui
 priuatim deliberant , tum qui publicè con-
 cionantur , horum alterum faciunt. Iu-
 dicii verò vna pars accusatio , altera de-
 fensio. Horum enim alterum facere ne-
 cesse est eos qui controuersantur. At de-
 monstratiui vna pars est laus , altera vitu-
 peratio. Tempora etiam vnicuique ho-
 rum accommodantur. Deliberanti quid-
 em , futurum : nam de futuris deliberat
 aut suadens , aut dissuadens. Iudicia ve-
 rò tractanti , præteritum. nam de factis
 semper vnus accusat , alter defendit. At
 demonstratiuo maximè proprium quidem
 est præsens , (ex iis enim quæ insunt, lau-
 dant aut vituperant omnes ,) sed assumunt
 sæpè etiam præterita , quæ in memoriã
 reuocant , & futura , quæ coniectant. Fi-
 nis præterea singulis his diuersus est : &
 tribus sunt tres , deliberanti quidem , vti-
 le & perniciosum : etenim suadens , vt me-
 lius deliberat : dissuadens , vt peius dissua-
 det. Alia autem ad hoc simul assumit,
 vel iustum , vel iniustum , vel honestum , vel
 turpe. Iudicia verò tractantibus , iustum,
 & iniustum. Alia verò etiam hi simul assu-
 munt ad hæc. At laudantibus & vitupe-
 rantibus , honestum , & turpe. Alia autem
 & hi ad hæc referunt. Signum verò est,
 quem diximus , singulis finem esse , quòd
 de aliis interdum non controuersabuntur:
 vt qui iudicio prouocatus , se non fecisse,
 aut non nocuisse : at se iniuste fecisse, nun-
 quam confitebitur : nihil enim opus esset
 iudicio. Similiter etiam qui deliberant,
 alia quidem sæpenumero dimittunt: se ve-
 rò inutilia deliberare , aut ab vtilibus dis-
 suadere , non confitebuntur. Non esse au-
 tem iniustum finitimos in seruitutem redi-
 gere , & nullam iniuriam inferentes , sæpe
 non cogitant. Eodem modo etiam qui lau-
 dant , & qui vituperant , non considerant,
 vtiliane egerit , an perniciofa , sed in
 laude sæpe ponunt , aliquem negle-
 cto eo quod sibi prodesset , egisse
 aliquid honesti : quemadmodum Achil-
 lem laudant , quòd adiuerit sodal-
 em Patroclum , cum sciret , se mo-
 ri oportere , & ipsi liceret viuere. At ei
 eiusmodi quidem mors honestior fuit:

ἔστι δὲ, ὁ μὲν πρὸς τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον
 ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ πρὸς τῶν γεγενημένων, οἷον
 ὁ δικαστής· ὁ δὲ πρὸς τῆς διωξιμῆος, * οἷον ὁ
 θεωρῶν· ὡς τὸ δὲ ἀνάγκης αἰεὶ εἶη τρία γὰρ
 τῶν λόγων τῶν ῥητορικῶν, συμβαλθῆναι, δι-
 κηρικόν, ἐπιδεικτικόν. συμβαλῆς δὲ, τὸ μὲν,
 πρὸς τὴν ἀπολογία· τὸ δὲ, ἀπολογία· αἰεὶ γὰρ οἱ ἰδίᾳ
 συμβαλθόντες, καὶ οἱ κοινῇ δημηγοροῦντες,
 τούτων θάτερον ποιοῦσι. δικῆς δὲ τὸ μὲν, κα-
 τηγορία· τὸ δὲ, ἀπολογία· τούτων γὰρ ὅπο-
 τερονοῦν ποιεῖν ἀνάγκη τοῖς ἀμφισβητοῦ-
 ῶσι. ἐπιδεικτικῶν δὲ, τὸ μὲν, ἔπαμνος· τὸ δὲ,
 ψόγος. χεῖροί δὲ ἐκάστου τούτων εἰσὶ, ὧν μὲν
 συμβουλεύοντι, ὁ μέλλων. πρὸς γὰρ τῶν ἔσο-
 μένων συμβουλεύει, ἢ πρὸς τρέπων, ἢ ἀπο-
 τρέπων· τὰ δὲ δικαζομένα, ὁ γνόμνος· πε-
 εὶ γὰρ τῶν πεπραγμένων αἰεὶ, ὁ μὲν, κατη-
 γορεῖ· ὁ δὲ, ἀπολογεῖται. ὧν δὲ ἐπιδεικτικῶν,
 κριώτατος μὲν ὁ πρῶτος· καὶ γὰρ τὰ ἕνα ἀρ-
 χοντα ἔπαμνοσιν, ἢ ψόγοις πρῶτες· πρὸς
 χεῖρα δὲ πολλὰ κίς καὶ τὰ γνόμνα ἀνα-
 μιμνήσκοντες, ἔτι τὰ μέλλοντα πρὸς κεί-
 οντες. τέλος δὲ ἐκάστου τούτων ἕτερον ἔστι· καὶ
 τρισίνουσι, τρία· τὰ μὲν συμβαλθόντων, ὅ
 συμφέρον ἔβλαβερόν· ὁ μὲν γὰρ πρὸς τρέ-
 πων, ὡς βέλτιον συμβουλεύει· ὁ δὲ ἀποτρέ-
 πων, ὡς χεῖρον ἀποτρέπει· τὰ δὲ ἄλλα πρὸς
 τὸ ἑαυτῶν ἀμάρτυρα βαίνει, ἢ δικαστικῶν, ὅ
 καλὸν ἢ αἰσχρόν· τῆς δὲ δικαζομένοις ὅ
 δικαστικῶν ἔτι ἀδικον· τὰ δὲ ἄλλα ἔτι οὐκ συμ-
 βουλεύονται πρὸς ταῦτα· τοῖς δὲ ἔπαμ-
 νοσιν ἔτι ψόγοις, τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν· τὰ
 δὲ ἄλλα καὶ οὗτοι πρὸς ταῦτα ἐπιμαρτυ-
 ροῦσι· σημεῖον δὲ, ὅτι τὸ εἰρημόν, ἐκάστου τέ-
 λος· πρὸς μὲν γὰρ τῶν ἄλλων εἴοτε ἅπασι
 ἀμφοσβητήσασιν· οἷον, ὁ δικαζόμενος, ὡς ἔγνω-
 νεν, ἢ ὡς ἔβλαβεν· ὅτι δὲ ἀδικεῖ, ὡς δὲ
 ποτ' αἰεὶ ὁμολογήσασιν· ἔστιν γὰρ ἀν' ἐδὲ δικῆς.
 ὁμοίως δὲ ἔτι οἱ συμβαλθόντες, τὰ μὲν ἄλ-
 λα πολλὰ κίς πρὸς εἶναι· ὡς δὲ ἀσύμφορον
 συμβαλθούσιν, ἢ ἀπὸ ὠφελίμου ἀποτρέ-
 ποῖσιν, ὅτι αἰεὶ ὁμολογήσασιν· ὡς δὲ ἔτι ἀδι-
 κον τοῖς ἀσυγίγνωστος καταδουλοῦσθαι, ἔτι τοῖς
 μηδὲν ἀδικούσιν, πολλὰ κίς ὡς δὲ φρον-
 τίζουσιν· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἔπαμνοῦντες, καὶ οἱ
 ψόγοντες, ἔτι οὐκ οἶσιν εἰ συμφέροντα ἔπρα-
 ξεν, ἢ βλαβερά· ἀλλὰ ἔτι ἔπαμνος πολλὰ
 κίς ἔστιν, ὅτι ὀλιγορήσας τῶν αὐτῶν λειοτε-
 ρῶντος, ἔπρασξέ τι καλόν· οἷον, * Ἀχιλλεὺς ἔπαμνοσιν, ὅτι * ἐβοήθησε τῶν ἑταίρων Πά-
 τρῶν, εἰδὼς ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔξον ζῆν. τούτων δὲ, ὁ μὲν τοιοῦτος θάνατος καλλίων

abest, ὅ, a q. c.

Syl. ὁμο- λογήσας, vel ὁμο- λογήσας

Ιλιάδ. φ. κ. ἑμῶν

λοῦτος, ἔπρασξέ τι καλόν· οἷον, * Ἀχιλλεὺς ἔπαμνοσιν, ὅτι * ἐβοήθησε τῶν ἑταίρων Πά-
 τρῶν, εἰδὼς ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἔξον ζῆν. τούτων δὲ, ὁ μὲν τοιοῦτος θάνατος καλλίων

ὅτι ζῆν, συμφέρον. φανερόν γ' ἐκ τῆς εἰρημίων. ὅτι διάλεξι παρὶ τούτων ἔχον παρῶτον τὰς προτάσεις. τὰ γὰρ τεκμήρια, καὶ τὰ εἰκότα ἔκ τῶν σημείων, προτάσεις εἰσὶ ρητορικαί. ὅλος μὲν γὰρ συλλογισμὸς ἐκ προτάσεων ἔσται. τὸ δὲ εἰς ἑνὸς μῆμα, συλλογισμὸς ἔσται, σιωπητικῶς ἐκ τῶν εἰρημίων προτάσεων. ἐπεὶ γ' οὔτε παραρητῶν οἷον τε, οὔτε παραρηπιδαι τὰ ἀδιώτα, ἀλλὰ τὰ δυνατά. ὅσα δὲ τὰ μὴ γινώσκοντα, ἢ μὴ ἐσόμενα, οὐχ οἷον τε, τὰ μὲν, περὶ παραρητῶν. τὰ δὲ, παραρηπιδαι αἰαγαθῶν καὶ τῶν συμβουλεύοντι, καὶ τῶν δικαιομένων, ἔκ τῶν ἐπιδεικτικῶν, ἔχον προτάσεις παρὶ δυνάτων καὶ ἀδιωάτων. καὶ εἰ γέροντες ἢ μὴ. καὶ εἰ ἔσται, ἢ μὴ. ἐν γ' ἐπεὶ ἀπόμυτες καὶ ἐπαμνοκῶτες καὶ ψευδοντες, καὶ πωρετροποντες καὶ ἀποτροποτες, καὶ κατηρορωῦτες καὶ ἀπολογορῶντες, ἢ μόνον τὰ εἰρημια δεικνυῖαι πειραδνται. ἀλλὰ ἔκ τῶν μίγα ἢ μικρόν, ἢ τὸ ἀγαθόν ἢ τὸ κακόν, ἢ τὸ καλόν ἢ τὸ αἰσχρόν, ἢ τὸ δίκαιον ἢ τὸ ἀδίκον, ἢ κατ' αὐτὰ λέγοντες, ἢ παρὸς ἀλλήλα αἰαπαρὰ βάλλοντες. δῆλον ὅτι δέοι αἰ ἔκ τῶν μεγέθους ἔκ τῶν μικρότητος, ἔκ τῶν μείζονος ἔκ τῶν ἐλαττονος, προτάσεις ἔχειν, καὶ κατὰ τοῦ καὶ παρὶ ἐκάστου οἷον, ἢ μίγα ἢ ἀγαθόν ἢ ἐλαττον, ἢ ἀδικημα ἢ δίκαιωμα. ὁμοίως δὲ ἔκ τῶν τῶν ἄλλων. παρὶ ὧν μὲν οἷον δὲ αἰαγαθῆς δεῖ λαβῆν τὰς προτάσεις εἰρηται. μὲν γ' αὐτὰ δὲ αἰρετέον ἰδία περὶ ἐκάστου τῶν οἷον, παρὶ ὧν συμβουλή, ἔκ τῶν ὧν οἱ ἐπιδικτικὸν λόγον τρεῖτον δὲ, περὶ ὧν αἰ δίκαι.

A sed vivere utile. Apparet autem ex iis quae dicta sunt, necesse esse, de his ut habeantur prius propositiones. Tecmeria enim, & verisimilia & signa, propositiones sunt oratoriae. Etenim omnino syllogismus ex propositionibus constat: enthymema vero syllogismus est, constitutus ex iis quae dicta sunt, propositionibus. Et quoniam fieri non potest ut facta sint, neque ut in futurum fiant, quae fieri non possunt, sed quae possunt: neque ea quae non facta sunt, neque erunt, fieri potest ut facta sint, neque ut in futurum fiant: necessarium est tum deliberanti tum iudicia tractanti, tum demonstratiuo habere propositiones de eo quod fieri & non fieri potest: & an factum sit, necne: & an erit, necne. Praeterea vero, quoniam omnes tum qui laudant, & qui vituperant, tum qui suadent & qui dissuadent, tum qui accusant, & qui defendunt, non solum quae dicta sunt, demonstrare conantur, sed etiam rem magnam esse vel parvam, eam quae est vel bona vel mala, vel honesta vel turpis, vel iusta vel iniusta, siue per se dicant, siue inuicem ex altera parte comparent: manifestum est, oportere etiam de magno & paruo, & maiori & minori propositiones habere, tum in vniuersum, tum de vnaquaque re, ut quodnam sit maius bonum vel minus, aut iniuria vel ius, & similiter de aliis. Ac de quibus quidem necessariò oportet assumere propositiones, dictum est. Post haec vero distinguendum est separatim vnumquodque horum, ut de quibus deliberatio sit & de quibus demonstratiuz orationes: tertio autem, de quibus iudicia.

Κ Ε Φ Α Λ. Δ.

CAPVT IV.

Περὶ ὧν ἔχειν δεῖ τὴν μέλλοντα συμβουλεύειν τὰ μέγιστα.

De quibus sit deliberatio.

Πρῶτον μὲν οἷον ληπτόν, παρὶ ποῖα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ὁ συμβουλεύων συμβουλεύει ὅτι ἢ περὶ ἀπόμυτα, ἀλλ' ὅσα ἐνδέχεται ἔκ γινώσκοντα, ἔκ μὴ ὅσα γ' ἔκ αἰαγαθῆς ἢ ἔσται ἢ ἀδιωάτων οἷον ἢ γινώσκοντα, περὶ τούτων οὐκ ἔσται συμβουλή. ὅσα δὲ δεῖ περὶ τῶν ἐνδέχοντων ἀπόμυτων ἔσται γὰρ ἔκ φύσεως ἔνια, ἔκ τῶν τύχης γινώσκοντα ἀγαθὰ, τῶν ἐνδέχοντων ἔκ γινώσκοντα καὶ μὴ. περὶ ὧν ὅσα ἐν παρῶν ἔργου τὸ συμβουλεύειν. ἀλλὰ ρηλον ὅτι περὶ ὧν ἔσται ἔ

AC primum quidem sumendum est, cuiusmodi in bonis aut malis is qui deliberat, versatur: quoniam non in omnibus, sed in iis quaecunque contingit & fieri & non fieri. Quaecunque vero ex necessitate vel sunt vel erunt, vel non possunt esse vel fieri, de his non est deliberatio. Iam vero nec de iis quae fieri contingit, omnibus: (sunt enim etiam natura quaedam, & quae à fortuna fiunt, bona, quae contingit & fieri, & non fieri, de quibus non praestat deliberare:) sed de iis certè quaecunque cadunt sub

consultationem. Eiusmodi verò sunt, quæ-
 cunque referri ad nos possunt, & quorum
 principium, vt oriantur, à nobis pender.
 Nam vsque eò consideramus, donec in-
 ueniamus, possimus ne nos ea an non pos-
 simus agere. Ac vt singula quidem exactè
 enumerentur, & ea digerantur in formas,
 de quibus soliti sunt statuere: præterea
 verò, vt, quantum fieri potest, de ipsis
 disputetur ex veritate, non oportet in
 præsentia quærere: propterea quòd id non
 est Rhetoricæ artis, sed prudentioris ac
 verioris, & quia multo plura data sunt
 etiam nunc ipsi, quàm propriæ postulent
 contemplationes. Quod enim etiam priùs
 diximus, verum est, Rhetoricam com-
 positam esse tum ex Analytica scientia,
 tum ex Politica, quæ in moribus versatur:
 similem verò esse partim Dialecticæ, par-
 tim Sophisticis sermonibus. Quòd si quis
 vel Dialecticam, vel hanc non tanquam
 facultates, sed scientias, conetur instrue-
 re, latenter naturam ipsarum demolietur;
 eo quòd transeat concinnans in scientias
 subiectarum quarundam rerum, sed non
 solummodo rationum. Verumtamen quæ-
 cunque melius est, vt explicentur, ac
 præterea relinquunt meditationem Politi-
 cæ scientiæ, dicamus etiam nunc. Fer-
 mè enim, de quibus consultant omnes, &
 de quibus concionantur illi qui deliberant,
 res maximè sunt quinque numero, atque
 hæc sunt, de apparationibus pecuniarum,
 & bello, & pace: præterea verò de custo-
 dia regionis, & iis quæ importantur, &
 exportantur, & legum latjone. Quare de
 apparationibus pecuniarum qui delibera-
 turus fuerit, eum oportebit reditus ciui-
 tatis scire, qui, & quanti sint: vt si quis
 desit, adiungatur: &, si quis minor sit,
 augeatur. Præterea verò sumptus ciuita-
 tis omnes, vt si quis superuacaneus
 sit, tollatur, &, si quis maior sit, mi-
 nor efficiatur. Non enim solùm ad ea
 quæ adsunt, adiungendo, ditiores fiunt,
 sed etiam detrahendo de sumptibus: at-
 que hæc non solùm ex rerum priuata-
 rum experientia contingit contueri, sed
 necessarium est, eorum quæ alii inue-
 nerunt, historicum esse, ad eam quæ
 de his habetur, deliberationem. at de
 bello & pace facultatem scire ciuitatis
 & quanta iam adsit, & quantam con-
 tingat adesse, & qualis sit ea quæ ha-
 beatur, & quæ possit adiungi. Præ-
 terea verò bella quomodo, & quæ gesse-
 rit, ac non solùm propriæ ciuitatis, sed
 etiam finitimorum, hæc ipsa necessa-
 rium est scire, vel etiam, quibuscum
 gloriosum est bellare, vt cum potentio-
 ribus quidem pax exerceatur, eum minori-
 bus verò in ipsorum arbitrio sit bellare:

A βυλβύεαζ, τριακῶτα δ' ἔστιν ὅσα πέφυκεν ἀ-
 ράγεσθαι εἰς ἡμᾶς, ἔτι δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμέσεως
 ἐφ' ἡμῖν ἔστι. μέγιστον δὲ τούτου σκοποῦ μὲν, ἕως
 αὐτῶν ἄνω, εἰ ἡμῖν διώατα, ἢ ἀδιώατα
 παρῶν, αἰ. καὶ ἕκαστον μὲν οὖν ἀκριβοῶς δεῖ
 εἰθιμῶσα αὐτῶν δεῖ λαβόν εἰς εἶδη πᾶσι ὧν εἰώ-
 θασι χρονομαζίζιν. εἴ τι δὲ ὅταν ἐνδέχεται πᾶσι
 αὐτῶν δεῖ εἰσαγεῖν τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲ γὰρ τὸν
 παρῶν καὶ ἐν ζήτησιν, δεῖ τὸ μῆτε τῆς ῥητο-
 ρικῆς εἶ) τέχνης, ἀλλ' ἐμφρονετέρας, καὶ
 μᾶλλον ἀληθινῆς. πολλὰ γὰρ πλείω δεδῶσθαι
 ἔτι αὐτῆ, τῶν οἰκείων θεωρημῶν. ὅσα γὰρ καὶ
 παρῶν εἰρηκότες τυγχάνομεν, ἀληθῆς
 ἔστιν, ὅτι ἡ ῥητορικὴ, σύγκειται μὲν ἐκ τῆς
 ἀναλυτικῆς ὀπτισημῆς, ἔτι τῆς πᾶσι τῆς ἡθῆς
 πολιτικῆς. ὁμοία δὲ ἔστι. τὰ μὲν, τῆς δεῖ λα-
 κτικῆς. τὰ δὲ, τῆς σοφιστικῆς λόγων. ὅσα δὲ
 αὐτῆς, ἢ τῆς δεῖ λακτικῆς, ἢ τῆς αὐτῆς μὴ
 κατὰ τῶν ἀδωάμεις, ἀλλ' ὀπτισημῆς *
 πειρᾶσθαι κατὰ σκοθάζειν, λήσεται τῆς φύσιν
 αὐτῆς ἀφαισῆς, ὅσα μεταβαίνειν * ὀπτισκοθιά-
 ζων εἰς ὀπτισημῆς ὑποκείμενων ζιανῶν παρῶ-
 ντων, ἀλλὰ μὴ μόνον λόγων. ὅμως γὰρ, ὅσα
 παρῶν ἔργου μὲν ἔστι, διελεῖν. ἐπὶ δὲ ὑπολεί-
 πει ἀκέψιν τῆς πολιτικῆς ὀπτισημῆς, εἴπω μὲν ἔ-
 τι αὐτῶν. ἡ δὲ γὰρ, περὶ ὧν βυλβύον) πόρτες, καὶ
 περὶ ἀδωρθύσιν οἱ συμβυλβύοντες, τὰ μέ-
 γιστα τυγχάνει πέντε τῶν ἀριθμῶν ὄντων. αὐτὰ
 δ' ἔστι, πᾶσι τῶν πόρων, ἔτι πολέμου ἔτι εἰρῆνης.
 D εἴ τι δὲ πᾶσι φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τῆς εἰσαγο-
 μένων ἔτι ἀναγομῶν, καὶ πᾶσι νομοθεσίαις. ὅσα
 τε, πᾶσι μὲν πόρων τῶν μέλλοντων συμβυλβύ-
 σιν, δεῖ οἱ αὐτῶν παρῶν ὀπτισημῆς τῆς πόλεως εἰδέναι,
 τίνες, ἔτι πόσων. ὅπως, εἴτε τις πᾶσι λαλείπεται,
 παρῶν τῆς καὶ εἴ τις ἐλάττων, αὐτῆς τῆς ἐπὶ δὲ,
 τῶν δαπάνων τῆς πόλεως ἀπάσας, ὅπως εἴ-
 τις πᾶσι εἰρηρῆς, ἀφαιρῆς τῆς. ἔτι τις μεζῶν,
 E ἐλάττων γῆς). ἢ γὰρ μόνον παρῶν τῶν ἀφ-
 χοντα παρῶν τῶν πᾶσι ὀπτισημῆς γίγονται,
 δεῖ οἱ ἀφαιρῶν τῶν δαπάνων τῶν. αὐτῶν
 δὲ ἢ μόνον ἐκ τῶν πᾶσι τῶν εἰρηρῆς ἐν-
 δέχεται) σίνοσθαι. δεῖ οἱ ἀναγκασίον ἔτι τῶν
 πᾶσι δὲ οἱς θύρη μῶν, ἰσορῆσθαι εἴ), πᾶσι τῶν
 πᾶσι τῶν συμβυλβύων. πᾶσι γὰρ πολέμου καὶ
 εἰρῆνης, τῶν δωάμεις εἰδέναι τῆς πόλεως, * ὀπτισημῆς
 τε ὑπὲρ χῆς ἡδὲ, καὶ πόσων ἐνδέχεται) ὑπὲρ χῆς καὶ
 ποία τις, ἢ τε ὑπὲρ χῆς ἔστι, ἔτι τῆς ἐνδέχεται)
 παρῶν γῆσεσθαι. ἐπὶ γὰρ, πολέμοις τίνες, ἔτι πᾶσι
 πεπολέμησαν. ἢ μόνον γὰρ τῶν οἰκείας πόλεως,
 δεῖ οἱ τῶν ὁμῶν, αὐτῶν ἀναγκασίον εἰδέναι,

γρ. συμβυ-
 λβύσθαι.
 πᾶσι τῶν
 βυλβύεαζ
 πᾶσι τῶν
 ἔστιν
 γρ. ἐμφρο-
 νετέρας /
 γρ. πᾶσι
 σιτας
 ὀπτισκοθιά-
 κανάζειν

Ex quibus verò oporteat tum de his tum de aliis suadere, aut dissuadere, dicamus rursus.

CAPVT V.

Ex quibus sit deliberatio, quid sit felicitas, qua sint partes felicitatis.

Fermè autem tum priuatim cuique, tum communiter omnibus scopus quidam est, quem spectantes & eligunt, & fugiunt. Isque est, vt summatim dicam, tum felicitas, tum quæ sunt ipsius. Quare exempli gratia, sumamus, quid sit, vt simpliciter dicam, felicitas, & ex quibus particulæ ipsius sint. Nam de hac, & de iis quæ ad hanc referuntur, & de iis quæ contraria huic sunt, tum suasiones, tum dissuasiones omnibus sunt. Quæ enim parant hanc, vel particularum aliquam, vel maiorem ex minore efficiunt, oportet agere. Quæ verò corrumpunt, vel impediunt, vel contraria efficiunt, non agere. Sit igitur felicitas bene se habens actio cum virtute: vel sua sorte contenta vita: vel vita cum securitate iucundissima: vel bona constitutio possessionum, & corporum cum facultate, quæ conseruet, & efficiat hæc. Fermè enim ex his vnum, vel plura, felicitatem confitentur esse omnes. Quòd si est felicitas eiusmodi, necesse est ipsius esse partes, nobilitatem, multorum amicitiam, bonorum amicitiam, diuitias, bonam prolem, multam prolem, bonam senectutem. Deinceps corporis virtutes, vt sanitatem, pulchritudinem, robur, magnitudinem, facultatem certandi, gloriam, honorem, bonam fortunam, virtutem, aut etiam partes ipsius, prudentiam, fortitudinem, temperantiam, iustitiam. Sic enim sua sorte maximè contentus sit, si adsint ipsi tum quæ in ipso, tum quæ extra bona sunt. Non enim sunt alia præter hæc. ac in ipso quidem sunt, quæ in animo, & quæ in corpore sunt. Extra autem nobilitas, & amici, & pecuniæ, & honor. Præterea verò congruere arbitrantur, vt facultates adsint, & fortuna. Sic enim maximè secura vita sit. Sumamus igitur similiter & horum vnumquodque quid sit. ac nobilitas quidem genti & ciuitati est, si indigenæ, & antiqui sint, & duces primi illustres, & multi illustres nati sint ex ipsis, in iis quæ cadunt sub æmulationem. Priuata verò nobilitas, vel à viris, vel à fœminis est,

Α βουλβύειν τὰ μέγιστα, τὸ πᾶσι εἶναι. ὅξ ὦν δὲ δει, καὶ πρὸς τούτων, καὶ πρὸς τῶν ἄλλων πρῶτος ἐπεὶν ἢ ἀποτρέπειν, λέγω μὲν πάλιν.

ΚΕΦΑΛ. ε΄.

Περὶ τίνων συμβουλή, ἔτι βίδαμονία, ἔκ τινων τὰ μόρια ταύτης.

Σχεδὸν δὲ ἔἰδ' αἰκάσθ, ἔχρησῃ πασι σκοπὸς τις ἐστίν, οὗ σοχαζόμενοι, καὶ ἀρεμῶν, καὶ φθίσει. καὶ τὸ ἐστίν, ἐκ κεφαλαίου εἰπεῖν, ἢ τ' βίδαμονία, καὶ τὰ μόρια αὐτῆς. ὥστε πρῶτον ἀδείματος χάριν βωμῶν, τί ἐστίν ὡς ἀσφαλῶς εἰπεῖν, ἢ βίδαμονία, καὶ ἐκ τίνων τὰ μόρια ταύτης. πρὸς τὴν ταύτης ἔτι εἰς ταύτην σιωπῆσιν ὄντων, καὶ τῶν ἐνασπίων, ταύτη, αἰτε πρῶτον παὶ ἔτι ἀποτρῶται * πᾶσι εἰσι τὰ μὲν γὰρ πρῶτον ἀδύνατον ταύτην, ἢ τ' μείων ἢ, ἢ μείζον αὐτ' ἐλάττωτος ποιῶντα, δεῖ πρῶτον τὰ δεφθείοντα, ἢ ἐμποδίζοντα, ἢ τὰ ἐναντία ποιῶντα, μὴ πρῶτον. ἔστω δὲ βίδαμονία, εὐπρῶτα μεταδρετῆς ἢ αὐτάρχεια ζωῆς. ἢ ὁ βίος ὁ μὲν ἀσφαλείας ἢ δίδος. ἢ * βίθνεια κτημάτων καὶ ἑμάτων, μὲν δυνάμεις φυλακτικῆς τε ἔπρακτικῆς τούτων. σχεδὸν γὰρ τούτων ἐν, ἢ πλείων τῶν βίδαμονίᾳ ὁμοιογενῶν εἰ ἀπορῶν. εἰ δὲ ἐστίν ἢ βίδαμονία τῶν δυνάμεων αὐτῆς εἰ μέρη, βίθνεια, πολυφιλίας, χρηστοφιλίας, πλεον, βίθνεια, πολυτελείας βίθνεια. ἔτι, τὰς τῶν ἑμάτων δρετῆς, βίθνεια, κάλλος, ἰσχυρὸν, μέγεθος, δυνάμεις ἀγωνιστικῶν. δόξα, πῆμν, βίθνεια. δρετῆς, ἢ τὰ μέρη αὐτῆς, φέρησιν, ἀνδρίαν, δικαιοσύνην, φρονησῶν. οὐτῶν γὰρ αὐτῶν ἀρκετάτος εἶναι, εἰ ὑπερβαίνει αὐτὰ τὰ τ' ἐν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐκ τὸς ἀγαθῶν. οὐ γὰρ ἐστίν ἄλλα πρῶτον ταύτα. ἐστὶ γὰρ, ἐν αὐτῶν μὲν, τὰ πρὸς ψυχῶν, ἔτι τὰς ἑμάτων. ἔξω δὲ, εὐφροσύνη, καὶ φίλοι, ἔτι χεῖματα, καὶ πῆμν. ἔτι γὰρ πρῶτον οἰόμενα, δυνάμεις ὑπάρχειν καὶ τούτων. οὐτῶν γὰρ αὐτῶν ἀσφαλέστατος ὁ βίος εἶναι. καὶ βωμῶν τῶν ὁμοίως ἔτι τούτων ἕκαστον ἔτι ἐστίν. βίθνεια μὲν οὐκ ἐστίν, ἐθνεῖ μὲν καὶ πόλει, τὸ αὐτῶν ἢ δρετῆς εἶναι, ἔτι ἢ γὰρ μόνως τοῖς πρῶτον ἐπιφανεῖς, ἔτι πολλοῖς ἐπιφανεῖς γὰρ ἐστίν ὅξ αὐτῶν ἐπιτοῖς ζήλοισι. * ἔτι δὲ, βίθνεια, ἢ αὐτῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀπογυναῖκῶν.

καὶ γνησιότητος ἀπὸ ἀμφότερων, καὶ ὡς ἐστὶ ἐπὶ πλού-
 λεως, τοῖς τε πλοῦσι γινώσκουσιν, ἢ ἐπὶ ἀ-
 ρετῇ, ἢ πλούτῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τῆς τιμῆς αἰτίας,
 καὶ πολλοὺς ἔπιφανεῖς ἐκ τῶν γυναικῶν καὶ ἀν-
 δρας, ἔτι γυναικῶν, ἔτι νέους καὶ ἀρεσβυτέρας.
 ἀτεχνία δὲ ἐστὶ πολυτεχνία, ὅτι ἀδύνατον ἐστὶ δὲ,
 * τὰ κοινὰ μὲν, ἀτεχνία, νεότης αὐτῆς πολλῆ
 καὶ ἀγαθῆ· ἀγαθῆ δὲ, κατὰ δρε-
 πτικὸν σῶμα, εἶ, μέγεθος, κάλλος, ἰσχυρὸν, δύ-
 ναμι ἀγωνιστικῶν· ψυχῆς δὲ, σωφροσύνη, ἔτι
 ἀνδρία, νέου ἀρετῆ· ἰδίᾳ δὲ, ἀτεχνία ἐστὶ πο-
 λυτεχνία, τὸ τὰ ἴδια τέκνα πολλὰ ἔχει αὐ-
 τῆς, καὶ θήλεα ἔχει ἀρρένα· * θηλειᾶν δὲ
 δρεπτικὸν σῶμα, κάλλος, καὶ μέγεθος·
 ψυχῆς δὲ, σωφροσύνη, καὶ * φιλεργία αἰδου-
 ἀνδρείας, ὁμοίως δὲ καὶ ἰδίᾳ καὶ κατὰ ἀν-
 δρας ἔτι γυναικῶν, δὲ ζητεῖν, ἕκαστον ὑ-
 πὲρ τῆς κοινῆς τοῦτων· ὅσοις γὰρ τὰ ἑστὶ γυναι-
 κῶν φαῦλα, ὡς ἐστὶ Λακεδαιμονίοις, σχεδὸν
 καὶ τῶν ἡμισυ ὅτι Λακεδαιμονιοῦσι. πλούτου δὲ
 μέρη, * νομισμάτων πλῆθος, γῆς, χωρίων
 κτησῶν· ἐστὶ δὲ, ἐπιπλῶν κτησῶν, ἔτι βοσκημά-
 των, καὶ ἀνδραπόδων, πλήθει, καὶ μεγέθει, καὶ
 κάλλει ἀφαιρέσιμων. ταῦτα δὲ πρῶτα, καὶ ἀ-
 σφαλῆ, καὶ ἐλευθέρια, ἔτι χρήσιμα. ἐστὶ δὲ,
 χρήσιμα μὲν μάλλον, τὰ κάρπια. ἐλευ-
 θέρια δὲ, τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν· κάρπια
 δὲ λέγω, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ἀπολαύσιμα
 εἰσὶν, ἀφ' ὧν μηδὲν ἄλλο πλεονέχουσιν γίνεσθαι,
 ὅ, ἢ καὶ ἀξίον· ὅρος δὲ, ἀσφαλείας μὲν, τὸ
 ἐν ταῦτα ἔστι οὐτω κερταῖναι, ὡς τὸ * ἐπὶ αὐ-
 τῶν εἶναι πλεονέχουσιν· τῶν δὲ οἰκείων εἶναι, ἢ μὴ,
 ὅταν ἐφ' αὐτὰ ἢ ἀπαλλοτριώσασθαι· λέγω δὲ
 ἀπαλλοτριώσασθαι, ὅταν ἐπὶ πόλιν· ὅλως δὲ
 τὸ πλουτεῖν ἐστὶν ἐπὶ τῶν κερταῖναι μάλλον, ἢ
 ἐπὶ τῶν κερταῖναι· καὶ γὰρ ἢ ἐνέργεια ἐστὶ τῶν ποιού-
 των, καὶ ἢ * χρήσις πλούτου. ἀδύνατον δὲ ἐστὶ, τὸ
 ὑποπύτων * ἀποδαῖμον ὑπολαμβάνει-
 σθαι, ἢ τοιοῦτον ἢ ἔχειν οὐ πρῶτον ἐφίενται, ἢ
 οἱ πολλοὶ, ἢ οἱ ἀγαθοὶ, ἢ οἱ φρόνιμοι. τιμῆς δὲ,
 ἐστὶ μὲν σιμῶν ἐνέργειας * δόξης. ἢ μὴ ἔχειν δὲ,
 διακρίσας μὲν ἔτι μάλιστα οἱ * ἀνεργῆτες· οὐ
 μὲν δὲ ἀγαθῶν καὶ ὁ δυνάμενος ἐνέργειαν
 ἐνέργειαν δὲ, * ἢ εἰς σωτηρίαν καὶ ὅσα αἴτια τῶν
 εἶναι, ἢ εἰς πλούτην, ἢ εἰς τὸ τῶν ἀγαθῶν,
 ὡς μὴ ῥαδίᾳ ἢ κτησῶν· ἢ ὅλως, ἢ ἐν ταῦτα, ἢ
 ποτέ· πολλοὶ γὰρ ἀγαθὰ μὲν δοκοῦντα, ἢ μὴ
 τυγχάνουσιν· ἀλλ' οἱ * ἔτι οἱ καὶ οἱ χειροῖ αἰ-
 τιοῖ. μέρη δὲ τῆς τιμῆς, θυσίαι, μνημεῖα ἐν μέτρῳ
 καὶ αἰδου μέτρων, γόρα, τερμῆν, ἀρεσβυρίαι,

A & legitima origo ab utrisque : & , ut in ci-
 uitate , si primi clari sint vel in virtute , vel
 diuitiis , vel alia earum rerum quæ hono-
 rantur , & multi illustres sint : ex genere
 tum viri , tum mulieres , tum iuvenes ,
 tum senes . Bona proles verò & multa
 proles non sunt incerta . Est autem in
 communi quidem bona proles si iuuentus
 sit multa , & bona . Bona verò ex virtute
 corporis , ut magnitudine , pulchritudine ,
 robore , facultate certandi . Quod ad
 animum attinet , temperantia & fortitu-
 do , iuuenis sunt virtutes . Priuatim au-
 tem bona proles , & multa proles est , si
 proprii liberi multi sint , & tales sint tum
 fœminæ tum mares . Fœminarum verò
 virtus est , si spectetur corpus , pulchritu-
 do , & magnitudo : si animus , temperan-
 tia & studium operis sine sordibus . Simili-
 ter autem tum priuatim tum communiter
 & in viris & in fœminis oportet querere ,
 ut vnumquodque insit ex his . Quibus-
 cunque enim quæ ad fœminas pertinent ,
 vitiosa sunt , ut Lacedæmoniis , fermè ex
 dimidio non sunt felices . Diuitiarum par-
 tes sunt , numi , multitudo terræ , locorum
 possessiones . Præterea verò supellectilium
 possessiones , & pecorum , & seruorum ,
 qui multitudinem , & magnitudinem , & pul-
 chritudinem excellant . Hæc autem omnia
 & secura , & liberalia , & vtilia oportere
 esse manifestum est . Sunt vtilia quidem
 magis fructuosa . at liberalia , quæ sunt ad
 voluptatem . Fructuosa dico , à quibus
 sunt prouentus . Voluptaria , à quibus ni-
 hil præter vsum fit , quod æstimandum
 sit . Terminus securitatis est , eo in loco ,
 & eo modo possedisse , ut in ipso sit v-
 sus ipsorum , proprietatis verò vel con-
 trà , quando in ipso est alienatio . Vocò
 alienationem , donationem , & venditionem .
 Omnino diuitem esse consistit in
 eo ut viatur , magis quàm in eo , ut posse-
 derit . Etenim actus talium & vsus , sunt
 diuitiarum . Bona fama est , si quis ab omni-
 bus virtute præditus existimetur , vel ta-
 le aliquid habere , quod omnes appet-
 unt , vel multi , vel boni , vel prudentes .
 Honor est signum beneficæ opinionis .
 Honorantur autem iustè quidem , & ma-
 ximè illi qui benefecerunt . Verumta-
 men honoratur etiam qui potest benefa-
 cere . Beneficium verò est vel ad salu-
 tem , & quæcunque sunt causa cur simus ,
 vel ad diuitias vel ad aliquod ex aliis bo-
 nis , quorum non facilis est possessio , vel
 omnino , vel ibi , vel aliquando . multi
 enim ob illa quæ parua existimantur , ho-
 norem consequuntur , sed modi , & occa-
 siones causæ sunt . Partes verò honoris
 sunt sacrificia , monumenta in metris , &
 sine metris , præmia , delubra , possessiones ,

ἢ κοινῆ μέρη

ἰδίᾳ δὲ

θηλειᾶν

φιλεργία

polit. l. 2. c. 9. & a- libi

νομισμάτων

πλῆθος

γῆς, χω-ρίων

κτῆσι, πλῆθος

ε. μ. ἢ κ.

ἀσφαλῆ

ἐφ' αὐτῶν

τ. φῆσαι

αὐτῶν

κτῆσις

ἀποδαῖμον

ἔξω α. l.

διεργῆτ.

ἢ οἱ σωτη-εἶα, κ.

τίμη

sepulchra, statuae, nutrimenta publica: barbarica, ut adorationes, & excessiones, dona apud quosque honoranda. Etenim donum est possessionis donatio, & honoris signum. Quamobrem & studiosi pecuniae, & studiosi honoris, appetunt ipsa. Vtrique enim inueniunt ea quorum indigent. Etenim possessio est quam appetunt studiosi pecuniae, & honorem habet, quem studiosi honoris. Corporis virtus est sanitas, eaque sic, ut morbi expertes sint, qui habeant usum corporum. Multi enim sani sunt, ut Herodicus dicitur, quem nemo felicem dixerit, causa sanitatis, propter omnium abstinentiam humanorum, aut plurimorum. Pulchritudo diuersa est in vnaquaque aetate. Ac iuuenis quidem pulchritudo est, si ad labores utile habeat corpus, & ad cursum, & ad vim, cum iucundus sit visu ad voluptatem. quamobrem quinquertiones pulcherrimi sunt, quod ad vim, & ad velocitatem simul nati sunt. Vigentis verò, si ad labores bellicos, ac iucundus esse videatur cum terrore. At senis, si ad labores necessarios sit idoneus, atque indolens, quod nihil habeat eorum quibus senectus offenditur. Robur est facultas mouendi alterum, ut vult. Necessesse autem est mouere alterum, vel trahendo, vel pellendo, vel tollendo, vel deprimendo, vel collidendo, ita ut robustus, vel omnibus vel horum aliquibus robustus sit. Magnitudinis virtus est, superare longitudine, vel profunditate, vel latitudine, multos, tanto magis, ut ne tardiores efficiat motiones propter exuperantiam. Certandi virtus corporis constat ex magnitudine, & robore & velocitate. Etenim velox, robustus est. Nam qui potest crura proicere quodammodo & mouere & velociter, & longè, cursor est: qui verò stringere, & tenere, luctator: at qui pellere plaga, pugil. qui autem vtrisque his, pancratiasticus. Verum, qui omnibus his, quinquertio. Bona senectus est, tarditas senectutis cum indolentia. Neque enim si velociter senescat, bonam senectutem habet, neque si vix quidem, sed dolenter. Est verò & ex iis quae sunt corporis, virtutibus, & ex iis quae fortunae. Nam qui expert morbi non sit, neque robustus, non erit perturbationis expert. Neque indolens etiam erit longaeuus: nec sine fortuna durare poterit. Est verò quaedam etiam separatim à robore & sanitate alia facultas diu viuendi: multi enim sine corporis virtutibus diu viuunt. Verum diligens disputatio de his non est utilis ad ea quae nunc disputamus.

Tom III.

A **Ταφοί, εἰκόνες, ἑσθραὶ δημοσίαι *** τὰ βαρβαρικά, οἷ παροσκευασθεὶς καὶ ἐκστάσης, δῶρα τὰ πρὸ ἐκάστοις ἡμίαι. καὶ γὰρ τὸ δῶρον ἔστι, κτήματος δόσις, καὶ ἡμῆς σημεῖον. δῶρον καὶ οἱ φιλοχρηματῆται, καὶ οἱ φλοῦμοι ἐφίενται αὐτῶν. * ἀμφοτέρως γὰρ ἔχει ὧν δέονται. ἔ γὰρ κτήμα ἔστιν, οὐ ἐφίενται οἱ φιλοχρηματῆται. καὶ πῦλιν ἔχει, οὐ οἱ φιλοτιμοί. σώματος δὲ ἀρετῆ, ὑγείας. αὐτῆ δὲ οὕτως, ὥστε ἀπόθεσις εἶναι) χρωπιδύοις τῆς σώματος. πολλοὶ γὰρ ὑγιαίνουσιν, ὥς τὸν Ηρόδικος λέγεται. * οἷς ὁσδοεὶς ἀπὸ θυδαιμονίσης τῆς ὑγείας, ἀλλὰ τὸ πῶτον ἀπέχεσθαι τῆν ἀδυσπραγίαν, ἢ τῆν πλείστον. κάλλος δὲ, ἔτερον κατὰ ἐκάστην ἡλικίαν ἔστι. νέου μὲν οὐκ κάλλος, τὸ πρὸς τοὺς πόνοισι χρησίμων ἔχειν τὸ σῶμα. τῆς τε πρὸς δρόμον, ἔ πρὸς βίαν, ἢ δυνάμει ἰδεῖν πρὸς ἀπόλασιν. ὅθεν οἱ πένταθλοι, * κάλλιστα, ὅτι πρὸς βίαν ἔ πρὸς τάχος ἅμα πεφύκασιν. ἀκμαζόντες δὲ, πρὸς μὲν πόνοισι τῆς πολεμικῆς, ἢ δυνάμει δὲ εἶναι) δοκεῖν μὲν φοβερότερος. γέροντος δὲ πρὸς μὲν πόνοισι τῆς ἀσθενείας ἰσχυρόν, ἀλυπον δὲ, ἀλλὰ τὸ μηδὲν ἔχειν ὧν τὸ γῆρας λαβᾶται. ἰσχύς δὲ, ἔστι μὲν δυνάμει τῆς κινήσεως ἔτερον, ὥς βούλεται. ἀδύνη δὲ κινήσει ἔτερον, ἢ ἄλκιον, ἢ ὀρθοῦν, ἢ ἀίροντα, ἢ πῆξοντα, ἢ σιμθλίβοντα. ὥστε ἰσχυρὸς, ἢ πᾶσι, ἢ τούτων ἑσθραὶ ἔστιν ἰσχυρὸς. μεγέθους δὲ ἀρετῆ, ἔ ὑπερέχειν * καὶ τὸ μήκος, ἔ βαθος καὶ πλάτος τῆν πολλῶν ὑσπύτων * μείζονι, ὥς περὶ βραδυτέρας ποιεῖν τῆς κινήσεως ἀλλὰ πῶν ὑπερβολῶν. ἀγαθιστῆ δὲ τῆς σώματος ἀρετῆ συγκοῦται ἐκ μεγέθους, ἔ τάχους. καὶ γὰρ ὅσα ἰσχυρὸς, * ἰσχυρὸς ἐστίν. ὁ γὰρ δυνάμει σκέλη ῥιπτεῖν πῶς, καὶ κινεῖν ταχὺ, ἔ πῶρον δρομικός. ὁ δὲ θλίβειν, ἔ κατέχειν, παλαιστικός. ὁ δὲ ὡσαυτῆ πληγῆ, * πύκτικός. ὁ δὲ ἀμφοτέρως τούτοις, παγκρατιαστικός. ὁ δὲ * πᾶσι, πένταθλος. ὑγείας δὲ, ἔστι βραδυτῆς γῆρας μετὰ ἀλυπτίας. οὐτε γὰρ εἰ ταχὺ γηρασκεῖ, ὑγῆρας οὐτ' εἰ μόγις μὲν, λυπηρῶς δὲ ἔστι) ἔ ἐκ τῆς ἑσθραὶς ἀρετῆς, ἔ τῆς μὲν ἀόσουσ γῶν, μηδὲ ἰσχυρὸς, ἔ ἐστὶ ἀπαθῆς, οὐδὲ ἀλυπος * καὶ πολυχρόνιος, οὐτ' ἀπὸ τυχῆς δῆρουμεῖναι αὐ. ἔστι δὲ ἡ καὶ χερὶς ἰσχυρὸς ἔ ὑγείας, δῆρ δυνάμει μακροβιότητος. πολλοὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ἑσθραὶς ἀρετῆς, μακροβιοὶ εἰσιν. ἀλλὰ ὁσδοεὶς ἢ ἀκριβολογία χρησίμος ἢ τῶν ἰσθραὶν εἰς ἰατρικῶν

ιστ πα' βαρ
ἀμφοτέρως
γρ. οἱ
κάλλιστοι
καμ. ἢ ἐὰν
γρ. ἢ πλ.
γ. μείζονα
ισχυρὸς
πᾶσι πῆξις
μὴ πολυ-
χρ. Vide
M. Var.
ib. 7. c. 7o

Iaudanda enim magis. Et quæ cupiunt: non enim solum iucundum, sed & melius apparet. Et in quibus maximè sunt singuli tales, vt studiosi victoriæ, si victoria aderit; studiosi honoris, si honor; studiosi pecuniarum, si pecuniæ: & alii eodem modo. Ac de bono quidem, & vtili, ex his sumenda est fides.

CAPVT VII.

De bonis comparatis.

Quoniam autem sæpe qui confitentur vtrumque vtile esse, de eo quod est vtilius, controuersantur: deinceps sequitur vt dicamus, de maiori bono, & de eo quod est vtilius. Sit igitur superans tantum, & ampliùs. Quod verò superatur, id quod inest. Et maius quidem semper & plus ad minùs. Magnum verò, & paruum, & multum, & paucum ad multorum magnitudinem. Et superans quidem magnum: at deficiens paruum. Et multum & paucum itidem. Quoniam igitur bonum dicimus, & quod ipsum propter se, & non aliud, eligendum est, & quod omnes appetunt, & quod illi, qui mentem & prudentiam acceperint, eligerent, & quod idoneum est ad efficiendum, & custodiendum, & quod consequuntur talia: id autem, cuius caussa res est, finis est: finis verò est, cuius caussa alia sunt: ipsique bonum est, quod ad ipsum accommodatum est: necesse est etiam plura vno, & paucioribus, connumerato vno, vel paucioribus maius bonum esse, propterea quòd superat: at quod inest, superatur. Et si maximum maximo praestat, etiam genera generibus: & si, quæcunque genera generibus, etiam maximum maximo, vt si maximus vir muliere maxima maior, etiam omnino viri mulieribus maiores, & si viri mulieribus omnino maiores, etiam vir maximus maxima muliere maior. Proportione enim respondent exuperantiæ generum, & maximarum, quæ sunt in ipsis. Et quando hoc quidem illi consequens est; illud verò huic nequaquam. Consequens verò est, vel huic simul, vel illi posterius, vel facultate: inest enim vsus consequentis in vsu alterius. Et consequens simul est, si est sanus, vt viuat. Huic verò non illud. At posterius, si discit, vt sciat: Facultate verò, si sacrilegus est, vt furripiat: qui enim sacrilegus fuerit, etiam furripiet. Et quæ superant ipso maius, maiora sunt: necesse enim est superare etiam maius. Et maioris boni efficientia, maiora sunt.

Tom. III.

A ἐπαινετὰ γὰρ μᾶλλον καὶ ὧν ὅτι θυμῶν τε θτυγχόμεσιν. οὐ γὰρ μόνον ἡδὺ, ἀλλὰ ἐβέλτιον φαίνεται· καὶ μάλιστα ἕκαστοι πρὸς ἀπιοῦτοι· οἱ, οἱ* φιλοῖκεν, εἰ νίκη ἔσται· οἱ φιλόπλοιοι, εἰ ἕλη· οἱ φιλοχρημαῖοι, εἰ χρηματὰ· καὶ οἱ ἄλλοι ὡσαύτως. πρὸς μὲν οὖν ἀγαθὸν καὶ τῷ συμφέροντος, ἐκ τούτων ληπλέον τὰς πείρας.

ΚΕΦΑΛ. Ζ΄.

B Περὶ τοῦ μείζονος ἀγαθοῦ, καὶ τῷ μᾶλλον συμφέροντος.

E ΠΕΙ δὲ πολλάκις ὁμοιογενεῖς ἀμφοσυμφέρειν, πρὸς τῷ μᾶλλον ἀμφισβητήσιν, ἐφεξῆς αὐτὸ εἶη λεκτικόν περὶ τοῦ μείζονος ἀγαθοῦ, καὶ τῷ μᾶλλον συμφέροντος. ἔστω δὴ ὑπερέχον μὲν, ἰσοῦτον καὶ ἐπί· ὑπερέχον μὲν δὲ τὸ ἐνυπάρχον, καὶ μείζον μὲν αἰεὶ* καὶ πλείον πρὸς ἕλαττον. μέγα δὲ ἐ μικρόν, καὶ πολὺ καὶ ὀλίγον, πρὸς ἑῷ τῷ πολλῶν μέγεθος· ἐ ὑπερέχον μὲν, τὸ μέγα· τὸ ἡμίσητον, μικρόν, καὶ πολὺ ἐ, ὀλίγον ὡσαύτως. ἐπεὶ οὖν ἀγαθὸν λέγουμεν, τὸ, περὶ αὐτὸ αἰεὶ ἕνεκα ἐ μὴ ἄλλου αἰρέτον· ἐ, οὐ πᾶσι* ἐφίεσται· καὶ ὁ νοῦν δὲ ἐ φρονησιν λαβόντα ἔλαττο. ἐ τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ φυλακτικόν, ἢ ὅτι ἐπιτετατα ἑαυτῶν. τὸ δὲ οὐ ἕνεκα, ὅτε τέλος ἔστι· τέλος δὲ ἔστιν, οὐ ἕνεκα τῶ ἄλλα αὐτῶν δὲ ἀγαθόν, τὸ πρὸς αὐτὸ ταῦτα περὶ πονηρός· ἀνάγκη γὰρ τε πλείω τῶ ἐνός καὶ τῶ ἕλαττονων, σίτωα εἰθμηκῶν ἐ ἐνός ἢ τῶ ἕλαττονων, μείζον ἀγαθόν εἶη. ὑπερέχει γὰρ· τὸ δὲ ἐνυπάρχον, ὑπερέχει· ἐ ἐαυτὸ μέγιστον ἢ μέγιστον ὑπερέχει, καὶ αὐτὰ αὐτῶ, ἐ ὅσα αὐτῶ αὐτῶ, ἐ τὸ μέγιστον τῶ μέγιστον οἶ, εἰ ὁ μέγιστος αἰθὴρ γυναικὸς τῆς μέγιστης μείζων, ἐ ὅλως οἱ ἄνδρες τῶ γυναικῶν μείζους· καὶ εἰ οἱ ἄνδρες τῶ γυναικῶν ὅλως μείζους, καὶ αἰθὴρ ὁ μέγιστος τῆς μέγιστης γυναικὸς μείζων. αἰάλορον γὰρ ἔχουσιν αἱ ὑπεροχαὶ τῶ ἡμῶν, καὶ μεγίστων* ὡς αὐτοῖς. καὶ ὅταν, τὸδε μὲν τῶν δὲ ἐπῆσται, ἐκεῖνο δὲ τῶν μὴ ἐπέσται δὲ, ἢ τῶν ἄμα, ἢ τῶν ἐφεξῆς, ἢ τῆ δυνάμει· ἐνυπάρχει γὰρ ἢ χρεῖσις ἢ τῶ ἐποικίου ἐν τῆ θάτερον. ἐπέσται δὲ, ἄμα μὲν, τῶν ὑγιάνειν τὸ ζῶν, τῶν δὲ ἐκεῖνο οὐ· ὑπερὸν ἢ ὅ μανθάνειν τὸ ἐπίστασθαι. δυνάμει δὲ, τῶν ἰεροσυλῶν τὸ ἀποστρεφῆν· ὁ γὰρ ἰεροσυλήσας, καὶ ἀποστρεφῆσθε· καὶ τὰ ὑπερέχοντα τῶ αὐτῶ μείζονι, μείζω·

Οοο iiiij

ελάττωσι. Φρόνως, κ' ἀνδρία ὡς φροσύνης αἰρετώτερον,
 ἔτι * αἰδρωτοί ἐστὶν ὡς φροσύνη, κ' ὁ πόνητες αἰ-
 ρησιώτα, τῶν δὲ μὴ πόνητες. καὶ ὁ οἱ πλείους, ἢ οἱ
 * ἐλάττωσι· ἀγαθὸν γὰρ ἴσως, οὐ πόνητες ἐφίεν·
 ὡς κ' μείζον ἔμαλλον, κ' ὁ οἱ ἀμφοσθησιώ-
 τες, ἢ οἱ ἐξορτοί, ἢ οἱ κρίνοντες, * ἢ οἱ οὐτε κρι-
 νοισι. Ἐπὶ γὰρ, * ὡς αὐτοὶ πόνητες φαίνονται, ὅτι·
 τὸ γ', * αἰκίμοι κ' οἱ εἰδότες, κ' ὅτι μὴ οὐ πόνη-
 τες μετέχουσι, μείζον ἀνιμία γὰρ μὴ μετέ-
 χουσι ὅτι γ', οὐ μὴ δέεις, ἢ οὐ ὀλίγοι ἀπορριώτε-
 ρον γὰρ. Ἐπὶ ἐπαμνετώτερον καλλίω γὰρ.
 καὶ ὡς αἰνιγμα μείζους, ὡσαύτως ἢ γὰρ ἡμῶν,
 ὡς ὡς ἀξία τις ὅτι, κ' ὡς αἰ ζημία μείζους.
 καὶ τὰ τὸ μολογρυνιδίων ἢ φαινομένων με-
 γάλων, μείζω. καὶ ἀφαιρουμένα δὲ εἰς τὰ
 μέρη τὰ αὐτὰ, μείζω φαίνονται· πλεόντων γὰρ *
 ἡ ἀπορριώ φαίνονται ὅτι ἔστιν ὁ ποιητής φησι, πρὸς
 ἀμ λέγουσιν τὸ Μυθία γρὸν αἰασηναί.

ὡς δὲ εἰ π.
ὡς οἱ κώρ.

ὡς δὲ χίπ
φαίνονται.
al. ὡς χίπ
ἢ φαίνονται.
Ιλιάδ. ι.

Ὅσα καὶ αἰδρωτοί ποιοῦσι πέλας, τῶν ἀσφ
 ἀλφῆ,
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, πόλιν δὲ τε πύρ α-
 μαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἀγροισι.

De gen. animal
 l. i. c. 18. καὶ τὸ σίτυθιναί γ' ἔστι ἐπιχοδομαῖν, ὡς ὡς *
 Ἐπιχοδομαῖν· ἀφ' ἧς τὸ αὐτὸ τῆ ἀφαιρέσει· ἢ
 γὰρ σίτυθιναί, ἡ ἀπορριώ δεικνύσιν πολλῶν· ἔτι
 ὅτι ἀφαιρέσει μείζων καὶ αἰτίοι. ἐπεὶ
 γ' τὸ χαλεπώτερον καὶ ἀπορριώτερον μείζον, κ' ὁ
 οἱ καροί, κ' αἰ ἡλικία, ἔτι οἱ τόποι, ἔτι οἱ χρόνοι,
 καὶ αἰ δυνάμεις ποιοῦσιν μείζω. εἰ γὰρ
 ὡς αἰ δυνάμεις, καὶ πρὸ ἡλικίας, καὶ ὡς αἰ
 * ποῖς ὁμοίους, καὶ εἰ οὕτως, ἢ ἐξ ὡς αἰ, ἢ
 ἔτι, ἔτι μείζω ἔτι καλῶν καὶ ἀγαθῶν,
 καὶ δικαίων, καὶ τῶν ἐναντιῶν. ὅτι καὶ τὸ ὅτι
 γραμμα τῶν Ὀλυμπιονίκων.

Πρίστου μ.
παχ' ἔχ.
ἀμ. α. σ.
εἰς Τηγίω
ἔφειε
ἀνιχομ.

* Πρὸς αὐτὸ μὲν ἀμφ' ὁμοίωσιν ἔχων τρα-
 χεῖδ' ἀσπιδαν,
 Ἰφικράτης δὲ Ἀργεῖς * εἰς Τηγίω ἐφείρεον.
 καὶ ὁ Ἰφικράτης αὐτὸν * ἐνεκωμιάζει, λέγων,
 ὅτι ὡς ἡ ἀπορριώ τῶν αὐτῶν. ἔτι αὐτὸ φησὶ ἔτι ἐπι-
 κτήσο· χαλεπώτερον γὰρ ὅτι καὶ ὁ ποιη-
 τὴς φησιν, * Αὐτὸ δὲ δακτύλος δ' εἰμί.
 ἔτι τὸ μείζω μείζον μέρους· οἷον, Περικλῆς
 τὸν ὅτι τὰ φησὶ λέγων, τὸ ἡλικίᾳ ἐκ τῆς πό-
 λεως ἀνιχομ, ὡς ὡς τὸ ἔαρ ἐκ τῆς ἐναντιῶς
 εἰ δὲ ἀρεθίᾳ· καὶ τὰ ἐκ χρεῖα μείζονι, χρεῖ-
 σμα, οἷον πρὸς ἡλικίᾳ ἔτι οἱ. ἔτι δὲ οἱ τὸ ἐγ-
 γύτερον τῶν τέλει, ἔτι * τὸ αὐτὸ ἢ ἀσπιδαν. ἔτι
 ἔτι τὸ δυνάμεις τῶν ἀδυνάμεις. ἔτι μὲν γὰρ, αὐτὸ τὸ
 δ' ἔτι ἔτι τῶν βίβιν· τέλει γὰρ μείζον

Ὀδυσ. χ.

πὸ αὐτῶν,
ἔτι al.
πὸ αὐτῶν ἔτι
ἔτι.

A Et quod omnes eligunt, quam quod non omnes. Et quod plures, quam quod pauciores. Nam bonum erat, quod omnes appetunt. Quare etiam maius, quod magis. Et quod controuersantes, vel inimici, vel iudicantes, vel quod isti iudicant. Illud enim est, perinde ac si omnes affirmarent: hoc verò perinde ac si potentes, & scientes. Et interdum cuius omnes participes sunt, maius est: dedecus enim est, non esse participem. Interdum, cuius nemo, aut cuius pauci, quia rarius.

B Et magis laudanda: quia honestiora. Et quorum honores maiores, itidem. Nam honor, tanquam pretium quoddam est. Et quorum poenae maiores. Et quae sunt confessis, & iis quae apparent magna, maiora. Et quae diuiduntur in partes, ipsa maiora apparent: plurium enim exuperantia apparet. vnde & Poeta ait illam persuasisse Meleagro, ut exurgeret, exponentem:

*Quot mala concurrunt, quando sunt oppida capta:
 Occidunt homines, tectisque incendia miscent:
 Ast alii abducunt natos, nec non mulieres*

C Ornatè cinctas. Et si componantur, ac destruantur, ut Epicharmus faciebat, tum propter idem, quod euenit diuisioni, nam compositio exuperantiam demonstrat multam: tum quod principium apparet magnorum, & causa. Quoniam verò difficilius & rarius est maius, etiam occasiones, & aetates, & loci, & tempora, & facultates reddunt magna. Si enim supra facultatem & supra aetatem, & supra similes, & si sic, vel ibi, vel tunc, habebit magnitudinem, & honestorum, & bonorum, & iustorum, & contrariorum. Vnde & epigramma in Olympionicen:

*His humeris dura imposta mihi corbe redibam,
 Ex Argo pressus piscibus ad Tegeam.*

E Et Iphicrates se ipsum encomio ornauit, dicens, Ex quibus extiterunt haec. Et natiuum, quam ascitum: difficilius enim. Vnde & Poeta ait, Sum mihi met doctor. Et eius, quod magnum est, maxima pars, ut Pericles funebrem orationem habens, si iuuentus ex ciuitate sublata sit, perinde esse ac si ver ex anno sublatum sit. Et in necessitate maiore utilia, ut in senectute, & morbis. Et ex duobus quod propius accedit ad finem. Et quod ipsi, quam quod simpliciter. Et id quod fieri potest, quam quod non potest. Illud enim est ipsi bonum: hoc verò nequaquam. Et quae sunt in fine vitæ. Fines enim magis quam quae ad finem. Et quae sunt ad veritatem,

γρ. νόμοις, τις ἐστὶν ἡ νομίμοις, ἐστὶν ἡ ἀριστοκρατία ἀρι-
 στοκρατία. ἀνάγκη δὲ τούτοις φαίνεσθαι ἀρι-
 στοκρατίας ὅτι καὶ τὸ πῦμα εἴληφε τῆτο μοιαρ-
 χία δὲ ἐστὶ, καὶ τὸ πῦμα, ἐστὶν ἡ εἰς ἀπομότων
 κύνος ἐστὶν. τούτων δὲ, ἢ μὴ καὶ τὰ ξινίνα,
 βασιλεία ἢ δὲ ἀριστος, τυραννίς. Ἐδὴ τέ-
 λος ἐκάστης πολιτείας οὐ δεῖ λαμβάνειν. ἀρ-
 ιστοκρατία γὰρ τὰ πρὸς τὸ τέλος. ἐστὶ δὲ, δημο-
 κρατίας μὴ τέλος, ἐλευθερία. ὀλιγαρχίας
 δὲ, πλοῦτος. ἀριστοκρατίας δὲ, * τὰ πρὸς
 παίδειαν ἔ * τὰ νόμιμα. τυραννίδος δὲ,
 φυλακή. δὴλον οὖν ὅτι τὰ πρὸς τὸ τέλος ἐ-
 κάστης, * ἐπὶ καὶ νόμιμα, ἔ συμφέροντα,
 ἀριστοκρατία. εἴτε ἀριστοκρατία πρὸς τῆτο *
 ἐπιμαφύροντες. ἐπεὶ δὲ οὐ μόνον αἱ πίσεις
 γίνονται δι' ἀποδεικτικῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ δι'
 ἡθικῶν. τὰ γὰρ ποιοῦντα φαίνεσθαι τὸν λέγον-
 τα, πιστεύομεν τῆτο δὲ ἐστὶν, ἀπ' ἀγαθῶν φαί-
 νηται, ἢ δύνουσι, ἢ ἀμφω. δέοι δὲ τὰ ἢ τῆτο
 πολιτειῶν ἐκάστης ἔχειν ἡμᾶς. τὸ μὴ γὰρ *
 ἐκάστης ἡθός, πιθανώτερον ἀνάγκη πρὸς
 ἐκάστην εἶ. ταῦτα δὲ ληφθήσεσθαι ἀπὸ τῆτο
 αὐτῆτο. τὰ μὴ γὰρ ἢ τῆτο φαίνοσθαι καὶ τὸ πρὸς ἀ-
 ριστοκρατία ἢ δὲ πρὸς ἀριστοκρατία, ἀναφέρεται πρὸς τὸ
 τέλος. ὡς ἐστὶν ἀπὸ τῶν δεικτικῶν πρὸς τὸν
 τῆτο, ὡς ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἢ ὄντων. ἔ ἐκ τῶν δεικτικῶν
 πρὸς τὸ συμφέροντος πίσεις λαμβάνειν. ἔτι
 δὲ, πρὸς τῆτο καὶ τὰ πολιτείας ἡθῶν ἔ νομί-
 μοι. ἀπὸ τῶν τῆτο πρὸς τὸν ἀπομότων, ἐφ'
 ὅσον ἢ τὰ πρὸς τὸν ἀπομότων σύμμετρον, εἴ-
 ρηται. διηκείβωται γὰρ ὡς τῆτο πολιτικῶν πε-
 ς τούτων.

κα. τὰ πρὸς
 κα. τὰ νό.
 βασιλείας
 ἢ τὸ ἀνό-
 ὁπισθεν
 & ita
 Sch.
 γρ. ἐστὶν κ. γ.
 γρ. ἀναφέ-
 ρηται.

γρ. ἐκάστη

Κ Ε Φ Α Λ. θ'.

Περὶ ἀρετῆς ἔ κακίας, καὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ,
 ὅς ὢν τὰ εἰκόμια γὰρ καὶ τὰ
 ὀνειδίη.

Μετὰ τὸ ταῦτα λέγωμεν περὶ ἀρετῆς
 ἔ κακίας, καὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ. ἔ-
 ται γὰρ σκοποὶ τὰ ἐπαγωγῶν ἔ φέρουσι συμ-
 βήσεσθαι γὰρ ἅμα πρὸς τούτων λέγοντας, κα-
 κείνα δηλοῦν, ὅς ὢν ποιοὶ πίρες ἔ ἀποληφθῆ-
 σόμεθα καὶ τὸ ἡθός. ὅπως ἢ δούτερον πίσεις.
 ἐκ τῆτο αὐτῆτο γὰρ ἡμᾶς τε καὶ ἄλλον ἀξιό-
 πιστον διωκόμεθα ποιεῖν πρὸς ἀρετῆν.
 ἐπεὶ δὲ συμβαίνει ἔ χωρὶς ἀποδοῦναι καὶ με-
 τὰ ἀποδοῦναι ἐπαγεῖν πολλὰκις, οὐ μόνον ἀ-
 νθρωποὶ, ἢ θεοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀψυχα, καὶ τῆτο
 ἄλλων ζώων τὸ τυχόν. τὸν αὐτὸν ἔπουν καὶ
 πρὸς τούτων ληπτέον τὰ πρὸς τῆτο.

A in Aristocratia dominantur. Necessè ve-
 rò est hos apparere optimos, unde & no-
 men accepit huiusmodi. Monarchia est,
 secundum nomen, in qua vnus omnium
 dominus est. Atque ex iis quæ Monar-
 chix nomine continentur, illa quidem
 quæ ordinem quendam habet, Regnum
 est: at indefinita, Tyrannis. Iam fi-
 nem cuiusque reipubl. non oportet late-
 re. Eligunt enim ea quæ referuntur ad
 finem. Ac Democratix quidem finis est
 libertas: Oligarchix verò, diuitiæ. Ac
B Aristocratix, quæ pertinent ad disci-
 plinam, & instituta. Tyrannidis au-
 tem, custodia. Manifestum igitur est, qui
 pertinent ad finem cuiusque mores, &
 instituta, & vtilia distinguenda esse, si-
 quidem eligunt ad hæc referentes. Et
 quoniam non solum fides fit ea quæ de-
 monstrat, oratione, sed etiam morata,
 (nam eo quia cuiusdam modi apparet is
 qui dicit, fidem habemus, id est, si
 bonus appareat, vel amicus, vel vtrum-
 que,) oportebit mores reipublicæ cu-
 iusque nos tenere. Cuiusque enim mores
 maximè idoneos ad faciendam fidem, ne-
 cessè est in quaque esse. Hæc verò acci-
 pientur ex iisdem. Nam mores apparent
 ex prælectione, at prælectio refertur
 ad finem. Ac quæ quidem oportet ap-
 petere illos, qui suadent, tanquam fu-
 tura, vel præsentia, & vnde oporteat de
 vtili fidem sumere, præterea verò de Re-
 rumpublicarum moribus & institutis, cum
 quibus, tum quomodo abundabimus, quan-
 tum erat præsentis temporis accommodatum,
 dictum est. Exquisitè enim disputatum
 est in politicis de his.

D CAPVT IX.

*De genere demonstratio, & rebus
 honestis ac laudabi-
 libus.*

Post hæc autem dicamus de virtute,
 & vitio, & honesto, & turpi. Res
 enim huiusmodi propositæ sunt ei qui
 laudat, & qui vituperat. Continget verò
E simul, dum de his dicemus, vt etiam illa
 aperiamus, ex quibus cuiusdammodi exi-
 stimabimur secundum mores, quæ erat
 secunda fides. ex iisdem enim & nos,
 & alium fide dignum poterimus effice-
 re propter virtutem. Quoniam verò
 contingit & iocosè & seriò laudare sæpe-
 numero, non solum hominem, aut
 Deum, sed etiam inanimata, & alio-
 rum animalium quodlibet, eodem modo
 etiam de his sumendæ sunt propositiones.
 Itaque

Itaque quodammodo exempli gratia dicamus etiam de his. Ac honestum quidem est, quod cum per se eligendum sit, laudabile est, vel quod cum bonum sit, iucundum est, quia bonum. Quod si hoc est honestum, necesse est ut virtus honesta sit. Bona enim cum sit, laudabilis est. Virtus vero est facultas, ut videtur, quae parat bona, & quae conseruat: & facultas, quae beneficia facit multa, & magna, & omnia in omnibus. Partes autem virtutis sunt iustitia, fortitudo, temperantia, magnificentia, magnanimitas, liberalitas, mansuetudo, prudentia, sapientia. Necesse vero est maximas esse virtutes, quae aliis utilissimae sunt, si quidem est virtus facultas quae beneficia facit. Idcirco iustos & fortes maximè honorant: hæc enim in bello, illa vero etiam in pace utilis est ipsis. Et liberales. Nam effundunt, & non certant de pecuniis, quas maximè appetunt alii. Iustitia est virtus, per quam quæ sunt sua, singuli habent, & ut iubet lex. Iniustitia, per quam aliena, non ut præcipit lex. Fortitudo, per quam actores sunt honestorum operum in periculis, & ut lex præcipit, atque administri legis. Timiditas, contrarium. Temperantia est virtus, per quam ad voluptates corporis sic se habent, ut lex præcepit. Intemperantia, contrarium. Liberalitas, quæ in pecuniis benefacit. Illiberalitas, contrarium. Magnanimitas, virtus magnorum effectrix beneficiorum. Pusillanimitas, contrarium. Magnificentia, virtus in sumptibus magnitudinis effectrix. Paruificentia, contrarium. Prudentia est virtus rationis, per quam bene consulte possunt de bonis, & malis, quæ dicta sunt pertinere ad felicitatem. Ac de virtute quidem & vitio in vniuersum, & de particulis dictum est, quod præsentis temporis satis sit. De aliis vero non est difficile videre. Apparet enim necesse esse ut & ea quæ efficiunt virtutem, sint honesta: referuntur enim ad virtutem. Et quæ à virtute efficiuntur: eiusmodi autem sunt signa virtutis, & opera. Et quoniam signa, & talia quæ sunt boni opera, vel perpeffiones, honesta sunt, necesse est ut etiam quæcunque sunt fortitudinis opera, signa fortitudinis, vel fortiter gesta, honesta sint. Et iusta, & iuste se habentia opera, perpeffiones vero minimè. In sola enim hac inter virtutes, non semper quod iuste se habet, honestum est, verum cum quis damnatur, turpius est, si id fiat iuste, quam si iniuste. Et de aliis virtutibus similiter. Et in quibus præmia sunt honor, honesta sunt. Et in quibus honor magis, quam pecuniæ.

Tom. III.

A ὡς τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἔχειν, εἰπωμένῳ ἔπειτα τούτων καλὸν μὲν οὖν ἔστιν, ὁ δὲ δὲ αὐτὸ ἀρετὴν ὄν' ἐπαμειβῆναι, ἢ ὁ ἀγαθὸν ὄν, ἢ δὴ ἴπ. ἔστιν ὅτι ἀγαθὸν εἶναι τὸ καλὸν, ἀνάγκη δὲ ἀρετῶν καλὸν εἶναι ἀγαθὸν γὰρ ὄν, ἐπαμειβῆναι δὲ ἀρετῆς, ἔστι μὲν δυνάμεις, ὡς δοκεῖ, ποσειτικὴ ἀγαθῶν ἔφυλακτικὴ ἔδυνάμεις διεργαστικὴ πολλῶν ἔμεγάλων, καὶ πόρων ἔπειτα πρῶτα μέρη δὲ ἀρετῆς δικαιοσύνη, ἀδρία, σωφροσύνη, μεγαλοπρέπεια, μεγαλοψυχία, ἐλευθεριότης, περσοφότης, φρόνησις, ἔφφία. ἀνάγκη δὲ, μέγιστος εἶναι ἀρετῆς, ἔπειτα τοῖς ἄλλοις χρησιμώτατας, εἰς τὸ ἔστιν ἢ ἀρετῆς δυνάμεις διεργαστικὴ. ἀφ' τούτου τοῖς δικαίοις καὶ ἀδρείοις μάλιστα ἡμῶσιν ἢ μὲν γὰρ, ἐν πολέμῳ ἢ δὲ, καὶ ἐν εἰρήνῃ χρησιμὸς ἔστιν αὐτοῖς. * εἶτα ἢ ἐλευθεριότης περσοφότης γὰρ, καὶ ἔπειτα αἰταγωνίζονται ἔπειτα τῶν χρημάτων, ὧν μάλιστα ἐφίενται ἄλλοι. ἔστι δὲ, δικαιοσύνη μὲν, ἀρετῆς, δὲ ἡμῶν τὰ αὐτῶν ἐκαστοῖς ἐχρῆσται, καὶ ὡς ὁ νόμος ἀδρία δὲ, δὲ ἡμῶν τὰ ἄλλότρια, οὐχ ὡς ὁ νόμος. ἀδρία δὲ, δὲ ἡμῶν περσοφτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔπειτα ὡς ὁ νόμος κελθῆναι. ἔπειτα ἡμῶσιν τὰ νόμῳ. δειλία δὲ, τοῦ ἀδύτου. σωφροσύνη δὲ, ἀρετῆς, δὲ ἡμῶν περσοφότης ἢ ἡδονὰς τῆς σώματος ἐχρῆσται ὡς ὁ νόμος κελθῆναι. ἀκολασία δὲ, τοῦ ἀδύτου. ἐλευθεριότης δὲ, ἔπειτα χρεῖματα δὲ ποιητικὴ ἀνελευθερία δὲ, τοῦ ἀδύτου. μεγαλοψυχία δὲ, ἀρετῆς μεγάλων ποιητικὴ διεργαστικῶν. μικροψυχία δὲ, τοῦ ἀδύτου. μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετῆς ἐν δαπάνησιν μεγάλῃ ποιητικὴ μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τὸ ἄπειτα. φρόνησις δὲ, ἔπειτα ἀρετῆς ἀφροσύνης, καὶ ἡμῶν δὲ βουλεύεσθαι δυνάσθαι ἔπειτα ἀγαθῶν * ἔπειτα καὶ τῶν εἰρημῶν εἰς βιδαμῶν. περσοφότης δὲ μὲν οὖν ἀρετῆς ἔπειτα κακίας κατὰ τοῦ, καὶ περσοφότης τῶν μορίων, εἰρημῶν καὶ τὸν ἐνεστῶτα κατὰ ἰσχυρῶς. ἔπειτα δὲ τῶν ἄλλων ἔπειτα χαλεπὸν ἰδεῖν. φανερόν γὰρ, ὅτι ἀνάγκη, τὰ τε ποιητικὰ τῆς ἀρετῆς εἶναι καλὰ. περσοφότης ἀρετῶν γὰρ. ἔπειτα τὰ ἀφ' ἀρετῆς γινόμενα. τοιαῦτα δὲ, ἴατε σημαῖα τῆς ἀρετῆς, καὶ ἴα ἔργα. ἔπειτα δὲ τὰ σημαῖα ἔπειτα τὰ φησὶ ὅτι εἰσὶν ἀγαθὰ ἔργα ἢ πάθη, καλὰ, * ἀνάγκη ὅσα τε ἀδρίας ἔργα, ἢ σημαῖα ἀδρίας, ἢ ἀδρείως περσοφότης, * καὶ ἔπειτα εἶναι. ἔπειτα τὰ δίκαια, καὶ τὰ δικάως ἔργα. πάθη δὲ, οὐ. ἐν μόνῃ γὰρ ταύτῃ δὲ ἀρετῶν, ὅτι αἰετὸ δικάως καλόν, ἀλλ' ὅτι τῶν ζημιωθῶσιν, ἀγαθὸν ἔπειτα δικάως μᾶλλον ἢ δὲ ἀδίκως.

PPP

καὶ τὰς ἄλλας ἢ ἀρετὰς, ὡσαύτως. Ἐφ' ἃ
 ὅσοις τὰ ἀθλα ἱμεν, καλὰ. καὶ ἐφ' ὅσοις πῆν
 μάλλον ἢ χρέματα. Ἐὖτα μὴ αὐτῶν ἐνεκα
 ἀρετῆς πῆν τῶν ἀρετῶν. Ἐ τὰ ἀπλάως ἀ-
 γαθὰ, ὅσα ὑπὸ τῆς πατρὸς τῆς ἐποίησε, πα-
 ειδῶν τὸ αὐτῶν. Ἐ τὰ τῆ φύσῃ ἀγαθὰ, καὶ ἂ
 μὴ αὐτῶν ἀγαθὰ αὐτῶν γὰρ ἐνεκα τὰ τῶν ἀρετῶν.
 Ἐ ὅσα τεθραύνη ἐνδέχεται ὑπάρχειν μάλ-
 λον, ἢ ζῶντι. τὸ γὰρ αὐτῶν ἐνεκα μάλλον ἔχει
 τὰ ζῶντι. Ἐ ὅσα ἔργα * τῶν ἄλλων ἐνεκα ἢ τῶν
 τῶν αὐτῶν. Ἐ ὅσα θύ τῶν ἀλλοῦν, καὶ ἀλλοῦν,
 ἀλλὰ μὴ τῶν αὐτῶν, καὶ τῶν τοῖς δὲ ποιη-
 σθεύσιν. διχαιον γὰρ καὶ τὰ θύεργα τῆ ματα *
 γδεις αὐτῶν καὶ τὰ ὀραθία, * ἢ ἐφ' οἷς ἀρχαῶν
 τῶν γὰρ ἀρχαῖ ἀρχαῶν τῶν, Ἐ λέγοντες, Ἐ
 ποιῶντες, Ἐ μέλλοντες ὡς τῶν καὶ Σαπφῶ
 πεποίηκεν, εἰπόντες τῶν Αλκίμου.

Θέλω ἡτ' εἰπεῖν, ἀλλὰ με κωλύει ἀιδῶς.
 * Αἰδῶ ἴχες ἐς ἐδῶν ἱμερῶν ἢ καλῶν,
 Καὶ μὴτ' εἶπῆν γλαῦσσ' ἐκύκα κερκόν,
 Αἰδῶς κέν σε ἔκ εἶχεν ὄμματά,
 Ἀλλ' ἔλεγες τῶν τῶν δικαίω.

καὶ τῶν ὡν * ἀγαθῶσι μὴ φοβούμενοι. τῶν
 γὰρ τῶν τῶν δόξαν φερόντων ἀγαθῶν, τῶν
 πάχρῳσι. Ἐ αἰ τῶν φύσῃ ἀπουδαυτέρων ἀρε-
 τῶν, καλλίους. Ἐ τῶν ἔργα, οἷς, ἀνδρῶν, ἢ γυναι-
 κῶν. * ὅσα ἀπολαυστικὰ ἄλλοις μάλλον ἢ αὐ-
 τοῖς. δὲ τὸ δικαίον καὶ ἢ δικαιοσύνη, καλόν. καὶ
 τῶν ἐξ ἡρώων ἡμῶν ἀγαθῶν μάλλον ἢ μὴ κα-
 παλλῶ τῶν τῶν. τότε γὰρ ἀντὶ τοῦ ποδιδόνα, δι-
 χαιον. Ἐ δὲ δικαίον, καλόν. Ἐ * αἰδρείου, Ἐ
 μὴ ἢ τῶν ἀγαθῶν. Ἐ νίκη, καὶ ἡμῶν, τῶν καλῶν
 ἀρετῶν τε γὰρ, ἀκαρπῶ ὄντα, Ἐ ὑπὸ τῶν
 ἀρετῶν δηλοῖ καὶ τῶν * μνημονεύματα * καὶ τὰ
 μάλλον, μάλλον. * Ἐ ἂ μὴ ζῶντι ἔπε-
 τῶν. * καὶ οἷς ἡμῶν ἀκαρπῶ. καὶ τὰ τῶν
 τῶν. Ἐ τῶν μόνω ὑπάρχοντα, καλλίω.
 * ἀμνημονεύετα γὰρ. Ἐ κτήματα ἀ-
 καρπῶ. ἐλευθερώετα γὰρ. καὶ τὰ πῶν ἔκα-
 σοις δὲ ἴδῶν, καλὰ. Ἐ ὅσα σημεῖα ἔστι τῶν
 πῶν ἔκασοις ἐπαυτομερῶν. οἷς ἐς Λακεδαι-
 μονι κομῶν, καλόν. * ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον
 οὐ γὰρ ἔστι κομῶν τῶν ἀδῶν ἔστιν ποιεῖν ἔρ-
 γον θητικόν. καὶ τῶν μηδενίας ἐργάζεσθαι
 βλάουσον τῶν τῶν. * ἐλευθεροῦ γὰρ, τῶ μὴ
 τῶν ἀλλοῦν ζῶν. λησθῶν δὲ Ἐ τὰ συ-
 νεργῶν τοῖς ὑπάρχουσιν, ὡς τῶν τῶν ὄντα, καὶ
 τῶν ἐπαυτον, Ἐ τῶν ψόχων. οἷς τῶν δὲ
 λαθῶν Ἐ δὲ ψυχον, δειλόν Ἐ ὑπὸ τῶν τῶν καὶ
 τῶν ἡλίθιον, χρεστῶν καὶ τῶν ἀνάληθον, τῶν τῶν.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

apud Schol.

A Et quæcunque non sui causa agit ali-
 quis, ex iis quæ eligenda sunt. Et
 simpliciter bona, & quæcunque pro
 patria gesserit aliquis, negligens suum
 ipsius. Et naturaliter bona. Et quæ
 non ipsi bona: ipsius enim causa talia
 sunt. Et quæcumque mortuo contingit
 ut adhat magis, quàm viventi. Id enim
 quod sui causa est, continent magis quæ
 sunt viventi. Et quæcunque opera alio-
 rum sunt causa minus enim sui. Et
 quæcunque bonæ actiones sunt erga alios,
 sed non erga se. Et erga eos, qui bene-
 fecerunt, quia id iustum est. Et bene-
 ficia, quia non sunt erga ipsum. Et con-
 traria iis in quibus verecundantur. Nam
 verecundantur qui propria & dicunt &
 faciunt, & dicturi sunt & facturi, ut
 etiam Sappho cecinit, cum diceret
 Alceus, Volo aliquid loqui, sed me
 prohibet pudor. Si venisses in bonarum
 rerum desiderium, aut honestarum, Ne-
 que dicere lingua tentasset malum, Pu-
 dor nequaquam occuparet oculos, Sed
 loquereris de re iusta. Et de quibus an-
 guntur, cum minimè metuant: quia in
 bonis quæ ad gloriam referuntur, hoc
 modo afficiuntur. Et qui natura sunt
 meliores, eorum virtutes honestiores,
 & opera, ut viri, quàm mulieris. Et
 quæ voluptariæ aliis magis, quàm ipsis.
 Quamobrem iustum, & iustitia honesta
 est. Et inimicos ulcisci magis, & non
 reconciliari. Nam par pari referre iu-
 stum est. Iustum autem est honestum:
 ad fortitudinem verò pertinet non ce-
 dere. Et victoria & honor inter ho-
 nesta. Nam eligenda sunt etiam si nul-
 lum fructum ferunt, & excellentiam
 virtutis declarant. Et memorabilia. Et
 quæ memoria digniora sunt, honestio-
 ra sunt. Et quæ non viventem sequun-
 tur. Et quæ honor consequitur. Et
 quæ excellunt. Et quæ soli adsunt, ho-
 nestiora sunt: valde enim memorabi-
 lia sunt. Et possessiones non frugiferae,
 quia liberaiores. Et quæ singulorum
 sunt propria, honesta sunt. Et quæ-
 cunque signa sunt eorum quæ apud
 quosque laudantur, ut Lacedæmo-
 ne comam alere, honestum est.
 nam libertatis est signum. Non enim
 est ei, qui comam alit, facile vllum
 obire munus servile. Et nullam exer-
 cere operosam artem, quia perti-
 net ad libertatem, nequaquam ad alte-
 rius arbitrium vivere. Sumere verò
 oportet etiam ea quæ vicina sunt iis quæ
 adsunt, quasi eadem sint, & ad lau-
 dem & ad vituperationem, ut cautum &
 animum, timidum & insidiosum, sto-
 lidum & bonum, & indolentem lenem,

B

C

D

E

& vnumquodque ex consequentibus, semper secundum id quod optimum est, ut iracundum & furiosum, simplicem & contumacem, magnificum & grandem, & qui sunt in exuperationibus perinde ac in virtutibus essent, ut audacem fortem, & prodigum liberalem. Nam & id videbitur multis, & simul paralogismi vim habebit ex causa. Si enim vbi non est necesse, ad pericula paratus est, multo magis videbitur, vbi honestum sit. Et, si paratus est ad largiendum quibuslibet, etiam erit amicis; excellentia enim est virtutis, omnibus benefacere. Considerare etiam oportet, apud quos laus sit. Quemadmodum enim Socrates dicebat, non est difficile Athenienses apud Athenienses laudare: quod autem apud quosque in honore est, dicendum est, quasi adsit, ut apud Scythas, aut Laconas, aut Philosophos. & omnino quod in honore est, reducendum est ad honestum: siquidem videtur esse vicinum. Et quaecunque prout conuenit, ut si digna gessit maioribus, & rebus antè gestis. ad felicitatem enim pertinet & honestum est, adaugere honorem. Aut si praeterquam conuenit, in melius, & honestius, ut si prospera fortuna vtens, moderatus sit, aduersa autem, magnanimus: aut qui maior euaserit, melior sit, & placabilior. Atque huiusmodi est illud Iphicratis, Ex quibus in quæ. & illud Olympionicæ, Prius quidem ambobus humeris ferebam duram, &c. & illud Simonidæ,

Quaque parentem habuit regem, fratremque virumque.

Et quoniam ex actionibus manat laus, & proprium probi est, quod fit ex praelectione, conandum est ostendere actorem esse ex praelectione. Atque vtile est, si saepe appareat egisse. Quamobrem & quæ contigerunt casu, fortuitoque, quasi ex praelectione sumenda sunt. Nam si multa & similia proferantur, signum virtutis esse videbitur, & praelectionis. Est autem laus oratio, quæ indicat magnitudinem virtutis. Oportet ergo actiones demonstrare esse tales. Encomium verò operum est. Atque circum sunt, ad fidem referuntur, ut nobilitas, & educatio. Verisimile enim est, ex bonis bonos esse, & sic educatum talem esse. Itaque etiam encomio celebramus eos qui egerunt. Opera autem signa habitus sunt, quoniam laudaremus etiam qui non egisset, si crederemus esse talem. Beati vero effectio & felicis effectio inter se quidem eadem sunt: at cum his non eadem: verum quemadmodum felicitas virtutis, sic felicis effectio continet hæc.

A καὶ ἕκαστον δὲ, ἐκ τῆς παλαιολογικῆς αἰσῆς καὶ τὸ βέλτιστον οἶν, τὸν ὀργίλον ἔ τὸν μαυρικόν, ἀπλοῦν. καὶ τὸν αἰθαδὴν, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. ἔ τρεῖς ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς, ὡς ἐν ταῖς ἀρεταῖς οἴεται. οἶν, τὸν δρασιώ, αἰδρεῖον. καὶ τὸν ἀφῶν, ἐλευθεριον. δόξῃ τε γὰρ τοῖς πολλοῖς, καὶ ἅμα παλαιολογικόν ἐκ τῆς αἰτίας. εἰ γὰρ οὐ μὴ ἀνάγκη, κιδιωβυλικός, πολλὰ μᾶλλον δόξῃ οἴου καλόν. καὶ εἰ παρρηκός τρεῖς τυχοῦσι, καὶ τοῖς φίλοις. ὑπερβολὴ γὰρ ἀρετῆς, τὸ πᾶν τὰς βί ποιῆν. σχολεῖν δὲ καὶ πρὸ οἷς ὁ ἔπαμιος. ὡς τῶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἔλεγεν οὐ χαλεπὸν Ἀθηναίους ἐν Ἀθῆναις ἔπαμειν. δεῖ δὲ * τὸ πρὸ ἐκάστοις τίμιον ὄν λέγειν, ὡς ὑπὸ ἀρχόν. οἶν, ἐν Σκύθαις, ἢ Λάκωσιν, ἢ φιλοσόφοις. καὶ ὅλως ὅ, τὸ τίμιον ἀγαθὸν εἰς τὸ καλόν, ἐπεὶ τῶ δοκεῖ γαίτην. ἔ ὅσα καὶ τὸ παρρηκόν οἶν, εἰ ἀξία τῶ παρρηκόν, ἔ τῶ παρρηκόν πηργμείων βιδαμονικόν γὰρ καὶ καλόν. τὸ παρρηκόν πικτῶσαι τιμῶν. ἢ εἰ τῶ τὸ παρρηκόν, ἔ τὸ βέλτιον, ἔ τὸ κάλλιον. * οἶν, εἰ * ὁ ἀτυχῶν μὲ, μέτερος * ὁ δὲ ἀτυχῶν, μεγαλόψυχος. ἢ μίζων * γηγιόμομος, βελτιων καὶ * καταλακτικώτερος. τριούτων δὲ τὸ τῶ Ἰφικράτης, ὅς οἶων εἰς οἶα. καὶ τὸ τῶ Ολυμπιονίκου,

* Πρὸς δὲ μὴ ἀμφὶ ὁμοίῳ ἔχων τρεχίαι.

καὶ τὸ τῶ Σιμωνίδου.

Ἡ πατρὸς τε καὶ ἀδρόε, ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων.

ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς παλαιολογικῆς αἰσῆς, ἴδῃν δὲ τῶ παρρηκόν τὸ καὶ παρρηκόν, πειρατέον δὲ κινῶναι παρρηκόντα καὶ παρρηκόν. γρησιμαῖ δὲ τὸ πολλὰ καὶ φαίνεσθαι περὶ τῶ. δὲ ἔ τὰ συμπύματα, καὶ τὰ ἀπὸ τύχης, ὡς ἐν παρρηκόν, λιπτόν. ἀπὸ γὰρ πολλὰ καὶ ὁμοία παρρηκόν, σημεῖον ἀρετῆς εἶναι δόξῃ καὶ παρρηκόν. ἐστὶ δὲ ἔπαμιος, λόγος ἐμφανίζων μέγθος ἀρετῆς. δὲ οἶων ταῖς πράξεις ἐπιδεικνῶναι, ὡς τριαῦται. τὸ δὲ ἐγκάμιον, τῶ ἔργων ὅτι ταῖς δὲ κύκλω, εἰς πίστην. οἶν, * ἀγένηια, καὶ παιδεία. εἰκός γὰρ ὅς ἀγαθῶν * ἀγαθόν, ἔ τὸν οὔτω φαίνετα, τοιοῦτον εἶναι. δὲ καὶ ἐγκωμιαζομένη πράξασθαι. τὰ δὲ ἔργα, σημεῖα τῶ ἔξω εἰσιν. * ἐπεὶ * ἔπαμιος μὴ καὶ μὴ περὶ τῶ, εἰ πιστεύομεν εἶναι τριούτων. μακαρισμός ὅ ἔ βιδαμονισμός, αἰσῆς μὲ, * ταῦτα πάντοις δ', ἔ ταῦτα δὲ ὡς τῶ ἢ βιδαμονία τῶ ἀρετῶν, ἔ ὁ βιδαμονισμός παρρηκόντα.

Apud Sch. τ. α. ε. ἔπαμιος, ὡς ἔπαμιος λέγει.

Sch. ε. α. β. τ.

γ. ἀτυχῶν δὲ, καὶ ἔπαμιος τὸς ἔα, καὶ ἔπαμιος ἔπαμιος Schol. v. tramque lectione explicat. Suprà, cap. 7.

Apud Sch. mēbra duo, δὲ μὴ τ. & quod seq. τ. δὲ ε. κα. sunt transposita.

Apud Sch. ἀγένηια, ἀγένηια, qui addit. παιδεία, melius. καὶ ἀγένηια ἐπαμιος, καὶ παρρηκόντα, & μοχ, π. ὑπὸς. τῶ τ. δὲ iterum μοχ.

A

ΚΕΦΑΛ. Ι.

CAPVT X.

De genere iudiciali, & primùm de causis iniuriarum.

Περὶ τῆς κατηγορίας & ἀπολογίας ἐκ πό-
θου & ποίων δεῖ ποιεῖσθαι τοὺς συλλο-
γισμοὺς.

DE accusatione autem, & defen-
sione, ex quot & qualibus oportet
conficere syllogismos, consequens
est dicere. Iam assumenda sunt tria,
vnum, Quorum, & quot rerum causa
iniuria afficiant: alterum, Quomo-
do ipsi affecti: tertium, Quales, &
quomodo se habentes. Cum definiue-
rimus igitur, quid sit iniuria afficere,
caetera persequamur. Sit ergo iniuria
afficere, nocere sponte contra legem.
Lex verò est, vna propria: altera,
communis. Voco propriam, secun-
dum quam scriptam ciuilitè agunt:
communem, quaecunque non scripta
apud omnes constare videntur. Sponte
autem faciunt, quaecunque scientes,
& non coacti, ac quaecunque quidem
sponte, non omnia praeligentes: qua-
ecunque verò praeligentes, sponte &
scientes omnia. Nemo enim quod prae-
eligit, ignorat. Causa autem cur prae-
eligit nocere, & mala committere
contra legem, vitium est atque inconti-
nentia. Si qui enim improbitate labo-
rent, aut vna, aut pluribus, in eo in
quo improbi sunt, etiam iniuriosi sunt:
vt illiberalis, in pecuniis: intemperans,
in corporis voluptatibus: mollis, in de-
sidia: timidus, in periculis. eos enim
qui simul periclitantur, deserunt pro-
pter metum: ambitiosus, propter hono-
rem: iracundus, propter iram: studio-
sus victoriæ propter victoriam: ama-
rus, propter vltionem: imprudens, quia
decipitur in iusto & bono: similiter verò
etiam ex aliis vnusquisque in vnaquaque
ex subiectis rebus. Verùm hæc mani-
festa sunt, & erunt partim ex iis quæ de
virtutibus dicta sunt, partim ex iis quæ
de affectibus explicabuntur. Restat di-
cere, cuius rei causa, & quomodo se
habentes iniuria afficiant & quos, ac pri-
mùm quidem explicemus quænam ex-
petamus, & qualia fugiamus, dum co-
namur iniuria afficere. Manifestum
enim est, accusatori quidem quot &
qualia ex iis insint aduersario, consi-
derandum esse, quæ expetentes omnes
iniuria proximos afficiunt: defensori ve-
rò, qualia, & quot ex his non insint.
Iam omnes agunt omnia, partim qui-
dem non per se: partim verò per se, ac non
per se quidem, partim per fortunam agunt:

Tom. III.

ΠΕΡΙ δὲ τῆς κατηγορίας & ἀπολογίας,
ἐκ πόθου, & ποίων ποιεῖσθαι δεῖ τοὺς
συλλογισμοὺς, ἐχόντων αὐτῶν εἶη λέγειν. διὲ δὴ
λαβόντες τὰ ἐν μὲν ἕνῃ καὶ πόθου ἕνεκα ἀδι-
κοῦσι δούτερον δὲ πᾶσι αὐτοῖς ἀδικεῖν οὐ
τεῖτον δὲ, τοὺς ποίους & πᾶσι ἔχοντας. ἀδει-
σάμενοι οὖν τὸ ἀδικεῖν, λέγωμεν ἐξ ἧς. ἔστω δὲ
τὸ ἀδικεῖν, τὸ βλάπτειν ἐκόντα τὸ νό-
μον. νόμος δὲ ἔστιν, ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός.
λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πο-
λιτικῶν κοινὸν δὲ, ὅσα * ἀγραφα τῶν
πᾶσιν ὁμολογεῖται δοκεῖ ἐκόντες δὲ ποιοῦσιν,
ὅσα εἰδότες, & μὴ αἰατκαζόμενοι. ὅσα μὲν
οὖν ἐκόντες, ὅσα πάντα παρανομήματα ἴσα
δὲ παρανομήματα, * εἰδότες ἀπάντα. οὐ-
δεὶς γὰρ * ὁ παρανομεῖται, ἀγνοεῖ. δι' αὐτὸ δὲ
παρανομεῖται βλάπτειν καὶ φάσμα ποιεῖν πα-
ρὰ τὸν νόμον, κακία ἔστι καὶ ἀκρασία. εἰ γὰρ
ἕναι ἔχουσι μορφήν, ἢ μίαν, ἢ πλείους πε-
ρὶ τῶν * ὁ μορφήν τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ
ἀδικοῦσιν οἷον, ὁ μὲν ἀεὶ λυγρὸς, καὶ χε-
ματα. ὁ δὲ ἀκόλατος, καὶ τὰ τῆς σώματος
ἡδονῆς. ὁ δὲ μαλακός, καὶ τὰ ῥάθυμα. ὁ δὲ
δειλός, καὶ τοὺς κινδύους. τοὺς γὰρ συκιν-
δυνθόντας ἐγκαταλιμπνόμενοι, ἀπὸ τὸν φό-
βου. ὁ δὲ φιλότιμος, ἀπὸ ἡμιμῶν. ὁ δὲ ὀξύθυ-
μος, δι' ὀργῶν. ὁ δὲ * φιλόνικος, ἀπὸ νίκων.
ὁ δὲ πικρός, ἀπὸ ἡμερίας. ὁ δὲ ἀφρων, ἀπὸ
τῶν ἀπατάων, καὶ τῶν δίκων καὶ * ἀδικῶν. ὁ
δὲ αἰσχυρὸς, δι' ὀλιγωρίαν δόξης. ὁμοίως
τῶν ἄλλων ἕκαστος, καὶ ἕκαστον τῶν ἁπο-
κειμένων. ἀλλὰ καὶ μὲν πύτων, δὴ λαν, καὶ
μὲν, ἐκ τῆν καὶ τῶν ἀρετῶν εἰρημένων. τὰ
δὲ, ἐκ τῆν καὶ τῶν ἀρετῶν ῥηθησμένων. λοι-
πὸν δὲ εἰπεῖν, τίνας ἕνεκα, & * πᾶσι ἔχοντας
ἀδικοῦσι, & ἕνας. πρῶτον μὲν οὖν διελέμεθα,
ἕνῃ ὀρεγόμενοι, καὶ ποῖα φεύγοντες, εἰ χειροῦ-
μὲν ἀδικεῖν. δὴ λαν γὰρ ὡς, τὰ μὲν κατηγο-
ροῦν, ποῖα & ποῖα πύτων ὑπὸ χειρὶ ἀπι-
δικῶ, σκεπτόμενοι ἐπιμένοντες πύτων, τοὺς πλη-
σίον ἀδικοῦσι. τὰ δὲ ἀπολογουμένων, ποῖα καὶ
ποῖα ἴστων ἔχοντες ἀρχῆ. πύτων δὲ ἀπὸ τῶν
πύτων, τὰ μὲν, ὅσα αὐτοῖς. τὰ δὲ, δι' αὐτοῖς.

Ppp iij

Quæ enim præter naturam sunt, non oportet exactè disputare utrùm secundùm naturam aliqua, an ob aliam causam fiant. Videbitur verò etiam fortuna causa esse talium. Vi fiunt quæcunque propter cupiditatem, vel rationes boni fiunt per ipsos agentes. Consuetudine fiunt quæcunque quia sæpe fecerunt, faciunt. Propter rationem boni fiunt, quæ videntur utilia esse ex iis quæ dicta sunt, bonis, aut tanquam finis, aut tanquam ad finem, quando propter utile aguntur. Nonnulla enim etiam intemperantes utilia agunt, verùm non propter utile, sed propter voluptatem. Propter exandescentiam, & iram fiunt, quæ pertinent ad ultionem. Differt autem ultio à castigatione. Nam castigatio patientis causa est; ultio, efficientis, ut expleatur: ac in quo quidem sit ira, manifestum erit in iis quæ de affectibus tradentur. Propter cupiditatem aguntur, quæcunque apparent iucunda. Quod verò ex assuefactione & consuetudine, inter iucunda ponitur. Multa enim etiam eorum quæ natura non sunt iucunda, cum assueverint, iucundè faciunt. Quare, ut breuiter dicam, quæcunque per se agunt, omnia sunt aut bona, aut quæ videntur bona, aut iucunda, aut quæ videntur iucunda. Et quoniam quæcunque per se agunt, sponte agunt, aut non sponte, quæcumque non per se, omnia quæcunque sponte agunt, erunt bona, aut quæ videntur bona, aut iucunda, aut quæ videntur iucunda. Pono enim & malorum, & eorum quæ videntur mala, liberationem, aut pro maiori, minoris assumptionem, inter bona, (eligenda enim quodammodo sunt,) & molestorum, aut eorum quæ videntur, liberationem, aut assumptionem pro maioribus minorum, eodem modo inter iucunda. Sumendum igitur est, utilia, & iucunda quot sint, & qualia. Ac de utili quidem iam deliberatiuis dictum est priùs. de iucundo autem dicamus nunc. Oportet verò existimare satis esse definitiones, si sint de vnoquoque neque exactæ, neque obscuræ.

CAPVT XI.

De rebus iucundis pertinentibus ad cupiditatem, unam de causis iniuriarum.

Iam positum sit nobis, voluptatem esse motionem quandam animi, & constitutionem subitam & sensibilem in statu naturæ conuenienti, molestiam verò contrarium. Si igitur est voluptas eiusmodi, constat etiam iucundū esse quod habet vim efficiendæ eius, quæ dicta est, affectionis.

Tom. III.

A ἢ γὰρ αἰεὶ, ἢ ὡς ἐπιτοπολὺ ὡσαύτως ἀποβαίνει. ἢ δὲ πὰρ γὰρ φύσιν, * ὡσαύτως δὲ ἀκριβορολογεῖται. ἀθὰ, πότερα καὶ φύσιν ἡδονῆς, ἢ ἀλλοίω αἰτίας γίνεσθαι. δοξείε δὲ ἀὐ καὶ ἡ τύχη αἰτία εἶναι τῶν τοιούτων, βία δὲ, ὅσα πρὸς ἐπιθυμίαν, ἢ τοῖς λογιμοῖς γίνεσθαι δι' αὐτῶν τῶν παρὰ τὸν νότον. εἴη δὲ, ὅσα δὲ πολλὰ καὶ πεπονημένα, ποιούσι. ἀλλὰ λογισμὸν δὲ, τὰ δοκῶντα συμφέ- ρειν * ἐκ τῶν εἰρημῶν ἀγαθῶν, ἢ ὡς τέλος, ἢ ὡς πρὸς τὸ τέλος, ὅτῳ δὲ τὸ συμφέρον παρὰ τὴν φύσιν. ἔνια γὰρ καὶ οἱ ἀκράτοι συμφέροντα παρὰ τὸν νότον, ἀλλ' οὐ δὲ τὸ συμφέρον, ἀλλὰ δι' ἡδονῆς. ἀλλὰ θυμὸν δὲ ἐὼς ὀργῆς, τὰ ὑμωρηθῆκα. ἀλλὰ φέρει δὲ ὑμωρία ἐκράσις ἢ μὴ γὰρ κόλασις. τὸ παρὸντος ἐνεκα' ἐστίν. ἢ δὲ ὑμωρία, τὸ ποιῶντος, ἵνα * ἀποπληρωθῆ. * ἀλλ' ἢ μὴ οὖν τίνα ἐστίν ἡ ὀργή, δηλοῦν ἔσται ἐν τοῖς παρὰ τὸν νότον. δι' ἐπιθυμίαν δὲ παρὰ τὴν φύσιν, ὅσα φαίνεσθαι ἡδέα. ἐστὶ δὲ ἐπὶ τὸ σωήητες, καὶ τὸ ἐπίσθιν ἐν τοῖς ἡδέσι. πολλὰ γὰρ καὶ τῶν φύσιν μὴ ἡδέων, ἔσθιν * ἐπιπῶσιν, ἢ δὲ ὡς ποιούσι. ὡς τε συλλαβόντι εἰπεῖν, ὅσα δι' αὐτοῖς παρὰ τὸν νότον, ἀπὸ τῶν ἐστίν ἢ ἀγαθὰ ἢ φαινόμενα ἀγαθὰ, ἢ ἡδέα ἢ φαινόμενα ἡδέα. ἐπεὶ δὲ ὅσα δι' αὐτοῖς, ἐχόντες παρὰ τὸν νότον οὐχ ἐχόντες δὲ, ὅσα μὴ δι' αὐτοῖς, πᾶσι τὰ εἴη ὅσα ἐχόντες παρὰ τὸν νότον * ἢ ἀγαθὰ ἢ φαινόμενα ἀγαθὰ, ἢ ἡδέα ἢ φαινόμενα ἡδέα. ἡδονῆς γὰρ ἐπὶ τῶν κακῶν ἢ φαινομένων κακῶν, ἢ ἀπαλλαγῆναι, ἢ ἀπὸ τῆς μίσητος, ἐλάττωνος μεταλήψιν, ἐν τοῖς ἀγαθοῖς. αἰρεῖται γὰρ πᾶσι ἐστίν. καὶ τῶν λυπηρῶν, ἢ φαινομένων, ἢ ἀπαλλαγῆναι, ἢ μεταλήψιν, ἀπὸ τῆς μίσητος, ἐλάττωνος, ὡσαύτως ἐν τοῖς ἡδέσι. ληπτέον ἄρα τὰ συμφέροντα καὶ τὰ ἡδέα, πόσα καὶ ποῖα. ἀλλ' ἢ μὴ οὖν τὸ συμφέροντος, ἐν τοῖς συμβαλθῆναι τοῖς εἰρημῶν παρὰ τὸν νότον. ἀλλ' ἢ δὲ τὸ ἡδέος, εἰπωμένῳ. δεῖ δὲ νομίζεσθαι, ἰσχυροῖς εἶναι τοῖς ὀρεγῆς, ἐὰν ὡς ἀλλ' ἐκάστου, * μήτε ἀσαφῆς, μήτε ἀκριβοῦς. μήτε ἀσαφῆ.

E

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

Αἰνα ἡδέα.

Υποκείμενον δὲ ἡμῖν εἶναι τὴν ἡδονῆν, καὶ ἰσχυρὸν εἶναι τῆς ψυχῆς, καὶ κατὰ τὴν αἰσθητικὴν εἰς τὴν ἡδονῆν ἀρχουσαν φύσιν λυπηρῶν δὲ, ποιῶντος. εἰ δὲ ἐστίν ἡδονὴ τὸ τοιοῦτον, * δηλοῦν οὖν καὶ ἡδονὴ ἐστὶν ἡδονὴ τὸ ποιητικὸν τῆς εἰρημῶν ἀφαιρέσεως.

Ppp iiiij

ὅδε φθαρτικόν, ἢ τῆς ἐπιθυμίας καταστάσεως
 ποιητικόν, λυπηρὸν ἀνάγκη οὖν ἡδύ (εἶ), τὸ
 τε εἰς τὸ χεῖρ φύσιν ἰέναι ὡς ἐπιπολύ. ἔμα-
 λιστα, ὅταν ἀπειληφότα ἢ τὴν ἑαυτῶν φύσιν
 τὰ κατ' αὐτὴν γιγνώσκοντα. καὶ (εἰ) ἔστι καὶ γὰρ
 εἰθισμένον, ὡς περὶ πεφυκτὸς ἢ δὴ γίγνεται. ὁμοίον
 γὰρ ἔστι τὸ ἔθος τῆ φύσει. ἐκ γὰρ γὰρ καὶ τὸ πολ-
 λήχισ * τὰ αἰεὶ. ἐστὶ δὲ, ἢ μὴ φύσις, τῶ αἰεὶ.
 τὸ δὲ ἔθος, τῶ πολλήχισ. καὶ τὸ μὴ βίαιον δὲ.
 ὡς αὖ φύσιν γὰρ ἢ βία. δὲ αὖ ἀνάγκη, λυ-

αἰ.

Eud.l. 2. πηρὸν. ἔορθως * εἰρησται,
c. 10.

Πᾶν γὰρ ἀνάγκησιν ὡς γὰρ αἰαρόν
ἐφύ.

ὡς δὲ ἐπιμελείας, καὶ ὡς σπουδαίς, καὶ ὡς
 σίωτονίας, λυπηρὸς. ἀνάγκησιν γὰρ ἔβίασιν
 ὡς ταῦτα, εἰ μὴ ἐπιπολύσιν οὕτω δὲ τὸ ἔθος ποιῆ
 ἡδύ. τὰ δὲ ἐπιπολύ, ἢ δὲ αὖ ἀνάγκησιν,
 ἔστι ἀνάγκησιν, ἔστι ἀνάγκησιν, καὶ ἀνάγκησιν,
 ἔστι ἀνάγκησιν, ἔστι ἀνάγκησιν, ἔστι ἀνάγκησιν,
 γὰρ ὡς ἀνάγκησιν ὡς ταῦτα. καὶ οὐδὲ ἢ ἐπι-
 θυμία ἐστὶ, ἀπὸ ἡδύ. ἢ γὰρ ἐπιθυμία, τῶ ἢ
 δὲ ὅσιν ὅσιν. τῶ δὲ ἐπιθυμίας, αἰ μὴ,
 ἀλόγησιν εἰσιν. αἰ δὲ, μὴ λόγησιν. λέγω δὲ, ἀ-
 λόγησιν μὴ, ὅσιν μὴ ἐκ τῶ ὡς ἀνάγκησιν
 ἢ ἐπιθυμίας. εἰσὶ δὲ ὡς ταῦτα, ὅσιν λέγον-
 ται εἶ) φύσιν, ὡς περὶ αἰ δὲ τῶ ὡς ἀνάγκησιν
 χροῖσιν. εἶ, ἢ ὡς ταῦτα, δὲ πείνα, ἔστι καὶ
 ἔκαστον * εἶδος ὡς ταῦτα, ἐπιθυμίας. καὶ αἰ ὡς τὰ
 γὰρ ταῦτα, καὶ ὡς τὰ ἀφροδίσιν, καὶ ὡς τὰ
 ἀφροδίσιν, ἔστι ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα, καὶ ἀφροδίσιν,
 ὅσιν. μὴ λόγησιν δὲ, * ὅσιν ἐκ τῶ ἐπιπολύσιν
 ἐπιθυμίας: πολλὰ γὰρ καὶ ὡς ταῦτα ἔκ τῶ
 ὡς ταῦτα ἐπιθυμίας ἀκούσιν καὶ ἐπιπολύ-
 τες. ἐπεὶ δὲ ὅσιν τὸ ἢ δὲ ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα
 ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα, ἢ δὲ ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα
 ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα, * καὶ ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα
 ἐλπίζουσιν ἀφροδίσιν ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα
 ὡς ταῦτα, ἢ ἐλπίζουσιν εἰ δὲ τῶ, δὲ ὡς ταῦτα
 * μὴ λόγησιν μὴ, ἔστι ἐλπίζουσιν, ἐπι-
 θυμίας καὶ ἀφροδίσιν. ὡς τὰ ἀνάγκησιν ὡς ταῦτα
 ἢ ὡς ταῦτα ἀφροδίσιν εἶ) παρὸν, ἢ ὡς ταῦτα
 μὴ λόγησιν ὡς ταῦτα, ἢ ὡς ταῦτα ἐλπίζουσιν
 μέλλουσιν. αἰ δὲ ὡς ταῦτα μὴ γὰρ τὰ παρὸν, μέ-
 μνησιν δὲ τὰ γὰρ ταῦτα, ἐλπίζουσιν δὲ τὰ
 μέλλουσιν. τὰ μὴ οὖν μνησιν δὲ τὰ ἢ δὲ ὡς ταῦτα,
 οὐ μὴ ὡς ταῦτα ὡς ταῦτα παρὸν, ὅτε περὶ,
 ἢ δὲ ὡς ταῦτα, ἀλλ' ἐστὶ ἔστι ἢ δὲ ὡς ταῦτα,
 καλὸν ἔστι ἀφροδίσιν τὸ μὴ τῶ. ὅσιν ἔστι τῶ
 εἰρησται,

εἶδος ἐπι-
θυμίας.

ὅσιν

αἰ εἰς τὸ
μ.

αἰμα μμ.

A quod verò habet vim corrumpendæ, vel
 contrariæ constitutionis efficiendæ, esse
 molestum. Necessè igitur est, iucundum
 esse, ad id quod est secundum naturam,
 ire plerumque & maximè, cum assumpse-
 rint suam ipsorum naturam quæ secundum
 ipsam fiunt. Et consuetudines. Etenim
 consuetum quasi natura insitum iam fit. Si-
 milis enim est consuetudo naturæ. Nam vi-
 cinitatem habet quod sæpe fit, cum eo
 quod semper. Est autem natura quidem
 eius quod semper fit: consuetudo verò eius
 quod sæpe. Et non violentum: præter
 naturam enim vis est. Quamobrem ne-
 cessitates molestiam habent. & rectè di-
 ctum est.

B

*Insuave est etenim fieri quodcumque necessè
est.*

Curationes autem & studia, & contentio-
 nes, molestas esse. Necessaria enim & vio-
 lenta hæc sunt, nisi assueverint. Sic enim
 consuetudo affert iucunditatem, at con-
 traria iucunda sunt. Quamobrem occa-
 siones & cessationes à labore, & non cu-
 rantia, & lusus, & requietes, & somnus
 inter iucunda sunt: Nihil enim horum est
 ad necessitatem. Et cuius cupiditas fue-
 rit, id omne iucundum: nam cupiditas iu-
 cundi est appetitio. Cupiditatum autem
 aliæ quidem rationis expertes sunt, aliæ
 verò cum ratione. Voco rationis expertes,
 quas non ex eo quòd existiment aliquid,
 suscipiunt. Et sunt tales quæcumque di-
 cuntur esse natura, ut quæ propter corpus
 insunt, ut alimenti, sitis & fames, & in
 vnaquaque specie alimenti cupiditas, &
 quæ cernuntur in iis quæ gustatu perci-
 piuntur, & in venereis, & omnino in iis
 quæ pertinent ad tactum, & in odoratu sua-
 vitatis, & auditu, & visu. Cum ratione
 verò quæcumque ex eo quòd persuasi sunt,
 concipiunt. Multa enim & perspicere &
 possidere concupiscunt cum audiuerint,
 & persuasi sint. Quoniam verò posita est
 iucunditatis perceptio in sentienda aliqua
 affectione, & phantasia est sensus quidam
 debilis, & ei qui recordatur, quique spe-
 rat, consequens est phantasia quædam eius
 rei, cuius meminit, aut spem habet: Si
 hoc ita est, patet etiam voluptates inesse
 vehementes iis qui recordantur & sperant,
 siquidem inest quoque sensus. Quare ne-
 cesse est, omnia iucunda aut in sensu con-
 sistere præsentium, aut in memoria etiam
 præteritorum, aut in spe futurorum. sen-
 tiunt enim præsentia, recordantur præte-
 rita, sperant futura. ac quæ quidem me-
 moria custodiuntur, iucunda sunt, non so-
 lum quæ tunc cum aderant, iucunda erant,
 sed nonnulla etiam non iucunda, si præte-
 rea eueniat quippiam honestum, & bonum.
 Vnde illud dictum est,

C

D

E